

Giới thiệu Phi Tử Điều Ngoa Của Hoàng Đế

Truyện Phi Tử Điều Ngoa Của Hoàng Đế của tác giả Mễ Lộ Lộ với các tình tiết nóng bỏng và hài hước sẽ xuất hiện trong từng chương truyện.

Đối với hắn, nàng là con người hoàn hảo và tốt đẹp nhất mặc kệ người khác nhìn nhận về nàng thế nào. Hắn toàn tâm toàn ý lo cho nàng, nhưng hắn cũng biết rằng mình làm thế vì mục đích gì.

Những kế hoạch mà hắn vạch ra phải có nàng để thực hiện được ý đồ của mình...

Bạn đang đọc truyện *Phi Tử Điều Ngoa Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Phượng Thiên thành, gần đây có một trà lâu chuẩn bị khai trương.

Bên trên lầu phòng vừa mới mở ra, đề bốn đại tự kim sắc——

Long phượng trà lâu

Dân trong Phượng Thiên thành mong trà lâu trang hoàng hoa lệ này đã rất lâu, nhưng vẫn không thấy trà lâu khai trương buôn bán, khi mọi người bắt đầu buồn bực, lại thấy tường ngoài trà lâu dán một tấm giấy đỏ ——

Tuyên:

Hai chương quỹ, bao ăn bao ở, đãi ngộ đầy đủ.

Một số đầu bếp, bao ăn bao ở, đãi ngộ đầy đủ.

Một số bồi bàn, bao ăn bao ở, đãi ngộ đầy đủ.

Một số đầu bếp nữ, bao ăn bao ở, đãi ngộ đầy đủ.

Nếu đồng ý, vào bên trong phỏng vấn.

Tấm giấy đỏ này dán ra, đầu đường cuối ngõ không người nào không bàn tán chủ tử trà lâu này đầu óc có vấn đề hay không, có quán trà nào chuẩn bị khai trương, còn chưa có đủ nhân viên không?

Tin tức này ở bên trong Phượng Thiên thành xôn xao truyền đi, rất nhiều người một mực chắc chắn, Long Phượng trà lâu nhất định trong vòng nửa năm sẽ đóng cửa, bởi vì có một chủ nhân không biết tính toán tí mĩ.

Bất kể như thế nào, Long Phượng trà lâu này vẫn thiếu nhân viên.

Ai có hứng thú mau vào bên trong ứng tuyển đi!

Chương 1

Mặt đẹp như phù dung, mày thanh như lá liễu.

Đôi mắt câu hồn như hờn như vui.

Bao người sao có thể vứt bỏ giấc mộng?

Đêm khuya.

Gió đêm chậm chậm, ánh trăng trắng bạc vừa lúc bị mây đen che khuất, giấu đi hơn nửa ánh quang.

Ban đêm như vậy, thật phù hợp với hành động —— trộm hương.

Một bóng người nhanh nhẹn lướt qua mái hiên, dọc theo giá sơn lưu thủy tiến tới mục tiêu.

Đêm nay, hân là một háihoa tặc.

Nói là hái hoa tặc, nhưnglại thân nhiên bước vào trong sảnh, thấy hai tiểu tỷ, còn làm các nàng vô cùng cung kính chấp tay hành lễ.

“Gia, tiểu thư hôm nay hoimệt, đã sớm về phòng nghỉgọi rồi.” Tiểu tỷ Hoa Nhi đi đến trước mặt nam tử,thành thật báo cáo tìnhtrạng của chủ mình.

“Nàng hôm nay làm gì?” Nam tử thanh âm êm tai lại trầm mạnh, đèn đuốc trongphòng chiếu rọi diện mạo của hân, đó là một gươngmặt tuấn mỹ cương nghị, mi mày mang theo khí thếphi phàm.

“Tiểu thư cả ngày kiểm tra sổ sách.” Tiểu tỷ Đóa Nhivề mặt có phần bất đắc dĩ. “Khuyên như thế nào ngài cũng không chịu nghỉ ngơi, đến gần tối mới bỏ sổ sách,bữa tối cũng không dùng mà đã lên giường nghỉ.”

Nam tử nghe xong, sắc mặtngưng trọng.

“Gia, nô tỳ để đồ ăn ở phòng tiểu thư, nếu tiểu thư tỉnh lại, ngài khuyên nàngăn một chút!” Mi gian Hoa Nhi nhíu lại buồn bã.

“Được rồi, các người lui xuống nghỉ ngơi đi!” Nam tử vẫy vẫy tay, ý bảo cácnàng lui ra.

Sau khi hai tiểu tỷ rời khỏi, hân mới đi về bên tráiphòng khách, không bao lâu đã tới trước cửa gỗ được điêu khắc tinh mỹ,không hề chân chừ đẩy cửa ra.

Hân nhẹ nhàng tiêu sái đi vào, không muốn quấy nhiễu giấc ngủ của bé conkhả ái.

Đi qua bàn, quả nhiên thấythức ăn vẫn còn nguyên.

Ai Hân bất đắc dĩ thở dài.

Đi đến trước giường, hân nhẹ nhàng vén màn lên.

Cô gái xinh đẹp trong lúcngủ đôi mắt khép lại, đôi môi hồng nhuận nhếch lên, tất cả thể hiện rõ cá tính của nàng —— luôn quật cường không chịu thua.

Hân nhớ nàng.

Nam tử cúi đầu hôn nhẹtrán nàng, muốn thưởng thức mùi thơm trên người nàng.

“Ủm?” Nàng tỉnh ngủ, mồm mắt, đôi mắt thườngngày linh hoạt có thần, lúc này lại mang theo vài phần mệt mỏi.

“Nghe nói nàng chưa ăn tối đã ngủ?” Nam tử nhìnkhuôn mặt mềm mại của nàng, quan tâm hỏi.

“Mệt.” Nàng thân nhiên nói một câu, tiếp theo liền vòng tay qua cổ hân. “Muội chỉ muốn ngủ mộtgiấc thôi!”

“Chuyện gì làm nàng mệt như vậy?” Thật không quenvới vẻ mệt mỏi như đóahoa héo rũ, điều này khác với vẻ tràn ngập sức sống thường ngày của nàng, hânkhông nhịn được hỏi.

Nàng chu cái miệng nhỏ nhắn, nhìn hân hồi lâu, cuối cùng nhíu mày.

“Hoàng Phủ Phong Vân, sao huynh lại chạy vào trong phòng muội?” Hoa Đề Lộ như ở trong mộng vừa tỉnh, thấy rõ diện mạo nam tử trước mắt, tức giận hỏi.

Nàng còn tưởng rằng mìnhđang nằm mơ, mệt nên mắckệ hân xuất hiện trong giấc mộng, để bản thân hưởng thụ cử chỉ dịu dàng của hân. Không nghĩ rằng, hân lại thật sự xuất hiện trướcmặt nàng.

“Ta nhớ nàng.” Hoàng PhủPhong Vân cúi đầu, hôn môi nàng.

Hân nhớ giọng nói củanàng, nhớ đôi môi nàng, nhớ hương vị của nàng. . . . Chỉ cần là của Hoa Đề Lộ nàng, Hoàng Phủ PhongVân đều vô cùng khao khát.

Hơi thở của hân rất nhanh liền xông vào mũi nàng, đó là một loại chỉ thuộc vềhân, hương vị mà mị không cách nào hình dung, nếu là những nữ nhân khác, đã sớm chìm trong ôm ấp của hân, ngã vào thế giới củahân.

Nhưng nàng biết, không thể quá mức chìm đắm trong sự dịu dàng của hân, bởi vì nàng sẽ. . . không thể tự kiềm chế.

Thế nhưng giờ phút này, bị hân hôn, nàng tựa như con mồi của hân, không có cách nào chạy trốn, chỉ có thể rúc vào trong lòng hân,mặc hân nhắm nháp ngọt ngào của nàng.

Nụ hôn của hân mang theo thâm tình, cũng mang theo bá đạo, đầu lưỡi nóng bỏng cạy mở môi nàng, lọt vàotrong miệng, lật chuyểnquấy rầy lưỡi thơm tho.

Khí lực của nàng từng chút từng chút bị rút đi, giống như búp bê ở trong lòng hắn, không gãy dựa, không gòn ào, im lặng dựa vào ngực hắn.

Giờ phút này Hoàng Phủ Phong Vân vô cùng muốn nàng.

“Lộ Nhi.” Khi hai người ở cùng nhau, hắn mới có thể gọi nữ danh. “Ta muốn nàng. . . .”

Cho dù Hoa Đề Lộ là nữ nhân bá đạo điêu ngoa, nhưng nghe được lời này của nam nhân, nàng sẽ vẫn cảm thấy thẹn thùng.

“Đừng. . . .” Nàng chu cái miệng nhỏ nhắn, muốn cự tuyệt nam nhân này, nhưng bàn tay to của hắn đã linh hoạt dao động trên người nàng.

Quý đáng ghét! Hoa Đề Lộ ở trong lòng thầm mắng một tiếng, muốn đẩy Hoàng Phủ Phong Vân ra, lại bị hắn dễ dàng đè xuống dưới.

“Nàng nếu không thích ta như vậy thì ngoan ngoãn đứng dậy ăn bữa tối.” Hoàng Phủ Phong Vân dừng động tác, nhìn bộ dáng hờn dỗi của nàng.

Bày ra khuôn mặt nhỏ nhắn xem hoài không chán, hại hắn hàng đêm nhớ thương, hận không thể ôm chặt nàng mà thương yêu.

Nhưng mà nàng. . . . Ai, cho dù trải qua vài năm, nàng vẫn kiêu ngạo, quật cường như vậy, ngược lại đây cũng là nguyên nhân khiến hắn không dứt bỏ được nàng.

“Ăn không vô.” Hoa Đề Lộ chán ghét nhíu mày, “Hoa Nhi cùng Đóa Nhi lại cáo trạng với huynh, đúng hay không?”

Hai tiểu tỷ này càng lúc càng kỳ quái, luôn đâm thọc sau lưng nàng, một ngày nào đó nàng muốn đẩy hai nàng trở lại cung, đỡ phải ngày nào cũng lải nhải bên tai nàng!

“Bọn họ quan tâm tới nàng.” Hoàng Phủ Phong Vân vừa nói vừa ôm nàng xuống giường, đi đến trước bàn.

“Hừ!” Hoa Đề Lộ hừ lạnh một tiếng. “Muội chỉ biết lúc trước các nàng cố ý theo muội xuất cung, khẳng định là do huynh thu mua các nàng.”

“Cho dù thị vệ võ công cao cường nhất đều đi theo nàng, ta cũng không yên tâm để nàng ở bên ngoài một mình xông loạn.” Hoàng Phủ Phong Vân bày chén đĩa lên cho nàng, lại tự mình gấp thức ăn vào bát.

Hoa Đề Lộ bắt đầu dĩ năng bát, ngừng lại một chút, rồi đưa tới trước mặt hắn.

“Huynh dứt cho muội.” Nàng cúi kính giống như con nít. “Nếu không muội không ăn.”

Đường đường là hoàng đế lại bị nàng vênh mặt hất hàm sai khiến, nhưng hắn không hề tức giận, ngược lại làm theo, chăm sóc dứt com cho nàng, mà Hoa Đề Lộ cũng thu lại móng vuốt chua ngoa đánh đá thường ngày, ngoan ngoãn ăn com.

Cho dù nàng đưa ra yêu cầu không hợp lý đến cỡ nào, Hoàng Phủ Phong Vân đều sẽ hết lòng thực hiện.

Mỗi một khắc ở chung với nàng, đối với hắn mà nói đều là thời gian không đếm, chỉ cần có thể ở cùng nàng, muốn hắn trả giá lớn đến mức nào hắn cũng nguyện ý. . . .

Ai bảo hắn yêu nàng đến thế.

Chén com còn lại một nửa, Hoa Đề Lộ lắc đầu không ăn nữa.

Hoàng Phủ Phong Vân thuận theo, không ép nàng ăn hết. Hắn buông bát đĩa, rót một ly trà cho nàng, để nàng uống cho xuôi com.

Lát sau, hắn đứng lên, ôm nàng về giường hỏi: “Nàng hôm nay có ngoan ngoãn uống thuốc hay không?”

“Cho nên muội mới nói, muội ghét Hoa Nhi và Đóa Nhi!” Hoa Đề Lộ giận dữ lườm hắn. “Lát nữa huynh rời khỏi phòng muội, thuận tiện mang hai nàng về cung, muội không muốn nhìn thấy các nàng!”

Trước lời nói bốc đồng của nàng, Hoàng Phủ Phong Vân cười khẽ. Lộ Nhi của hắn mất hứng như vậy, xem ra Hoa Nhi cùng Đóa Nhi quả thật đã nhìn chăm chăm nàng uống thuốc.

“Để họ chăm sóc nàng, ta mới an tâm.” Hắn cời giấy thêu cho Hoa Đề Lộ, sau đó cũng xoay mình lên giường.

“Muội không cần người khác chăm sóc.” Nàng má thúng bium môi. “Muội có thể tự chăm sóc mình.”

“Cho dù có ai chăm sóc nàng, chỉ cần ta không ở bên cạnh nàng, ta sẽ vẫn lo lắng.” Hoàng Phủ Phong Vân hôn nhẹ mặt nàng, bắt đầu kéo vạt áo của nàng.

Hoa Đề Lộ nắm lấy bàn tay không an phận của hắn, liếc xéo hắn một cái, “Muội không cần huynh phải lo lắng.” Nàng hừ lạnh, lại nói: “Hơn nữa, bên người hoàng thượng có ba ngàn mỹ nữ, lo lắng cho ta chỉ làm lãng phí thời gian của huynh, không nên vướng vạ hậu cung của huynh!”

Hoàng Phủ Phong Vân thò dài bắt đầu dĩ, “Lộ Nhi, nàng biết rõ ta không hề để ý tới bất kỳ nữ tử nào trong hậu cung.”

“Nhưng sự thực là huynh nuôi phi tần trong hậu cung.” Nàng lạnh lùng nói, xoay lưng về phía hắn.

Không biết tại sao, chỉ cần nghĩ đến việc hắn ở trong cung liếc mắt đưa tình với nữ nhân khác, bụng nàng lại giống như có nước chua đầy lên.

Nhưng, Nàng rõ ràng đã tự nhủ mình không cần đề tâm, cũng dứt khoát kiên quyết rời khỏi hoàng cung, tránh phải suy nghĩ, trông ngóng, cứ mặc kệ hân phong lưu.

Nhưng vì sao rồi đi đã nhiều năm, nàng vẫn sợ hãi hân dây dưa với hậu cung giai lệ? Lại sợ hãi một năm nào đó, một ngày nào đó, hậu vị bên người hân sẽ bị một nữ tử khác chiếm giữ, không chỉ được dân chúng thiên hạ chúc phúc, cũng giành được sủng ái cả đời từ hân.

Nàng rất sợ! Cho nên lựa chọn rời khỏi hoàng cung, nhưng lòng của nàng lại không thể ly khai hân, luôn luôn, luôn luôn muốn đặt hân ở vị trí quan trọng nhất.

Thế nhưng, bí mật này nàng chưa từng nói ra ngoài miệng.

“Lộ Nhi.” Hoàng Phủ Phong Vân vô cùng thân mật gọi nàng, “Nàng có biết ta vẫn luôn chờ nàng.”

Bàn tay to vòng qua eo nàng, tình ý ấm áp theo đó truyền vào lòng nàng, làm cho cả người nàng của ấm áp theo.

Hoa Đề Lộ lật người, chân vắt ngang hông hân, từ trên cao nhìn xuống.

“Nói thật đi, huynh tối nay tìm muội, có phải lại muốn thân thể muội rồi không?” Nàng nhún mày, hai tay đặt trên ngực hân hỏi.

“Ta thừa nhận thân thể ta cần nàng tới an ủi.” Hoàng Phủ Phong Vân thành thật trả lời, bàn tay to cũng theo đó cời thất lưng của nàng.

“Huynh có biết, muội có thể một cước đá huynh xuống.” Hoa Đề Lộ nheo mắt, khóe miệng hiện lên nụ cười xấu xa.

“Trên đời này cũng chỉ có nàng dám đối xử với ta như vậy.” Hân không hề tức giận, ngược lại sủng nịnh nhìn nàng.

“Mất hứng muội liền cấn huynh nha!” Nàng kiêu ngạo hát hăm.

“Ta chẳng những muốn cấn nàng, ta còn muốn nuốt vào bụng.” Hân vươn tay cời quần áo nàng, làm lộ ra bờ vai tuyết trắng, “Ta đói bụng mấy ngày, chỉ sợ phải ăn mấy lần mới no.”

Hoa Đề Lộ chu cái miệng nhỏ nhắn, cảm thấy từng câu nói của hân đều tràn đầy khiêu khích, nàng muốn mở miệng phản bác, lại bị hân thô lỗ kéo, cả người lại ngã vào trong lòng hân, mỗi anh đào cũng nhanh chóng bị hân chiếm lấy, không có cơ hội phản bác.

Miệng rộng đã mở, dù nàng là hổ già hay là mèo hoang, vẫn có thể một ngụm nuốt vào bụng mà!

“Ừm”

Hoa Đề Lộ mở đôi mắt nhỏ, lúc này đang bắt ngang chân trên người Hoàng Phủ Phong Vân.

Nàng trần như nhộng, hai chân bám lấy thân thể hân, khoái cảm tê dại không ngừng chạy dọc sống lưng, cho dù mới vừa rồi nàng đã đạt đến cao điểm.

Vật thô sưng to lớn của nam nhân cọ xát hoa tâm ướt sũng của nàng, không ngừng khiêu khích đóa hoa vừa nở rộ.

“Vân.” Nàng gọi khẽ, trong mắt tràn ngập lửa tình, hi vọng hân có thể dịu dàng một chút.

“Làm sao vậy?” Hoàng Phủ Phong Vân thấy nàng hồng hồng nhẽo, bộ dáng xinh đẹp hồng hào làm hân muốn một ngụm nuốt sạch.

“Đừng dày vò muội mà!” Nàng hờn dỗi nói, “Huynh biết rõ làm như vậy muội sẽ không thoải mái.”

Lửa nóng vĩ đại không ngừng khiêu khích ở hoa tâm, lối giữa trống rỗng khiến cho nàng toàn thân cao thấp như bị kiến cắn, khó nén nổi thống khổ.

“Vậy nàng muốn ta thế nào?” Hai tay Hoàng Phủ Phong Vân đỡ eo nhỏ của nàng, cười khẽ hỏi.

“Huynh biết rõ còn cố hỏi!” Nàng hờn dỗi mồm miệng, nhẹ nhàng di chuyển móng trắng.

“Nàng không nói, sao ta biết nàng muốn cái gì?” Hân cố ý trêu đùa nàng.

Mỗi lần hoan ái cùng nàng, phản ứng của nàng luôn luôn thành thực như vậy, giống như tính cách thẳng thắn của nàng.

“Muội muốn huynh giúp muội.” Hoa Đề Lộ thở hồng hộc, cong cái miệng nhỏ. Nam nhân này thật là xấu! Lần nào yêu cũng khiến nàng toàn thân ngứa ngáy khó chịu.

“Nàng muốn ta giúp nàng thế nào?” Nhìn biểu cảm vừa thẹn vừa giận của nàng, hắn dường như muốn đem nàng nhập vào trong tâm can.

“Hoàng Phủ Phong Vân!” Hoa Đề Lộ hung hăng lườm hắn, hỏa điểm đề né trong cơ thể cũng sắp thiêu hủy lý trí của nàng rồi.

Thấy hắn chậm chạp không chịu thỏa mãn khát vọng của nàng, hai tay nàng đặt trước ngực hắn, hoa tâm nhắm ngay thếp nóng của hắn, chủ động tiến một bước ——

Thếp nóng nhập vào hoa tâm, nàng thỏa mãn hừ nhẹ một tiếng, thân thể hai người dán sát, gần như không có khe hở gì.

“Lộ Nhi, nàng nôn nóng vậy sao?” Hắn cười nhẹ một tiếng, cái mông hơi di chuyển.

“Huỳnh.” Hoa Đề Lộ uốn người, không nghĩ rằng hắn chỉ động nhẹ một chút, cảm giác tê dại liền chạy dọc bốn phía, khiến cho cả người nàng mềm nhũn.

Hoàng Phủ Phong Vân đỡ eo nàng, dùng sức ưỡn lên trên, kết hợp với hành lang mềm mại của nàng.

Thấy nàng khát khao hắn, cần hắn, hắn rốt cuộc không kìm ném được, thếp nóng không ngừng rút ra đâm vào ở lõi hoa của nàng.

Thì ra, nàng lại khát vọng hắn như thế. Vậy tại sao không chịu trở về bên hắn?

Hắn bắt đầu dĩ thử dài trong lòng, nhưng hiện giờ quan trọng nhất là cho nàng “ăn no”.

Vì thế, hắn trở mình một cái, đề Hoa Đề Lộ xuống dưới, không nói hai lời liền nâng chân của nàng lên, hoa tâm ướt sũng đập vào mắt hắn.

“Ừm. . . .” Hoa Đề Lộ cảm nhận được thếp tôi nam tính từng tác vùi vào trong cơ thể mình.

“Lộ Nhi. . . .” Hoàng Phủ Phong Vân nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cảm thấy dù nhìn bao lâu cũng không chán.

“Vân. . . .” Nàng cũng vô cùng thân thiết gọi tên hắn khi hai người ở cùng nhau. “Muội muốn huỳnh. . . .”

Thì ra khát vọng của nàng đối với hắn, cũng không kém hắn đối với nàng.

“Ta sẽ cho nàng.” Hoàng Phủ Phong Vân bắt đầu lay động phần eo, dùng sức đâm hướng hoa tâm mềm mại của nàng, một lần lại một lần rút ra đâm vào.

“A, a. . . .” Thân thể của nàng bị kích thích, không ngừng cong lên nghênh đón hắn.

Dưới công kích mãnh liệt của hắn, phòng tuyến thân thể cùng tâm lý của nàng gần như sụp đổ, bên trong lõi hoa cảm giác vừa mỗi một vừa ngứa vừa tê dại khiến cho nàng khó có thể chống đỡ.

Rất nhanh, sự vui thích quen thuộc đã lan đến eo nàng, nàng cắn chặt môi dưới, muốn ngăn bản thân phát ra tiếng rên ngượng ngùng.

Nhưng theo động tác của hắn, thân thể của nàng ngày càng căng cứng, càng lúc càng hưng phấn, mật huyết ầm ầm chảy ra thật nhiều dịch hoa, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng càng lúc càng hồng điểm.

Lúc này, Hoàng Phủ Phong Vân đột nhiên dùng sức tách đùi nàng ra, càng xâm nhập sâu vào cơ thể nàng, rốt cuộc khiến nàng phát ra rên rỉ mê người.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng không ngừng đong đưa, hắn càng nả sức va chạm hoa tâm mãnh mẽ.

Dưới tiến công liên tục không ngừng của hắn, nàng rốt cuộc đạt tới cao trào thỏa mãn, nhưng hắn vẫn như cũ ở trong cơ thể nàng lao tới, khiến cho nàng không chịu đựng nổi.

“Không, không được nữa. van huỳnh. . . . A. . . . Ta không được!” Tay nàng bắt lấy lưng hắn, thờn hớn cầu xin.

Nhìn nàng nhắm chặt hai mắt, cả người run rẩy, hắn nả sức đem cơn thịnh tiến vào chỗ sâu nhất trong cơ thể nàng.

“A ——” Nàng kêu thất thanh, cảm giác cả người mình giống như bị hắn chọc thủng.

Hồi lâu, hắn rốt cuộc gằm nhẹ, cơn thịnh lại một lần sáp nhập vào thân thể nàng thật sâu, khiến cho nàng hấp thụ không thông lửa nóng của hắn.

Chất lỏng nam tính phun vào trong lõi hoa, hai người run rẩy, ôm chặt lấy nhau.

Sau màn hưởng tiệc tham lam, Hoàng Phủ Phong Vân nhẹ nhàng đặt nàng trên giường, nhìn bộ dáng mệt chết của nàng, đau lòng mang một cái khăn sạch tới, lau mồ hôi trên mặt nàng, sau đó lau đi ả ướt giữa đùi nàng.

“Lộ Nhi, khi nào nàng mới bằng lòng theo ta hờ ỉ?” Hắn nhẹ hôn trán nàng, thì thào hỏi.

Hoa Đề Lộ mắt nhắm chặt, không đáp.

Hắn ôm nàng vào lòng, ký ức lại lần nữa hiện về. . . .

Bạn đang đọc truyện *Phi Từ Điều Ngoa Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Lần đầu tiên thấy Hoa Đề Lộ, Hoàng Phủ Phong Vân vừa tròn 20, thân phận lúc đó còn chưa đủ để lay động thiên hạ.

Hôm đó là một buổi chiều đầu hạ, rảnh rỗi không có việc gì làm, Hoàng Phủ Phong Vân đi dạo trong ngự hoa viên —— cho dù đã là đông cung thái tử được hoàng thượng khâm định, nhưng tính cách hắn lại không thích gò bó giống như mây trời, luôn phiêu lãng theo gió, tự do lưu lạc.

Trong ngự hoa viên, hắn thấy một thiếu nữ giống như bướm trắng, nàng kéo con điều nhẹ nhàng bay lượn, phía sau là hai tiểu cung nữ đi theo.

Thiếu nữ kia khuôn mặt ngây thơ, thuần khiết giống như dê con, dường như không hiểu lòng người hiểm ác, lại càng không biết quý kẻ âm mưu trong thâm cung, nàng tựa như một đóa hoa sen từ bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, tất cả những gì tốt đẹp không tỳ vết đều hiện ra trước mắt hắn.

Hoàng Phủ Phong Vân lặng lẽ đứng ở sau hòn đá lớn, xem nàng và hai tiểu cung nữ chơi đùa.

Khác với cung nữ bình thường, Hoa Đề Lộ mặc bộ váy màu hồng phấn, chân đi giày thêu mẫu đơn, tóc dài đen lấy buộc thành đuôi ngựa đơn giản, trên đầu không có bất kỳ đồ trang sức gì, khi váy áo theo gió phiêu động, bộ dáng thanh lệ đủ khiến người nhận lầm nàng là tiên tử hạ phàm.

Hoàng Phủ Phong Vân có thể xác định, hắn chưa từng gặp qua người thiếu nữ này.

“Tiểu thư, tiểu thư, ngài đừng chạy nhanh như vậy. . . .” Cung nữ Hoa Nhị nhíu mày gọi, chỉ sợ tiểu chủ tử không cẩn thận té ngã.

“Đứng nha!” Một cung nữ khác tên Đóa Nhi cũng đuổi theo phụ họa.

Nhưng thiếu nữ căn bản không nghe lời khuyên, chỉ vui vẻ kéo con điều, ở trong ngự hoa viên rộng lớn chạy băng băng.

Quả nhiên, đến lúc chạy qua chỗ rẽ, nàng không cẩn thận giẫm phải góc váy, thân hình mảnh mai ngã về phía trước ——

“A!” Nàng kêu to một tiếng, mắt thấy bản thân sẽ thân mật tiếp xúc cùng mặt đất, nhưng không nghĩ tới giữa eo lại có một bàn tay to ôm lấy nàng.

Nàng ngẩng đầu, đối diện với một ánh mắt nam tính sắc bén đang nhìn mình chăm chú.

Con điều trên tay quần chặt lấy người hai bọn họ, phát hiện mình cùng hắn kề rất sát, khuôn mặt nàng đỏ lên, vội vàng muốn đẩy hắn ra, không nghĩ vì động tác quá kịch liệt, sợi dây trên người càng quấn nhanh.

Hoàng Phủ Phong Vân cúi đầu nhìn nàng, phát hiện mặt nàng đỏ bừng như quả táo, nước da không son phấn lóng lánh trong suốt dưới ánh mặt trời vô cùng động lòng người.

“Chậm một chút.” Hắn tươi cười sùng nịnh nói nhỏ.

Thiếu nữ nhíu mày, trong mắt mang theo phòng bị.

“Tiểu, tiểu thư ——” Lúc này Hoa Nhị cùng Đóa Nhi đuổi kịp, hai người vội nhìn thấy Hoàng Phủ Phong Vân mặt liền đổi sắc.

Hoàng Phủ Phong Vân vươn bàn tay to, linh hoạt cởi bỏ sợi dây trói buộc hai người, trả lại tự do cho bé con trước mặt.

Vừa được tự do, nàng lập tức giống như chim nhỏ thoát khỏi lồng sắt, vội vàng rời khỏi hắn, về mặt quạt cường lườm hắn.

“Tham kiến điện hạ.” Hoa Nhị và Đóa Nhi bất an không yên phúc thân, vẫn còn không quên nháy mắt với thiếu nữ, nhưng nàng lại làm như không hề hay biết.

“Miễn lễ.” Hoàng Phủ Phong Vân thấy bộ dáng cao ngạo quật cường của thiếu nữ, càng thêm tò mò về nàng. “Vì sao ta chưa từng gặp nàng?”

Nghe thấy câu hỏi của hắn, thiếu nữ không biết là da mặt mỏng, hay là bướng bỉnh không thèm để ý, bỏ lại con điều quay đầu bước đi, lưu lại ba người ngạc nhiên không thôi.

Hoa Nhị và Đóa Nhi không khỏi chảy mồ hôi lạnh. Nam tử trước mắt là đông cung thái tử, cũng là hoàng đế tương lai, đắc tội hắn, chỉ sợ rước lấy họa sát thân a!

Hoàng Phủ Phong Vân hứng thú nhìn nàng rời đi, một lúc lâu sau mới mở miệng, “Ai trong các người có thể nói với ta, cô nương kia từ đâu tới?”

“Thưa điện hạ, tiểu thư là cháu gái của thái hậu.” Hoa Nhi khó khăn mở miệng.

“Vậy vì sao trước kia chưa từng gặp qua nàng, cũng chưa nghe thái hậu nhắc tới tiểu cô nương này.” Hân Nhũ mày khó hiểu hỏi.

Đóa Nhi giải thích: “Tiểu thư thuở nhỏ phụ mẫu đều mất, Mông thái hậu từ bi thu lưu, nhưng thân thể nàng gầy yếu, phải dưỡng bệnh ở phía nam, thẳng đến năm nay cập kê, thái hậu mới đưa nàng vào trong cung.”

“Hoàng nữ này có chủ ý gì đây?” Hoàng Phủ Phong Vân trầm ngâm, cảm thấy trong lòng có cảm giác kì quái không nói nên lời.

Hoa Nhi và Đóa Nhi trong lòng run sợ, không khỏi âm thầm hối hận, các nàng nên sớm nhắc nhở tiểu thư, ở trong cung không thể tùy tiện như ở bên ngoài.
. . . .

“Nàng tên là gì?” Mặc kệ thế nào, hân đã có hứng thú với tiểu cô nương kia.

“Tiểu thư họ Hoa, tên là Đề Lộ.”

Hoa Đề Lộ, thật sự là một cái tên dễ nghe!

Hoàng Phủ Phong Vân nhìn không được nhìn lại phương hướng nàng vừa rời đi.

Đóa hoa nhỏ không chịu gò bó, một khi được trồng ở trong cung . . . sẽ trở thành đóa hoa như thế nào? Về mặt cao ngạo, ánh mắt quật cường kia, nếu thời gian trôi qua, sau đó có giống như nữ quyền trong cung —— vô cùng nhàm chán hay không?

Đột nhiên, khoe môi Hoàng Phủ Phong Vân hiện lên tươi cười.

Hân muốn tự mình trồng đóa hoa nhỏ từ ngoài cung đến, trồng nàng trong lòng hân, lấy quan tâm cùng sự ái làm chất dinh dưỡng, xem xem nàng sẽ có phong thái nào?

Hân mỗi mắt mong chờ.

Đóa hoa nhỏ kiêu ngạo kia, nhất định phải thuộc về hân. . . .

Hân là thái tử?!

Trong cung Đề Oanh, Hoa Đề Lộ tròn to mắt, nghe cung quy mà Hoa Nhi và Đóa Nhi không ngại phiền toái giải thích cho nàng.

Nghe gần một canh giờ, mí mắt nàng cũng sắp sụp xuống rồi. . . .

“Tiểu thư, nơi này không thể so với bên ngoài cung.” Hoa Nhi giống như bà già, lời nhai không dứt, “Ngài lỗmãng liễu lĩnh như vậy, nếu xảy ra chuyện thì không ai có thể gánh vác được. . . .”

Thật đáng ghét! Từ khi thái hậu đón nàng vào cung, cho dù nàng làm chuyện gì cũng bị ngăn cản, lúc thì không cho cái này, lúc thì không cho cái kia. . . .

Lại nói, buổi chiều “ngoại ý muốn” là do nam nhân thói kia sai, nếu hân không chán ở phía trước, nàng cũng sẽ không va vào hân nha!

Tuy rằng thân là cô nhi, nhưng Hoa Đề Lộ vẫn là bảo vật được nâng niu trong lòng bàn tay, một mặt bởi vì thái hậu đối với nàng thập phần thương tiếc, sau khi song thân nàng qua đời liền thu dưỡng, để nàng không buồn không lo lớn lên; một mặt khác bởi vì nàng từ nhỏ ốm yếu, bị bệnh tim bẩm sinh, cho nên người trong phủ từ trên xuống dưới đều nhường nhịn nàng, cũng không dám chọc đại tiểu thư nàng tức giận ——

Cũng bởi vậy mới dưỡng thành cá tính có chút ương ngạnh của nàng.

Hai cung nữ vẫn không ngừng nhắc đi nhắc lại, Hoa Đề Lộ không nhịn được hắt xì một cái.

Cuối cùng, nàng rốt cuộc không chống lại được công kích của sâu ngủ, cái đầu nhỏ gật gù không ngừng.

Hoa Nhi cùng Đóa Nhi thấy nàng gật đầu liên tiếp, còn tưởng rằng nàng đang ngoan ngoãn thụ giáo, tiếp thu lời nói của các nàng.

Đúng lúc này, một khách quý đến cung Đề Oanh của Hoa Đề Lộ, hai cung nữ vừa thấy thái tử giả lâm, vội vàng tiến lên nghênh đón.

“Miễn lễ.” Hoàng Phủ Phong Vân vẫy vẫy tay, ý bảo các nàng đứng dậy, ánh mắt vừa chuyển, liền nhìn thấy bé con ngồi trên ghế quý phi.

Nàng lúc này, tóc dài tung sau gáy giống như tơ lụa thượng hạng mềm mại, cái đầu lắc lắc, làm người ta lo lắng nàng sẽ sợ ý ngã xuống đất.

“Tiểu, tiểu thư. . . .” Hoa Nhi cùng Đóa Nhi quay đầu lại, lúc này mới phát hiện chủ mình đang ngủ gà ngủ gật.

“Đừng quấy nhiễu nàng.” Hoàng Phủ Phong Vân tươi cười nói. “Các người xuống trước đi, ta có việc muốn nói với nàng.”

Hoa Nhi cùng Đóa Nhi bắt an nhìn nhau một cái,nhưng mệnh lệnh của thái tử, hai nàng không dám không nghe, vì vậy ngoan ngoãn lui ra ngoài.

Hoàng Phủ Phong Vân đi đến phía Hoa Đề Lộ, vươntay ôm nàng vào tronglòng, sau đó ôm nàng ngồi lên ghế.

Không nghĩ tới. . . . Thânthể nàng lại gầy yếu nhưvậy, cũng không giống với nữ tử trong cung.

Nàng đang ngủ say, lông mi vừa dài vừa cong trùmlấy mắt đẹp, đôi mắt thiếu đi sự cao ngạo lúc tỉnh táo, nàglúc này cực kỳ giống như một con mèo nhỏ nhu thuận.

“Hoa Đề Lộ.” Hấn lắmnhắm tên của nàng,ngón tay dài lướt qua mặt nàng.

Hoa Đề Lộ khẽ nhú mảy, vì sợ làm nàng tỉnh giấc,Hoàng Phủ Phong Vânkhông hề nói gì, chỉ ôm lắynàng.

Nhưng mà, nhân nhi trong lòng hấn tựa hồ ngủ không yên, đôi lông mày hơi nhú,hô hấp cũng bắt đầu trở nên hỗn loạn nặng nề, ngực dòn dập phập phồng.

Nhìn đáng vẻ không bìnhthường của nàng, HoàngPhủ Phong Vân nhú mảy. Nàng làm sao vậy?

“A.” Hoa Đề Lộ đang ngủ cảm thấy ngực mìnhnhư bị tảng đá lớn đè nặng,đau đớn nói mê.

“Hoa Đề Lộ?” Thấy nàngsắc mặt tái nhợt, Hoàng Phủ Phong Vân có dự cảmxấu, lập tức muốn đánh thức nàng, “Nàng tỉnh tỉnh!Mau tỉnh lại!”

Trán Hoa Đề Lộ toát mồhôi lạnh, không thoát mái mở mắt ra, đầu tiên đậpvào mắt nàng là một khuôn mặt tuấn mỹ đã từng gặp qua.

Mặc dù đã tỉnh, nhưng nàng vẫn không tốt hơn,hơn nữa nam tử trước mắt vốn không biết nàng có bệnh tim bẩm sinh. . . .

“Nàng làm sao vậy?”Hoàng Phủ Phong Vân ôm lấy thân thể đang phát run của nàng, vỗ nhẹ khuôn mặt tái nhợt, lo lắng hỏi.

“Ừm.” Hoa Đề Lộkhông thể trả lời, môi củanàng càng lúc càng trắng, hai tay ôm lấy ngực, hoithở hỗn loạn nặng nhọc.

“Người tới!” Hoàng Phủ Phong Vân cao giọng hô. “Mau truyền ngự y ——”

Hoa Nhi cùng Đóa Nhi nghe tiếng xuất hiện, vừa thấy bộ dáng thống khổ của Hoa Đề Lộ, hai người lập tức tay chân luống cuống, vội vàng xoay người chạyra ngoài.

Cho dù đau đớn thế nào,Hoa Đề Lộ vẫn không kêu ra tiếng, chỉ héch môi, quật cường nhịn xuống đầudồn trong lòng ngực.

“Nàng sẽ không sao cả.”Hoàng Phủ Phong Vân dịu dàng trấn an nàng. “Hít sâu, hít một hơi thật sâu, nàng sẽ không sao cả.”

Nàng nhú mảy, đau đớnvẫn không giảm bớt, ngực đau khiến nàng khó hô hấp,không đến một phút, nàng liền ngất trong lòng hấn.

Hoàng Phủ Phong Vân lòngnóng như lửa đốt ôm nàng,chỉ cảm thấy nàng giống như búp bê sứ dễ vỡ, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất trước mặt hấn.

Ngự y vừa đi, thái hậu liền biết tin, vội vàng tới Đê Oanh cung thăm hỏi cháugái họ xa của bà.

Không nghĩ tới vừa vào cửa liền thấy Hoàng Phủ PhongVân, thái hậu có chút ngoài ý muốn, bà vốn cho rằng cháu gái mình cùng thái tử không hề quen biết nhau.

“Hoàng nãi nãi.” Hoàng Phủ Phong Vân vội vàngđứng dậy hành lễ.

“Sau con lại xuất hiện trong tẩm cung của LộNhi?” Thái hậu ý bảo hấn bình thân, lại đi đến giường nhìn Hoa Đề Lộ hôn mê bất tỉnh, không thấy nànglộ ra bộ dáng đau đớn, mới hơi yên tâm.

“Hiếm khi nghe thấy trong cung có khách nhân củahoàng nãi nãi, tôn nhi cảm thấy tò mò, liền tới chào hỏi.” Hoàng Phủ PhongVân trả lời thần nhiên.

Thái hậu nhìn hấn, khônghỏi thêm gì, ánh mắt lại hướng về phía Hoa Đề Lộ.

“Đứa nhỏ này, vừa sinh ra mệnh liền éo le, chẳngnhững phụ mẫu đều mất từnhỏ, thân thể cũng vô cùng yếu ớt.” Thái hậu vỗ nhẹ trán Hoa Đề Lộ. “Đứa nhỏ này nha, nói yếu đuối nhưng lại kiên cường, từnhỏ đến lớn, không ai thấynàng rơi nước mắt bao giờ.”

Hoàng Phủ Phong Vân nhớlại tình huống vừa rồi, khinàng phát bệnh thật sự mộtgiọt nước mắt cũng không rơi, một câu oán thán cũng không kêu, nàng không gọngười cũng không kêu đau, chỉ yên lặng chịu đựngghành hạ đau đớn.

Nàng. Vì sao lại ngắmgằm chịu đựng đau đớn?

Hoàng Phủ Phong Vân nhinkhông được nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoa Đề Lộ. Ngủ quan của nàng tinh xảo, làn da non mịn, nhìn ra nàng được nuông

chiều từ bé, nhưng thời gian dài bị ốm đau hành hạ, sắc mặt tái nhợt không có chút hồng hào.

“Nàng tiến cung không lâu, chắc hẳn cũng chưa quen nhiều người.” Thái hậu thì thầm nói nhỏ. “Đứa nhỏ quật cường giống như nàng, ta chỉ sợ nàng không ở trong cung được lâu. . . .”

Vừa nghe lời này, Hoàng Phủ Phong Vân liền nhú mày. Hắn không muốn Hoa Đề Lộ rời khỏi cung, không có lý do gì, chỉ là không thích, cũng không muốn để nàng đi, dù sao hắn cũng đã quyết định, muốn tự tay vùi trồng đóa hoa nhỏ xinh đẹp này.

“Hoàng nãi nãi, ta sẽ giúp ngài chiều cố nàng.” Hắn nhìn không được thốt ra.

“Thật sự?” Thái hậu nhíu mày, có chút hoài nghi.

“Ta cam đoan.” Hoàng Phủ Phong Vân khẳng định đáp lại thái hậu.

“Vậy ta an tâm.” Thái hậu lộ ra tươi cười an lòng. “Vè sau, ta liền giao Hoa Đề Lộ cho con chiều cố.”

“Ta sẽ, hoàng nãi nãi.” Tuy rằng không rõ thái hậu có chủ ý gì, nhưng Hoàng Phủ Phong Vân rất vui tiếp nhận nhiệm vụ này. “Từ giờ liền giao cho ta đi, hoàng nãi nãi không cần nhọc lòng, ta sẽ chăm sóc tốt Hoa Đề Lộ.”

Thái hậu hài lòng gật đầu. “Được, ta đây trở về nghỉ ngơi.”

Sau khi thái hậu rời đi, Hoàng Phủ Phong Vân đến bên giường, nhìn bé con đang khép chặt hai mắt.

Cho dù lúc hôn mê, nàng vẫn quật cường mím môi, lông mày cũng gắt gao nhú lại, vết nhăn thật sâu giống như có rất nhiều tâm sự. . . .

Trong lòng nàng đến cùng có chuyện gì, khiến cho nàng không vui vẻ như vậy?

Lần đầu tiên trong đời, Hoàng Phủ Phong Vân bị một thiếu nữ hấp dẫn thật sâu, cũng là lần đầu, hắn để ý một người như vậy. Đây là tâm tình không thể vớt vát. . . .

“Hoa Đề Lộ.” Hắn cười, trong lòng đang nghĩ phải đối xử tốt với nàng thế nào.

Tựa như hoàng nãi nãi vậy, không có lý do sùng ái nàng, đau nàng, cũng không phải chuyện gì xấu. . . .

Mà hắn cũng hạ quyết tâm, mặc kệ dùng cách nào, cũng phải trị tốt bệnh của nàng.

Nàng bị bệnh tim bẩm sinh, khiến cho nàng giống như một đóa hoa được chiều chuộng lại dễ héo tàn, mới vừa rời ngực y ngậm ám chỉ, thân thể của nàng quá mức yếu ớt, loại bệnh tim này một khi phát tác, có thể sẽ hương tiêu ngọc vẫn. . . .

Không, hắn tuyệt đối không để chuyện này phát sinh!

Từ nay về sau, hắn nhất định sẽ nuông chiều đóa hoa trên quý này —— dùng thời gian cả đời, dùng tâm lực cả đời hắn.

Bạn đang đọc truyện *Phi Từ Điều Ngoa Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Hoa Đề Lộ choáng váng mắt năm năm, mới hiểu được da mặt của một nam nhân dày đến mức nào. Nhất là người trước mặt này, da mặt dày như tường đất, ngay cả đao thương cũng không chọc thủng!

“Lộ Nhi, hôm nay có ngoan ngoãn uống thuốc chay không?” Một nam tử trẻ tuổi mặc hoàng bào bước vào cung Đề Oanh, chỉ đi cùng với một thị vệ.

“Phiền toái.” Hoa Đề Lộ ngồi trên ghế quý phi, đọc một quyển tiểu thuyết đại chúng [1], thấy hắn xuất hiện, chẳng những không sợ hãi cũng không vui mừng, ngược lại lộ ra sự chán ghét.

[1] 百科名片 (tiểu thuyết đại chúng) là một loại tiểu thuyết viết theo ý thích của đa số độc giả, chủ yếu để giải trí, tình tiết lắt léo ly kỳ lôi cuốn, hình tượng nhân vật siêu phàm thoát tục. Chia làm ngôn tình, võ hiệp và tiểu thuyết lịch sử đại chúng.

Hoa Nhi, Đóa Nhi đứng ở bên cạnh cũng không dám chậm trễ, vội vàng quỳ xuống hành lễ, còn không quên nháy mắt ra hiệu chủ tử, tốt xấu gì cũng phải để chút mặt mũi cho nam tử trước mặt.

Đối với sự ngạo mạn của Hoa Đề Lộ, Hoàng Phủ Phong Vân không cho là nàng bất tuân, cười rồi đi đến cạnh nàng ngồi xuống, nhìn khuôn mặt hồng mịn

nhỏ nhắn của nàng hỏi: “Nàng không thích nhìn thấy ta?”

Năm năm này, hẳn chăm sóc nàng cực kỳ tốt, nhưng lại khiến tính cách nàng càng thêm ngang bướng.

Năm năm này, nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, lại đủ để thay đổi thân phận của hẳn, cũng thay đổi quan hệ của hai người.

Hẳn coi nàng như một đóa hoa trân quý, thay hoàng thái hậu toàn tâm toàn ý che chở nàng, làm nàng trở thành đóa hoa xinh đẹp nhất trên đời này.

Thế nhưng, cây hoa hẳn chăm thận chăm sóc dường như không muốn gặp hẳn. . . .

Hoa Đề Lộ đương nhiên không muốn gặp hẳn rồi. Bởi vì mỗi lần gặp hẳn, hẳn luôn lấy ra một đồng dược liệu cổ quái, sai hai tiểu cung nữ già mẹ kia sắc thuốc đắng chết người, hoặc là xay thành loại thuốc bột đường sinh gì đó, sau đó nhìn nàng ăn hết mới thôi!

Nam nhân này đặc biệt săn sóc nàng như vậy, nghe nói là năm năm trước bộ dáng phát bệnh lúc ngủ của nàng dọa hẳn, từ lúc đó trở đi, hẳn còn quan tâm nàng hơn những người khác, trong năm năm này, hẳn tìm danh y khắp thiên hạ, dùng đủ loại kỳ dược thiên hạ, cuối cùng cũng giúp thân thể yếu ớt của nàng khỏe mạnh hơn nhiều.

So với trước kia, số lần phát bệnh của nàng ít hơn, hơn nữa chỗ dựa vững chắc sau lưng không chỉ có hoàng thái hậu, còn có thêm hoàng thượng vừa lên ngôi không lâu, ở trong mắt mọi người, có thể nói là thiên kim kiều nữ được vinh sủng.

Nhưng nàng lại không để hoàng đế trên vạn người vào mắt, ngược lại vừa thấy hẳn liền bắt đầu cáu kỉnh.

“Huynh nói đi, hôm nay huynh lại mang thứ dược liệu quái quỷ nào đến?” Hoa Đề Lộ đặt sách xuống, bĩu môi.

“Đây là nhân sâm trên núi cao mà nước Triều Tiên tiến cống, có thể giúp nàng dưỡng khí bổ huyết.” Hoàng Phủ Phong Vân ra hiệu cho thị vệ bên cạnh nâng lên một hộp gỗ đen.

Mở nắp hộp ra, mùi hương bay qua, một củ nhân sâm nằm trên vải tơ đỏ.

Nhưng Hoa Đề Lộ ngay cả liếc mắt một cái cũng lười, chỉ trợn to mắt.

Thấy nàng không muốn tiếp nhận, Hoàng Phủ Phong Vân đưa cho Hoa Nhi: “Nhớ cắt nhân sâm thành từng miếng, ngâm thành trà hoặc nhét vào kẹo cho tiểu thư.”

Chuyện hẳn sủng ái Hoa Đề Lộ mọi người trong cung đều biết, mà việc nàng không tuân thủ mọi người cũng nhìn mãi thành quen, càng chống đối hoàng thượng càng là sở trường của nàng.

“Nhân sâm thật thôi!” Hoa Đề Lộ nhún mày chê.

“Đây là linh dược người cầu còn không được, nàng được chiêu hư nên mới không biết mình có phúc.” Hoàng Phủ Phong Vân không giận, nhéo cái mũi nhỏ của nàng sủng nịnh nói.

“Huynh có thể ban cho đại thần có công trong triều nha!” Hoa Đề Lộ trợn mắt nhìn hẳn, vẫn như cũ không tiếp nhận ý tốt.

Hoa Nhi và Đóa Nhi đứng một bên mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Hoàng thượng dù sủng ái tiểu thư đến mức nào, nàng cũng không thể cứ phạm thượng như vậy, sớm hay muộn cũng sẽ làm long nhan tức giận a!

“Ta chỉ muốn điều tốt nhất cho nàng.” Hoàng Phủ Phong Vân nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng, càng lúc càng muốn ôm nàng vào lòng, vĩnh viễn độc sủng mình nàng.

Nghe hẳn nói vậy, lòng Hoa Đề Lộ có chút buồn bực. Đối với nàng, Hoàng Phủ Phong Vân là cửu ngũ chí tôn, chỉ cần nâng ngón tay, dạng nữ nhân nào lại không có? Ngay cả trong hậu cung cũng đã dưỡng một đám nữ nhân “dự phòng”.

Không sai! Cho dù có tam thể tứ thiếp, thế nhưng hẳn dưỡng tam cung lục viện, mấy trăm giai lệ mặc vua chọn lựa, mà Hoa Đề Lộ thì có tính là gì? Chẳng qua là bà con xa của hoàng thái hậu, muốn địa vị không có địa vị, muốn thân phận không có thân phận, hưởng hờ hoàng thái hậu cũng không phải mẹ đẻ của tiên đế, nói cách khác, nàng và Hoàng Phủ Phong Vân không hề dính dáng đến nhau.

Nàng cũng không được tính là hoàng thân quốc thích, cũng không phải tần phi được chọn, càng lắm chỉ là một bệnh nhân dưỡng bệnh trong cung.

Bệnh nhân a. . . . Từ hình dung thích hợp với nàng cỡ nào, nhưng nếu đổi thành chim hoàng yến lại càng thỏa đáng.

Sau khi vào cung, nàng tựa như một con chim được nuôi trong lồng vàng, không có một đôi cánh hướng tới tự do, không có cách nào bay trên bầu trời xanh thẳm.

Ngày ngày ngóng trông, nhìn bầu trời xanh, lâu dần, sức lực của nàng cũng ngày càng cạn kiệt.

Nàng biết bản thân mình may mắn, ở trong cung có ăn có mặc, hưởng hết vinh hoa phú quý, thái hoàng thái hậu cùng hoàng thượng đều yêu thương nàng, nàng hẳn nên có chừng mực, thế nhưng.

“Dù sao ta cũng chán ghét đồ vật từ Triều Tiên!” Hoa Đê Lộ kiêu căng hừ một tiếng. “Người Triều Tiên chẳng những mắt nhỏ, lòng dạ cũng hẹp hòi!”

“Làm sao vậy?” Nhìn vẻ mặt mắt hững của nàng, Hoàng Phủ Phong Vân quan tâm hỏi, “Ai đắc tội nàng hả?”

Hoa Đê Lộ hơi mím môi. Trước đó không lâu sứ giả nước Triều Tiên phái tới không chỉ tiến cống rất nhiều châu báu, còn dâng lên vài mỹ nữ nổi danh, những mỹ nữ này được sắp xếp ở biệt cung, lúc nàng nhàm chán chạy tới gặp các nàng, không ngờ mắt các nàng treo trên đầu, không những không thèm quan tâm tới nàng, còn dùng hán ngữ chê cười nàng đáng người tròn vo như quả bóng!

Hừ, không chinh cho đám nữ nhân Triều Tiên kia quay về, nàng thề không bỏ qua.

“Mặc kệ, ta không cần nhân sâm bọn họ đưa.” Nàng đề nén bực tức nói.

“Được được được.” Hoàng Phủ Phong Vân thuận theo nàng. “Nếu nàng không muốn nói nguyên nhân, ta đây sẽ không hỏi.” Hắn nhẹ nhàng vuốt tóc đen mềm mại như tơ lụa của nàng. “Vài ngày sau, hoàng nữ này sẽ tổ chức tiệc thưởng hoa ở ngự hoa viên, đến lúc đó sẽ có gánh hát tới cung biểu diễn, cho nàng mở mang tầm mắt, có được không?”

Vừa nghe thấy có thứ dễ chơi, ánh mắt Hoa Đê Lộ phát sáng, hưng phấn hỏi: “Thật sự đến từ ngoài cung?”

“Thật sự.” Tay hắn đặt trên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của nàng, dịu dàng dỗ dành nói, “Đừng hờn dỗi nữa, được không?”

“Muội biết huyênh tới nhất!” Nàng rút cuộc từ cười rộ rỡ, vô cùng thân thiết ôm cổ hắn.

Hoàng Phủ Phong Vân đương nhiên nguyện ý mở hai tay nghênh đón cô nương ngã vào lòng mình, còn mong muốn nàng không nên rời khỏi lòng hắn quá nhanh, cho dù nán lại cả đời hắn cũng nguyện ý.

Khát vọng muốn có nàng, càng ngày càng mãnh liệt.

Hắn nghĩ, hắn nên cho nàng biết. . . .

Trong Ngự Hoa Viên rất náo nhiệt.

Sênh ca nổi lên bốn phía, ở trên vũ đài, vài diễn viên múa, ca cơ có tiếng đang biểu diễn.

Màn biểu diễn hôm nay có mục đích riêng của nó.

Thì ra Khương quốc lân cận vì muốn cầu hòa, không lâu trước đó đã đặc biệt đưa công chúa của bọn họ tới, mục đích là muốn có đám hỏi với hoàng đế Trung Nguyên mới lên ngôi, mà hội ngắm hoa ngày hôm nay, là vì khách quý đi đường xa đến mà tổ chức.

Khương quốc công chúa mặc trang phục dân tộc màu đỏ, đầu đội mũ nổi trên đỉnh nạm vàng, hai bên viền mũ buông xuống tuốt thật dài, nước da của nàng màu lúa mì, đáng người khỏe đẹp rắn chắc, không đẹp uyển chuyển như nữ tử Trung Nguyên, ngũ quan vô cùng diễm lệ, mang theo phong tình khó có thể hình dung từ dị quốc.

Hoa Đê Lộ chưa từng gặp qua nữ tử dị quốc xinh đẹp, kiêu diễm như vậy. Lúc này, nàng vẫn như thường ngồi bên phải Hoàng Phủ Phong Vân, mà Khương quốc công chúa thì ngồi bên trái hắn.

Hoa Đê Lộ len lén nhìn Khương quốc công chúa, khi ánh mắt hai người đối diện, nàng chủ động thân thiện, cười hiền lành với Khương quốc công chúa.

Khương quốc công chúa cũng tươi cười đáp lại nàng, hoàn toàn khác với mỹ nữ Triều Tiên tiến cống, phản ứng này nhất thời giành được hảo cảm của Hoa Đê Lộ.

Hoàng Phủ Phong Vân vốn cho là Hoa Đê Lộ trong lòng không vui, không nghĩ nàng lại lộ ra tươi cười ngọt ngào hiếm có, làm long tâm của hắn vô cùng vui mừng.

“Trông nàng thật vui vẻ.” Hắn nói nhỏ bên tai Hoa Đê Lộ, bộ dáng rất thân mật, người sáng suốt nhìn liền hiểu rõ, nữ tử này trong lòng hắn quan trọng bao nhiêu.

“Cô nương kia từ đâu tới?” Hoa Đê Lộ ghé vào tai hắn nhỏ giọng hỏi.

“Khương quốc.” Trong mắt hắn không chứa được nữ tử khác, các cô nương tới từ chỗ nào cũng đều giống nhau, đều kém xa đóa hoa xinh đẹp mà hắn cẩn thận vun trồng.

“Sao diện mạo nàng lại không giống chúng ta?” Hoa Đê Lộ lại vụng trộm nhìn Khương quốc công chúa một cái. “Tên nàng là gì?”

“Mã Lâm.” Đối với vấn đề của nàng, hắn luôn vui vẻ trả lời.

“Nàng sẽ tới làm khách bao lâu?” Hoa Đê Lộ không biết lý do Khương quốc công chúa tới đây, tò mò hỏi. Nếu Mã Lâm không vội đi, nàng có thể sẽ kết giao bằng hữu với công chúa dị tộc này.

Hoàng Phủ Phong Vân im lặng một lát, cuối cùng mới đáp: “Có thể sẽ ở lại một thời gian.”

“Có đúng không?” Hoa Đề Lộ cười tươi như hoa. “Vậy sau khi yến hội chấm dứt, muội có thể tìm nàng chơi cùng không?”

“Nàng vui vẻ là được rồi.” Hoàng Phủ Phong Vân không phản đối, nhưng cũng không nói thật với nàng.

Mã Lâm tới kinh thành chỉ có một mục đích, chính là tặng cho hắn. Thế nhưng tâm hắn dành cho Hoa Đề Lộ, nhiều nữ tử khác cũng không vừa mắt hắn.

Vô cùng phấn khởi xem các tiết mục biểu diễn, Hoa Đề Lộ không phát hiện có gì không đúng, hồn nhiên cho rằng lần ngắm hoa là để tiếp đón khách đường xa tới.

Nàng hoàn toàn không ngờ được, không lâu sau, Mã Lâm ngồi bên cạnh Hoàng Phủ Phong Vân sẽ đẩy lên sóng to gió lớn trong cung. . . .

Sau khi yến hội chấm dứt, Hoa Đề Lộ vội vàng đến biệt cung mà công chúa Khương quốc ở.

Trong cung, nàng không hề có bằng hữu cùng tuổi, cho dù ngẫu nhiên sẽ lui tới chỗ công chúa hoặc phi tần, nhưng những người này đều không thật lòng với nàng, thấy hoàng thái hậu và hoàng thượng sủng ái nàng nên đối xử tốt với nàng một chút mà thôi.

Dần dà, nàng cũng chán ghét tiếp xúc với người trong cung.

Hiếm khi thấy thiện ý như Mã Lâm đối với nàng hôm nay, lòng nàng không khỏi hưng phấn, cảm thấy ha người có thể thành bạn tốt. . .

Nàng váy vội vàng đi vào biệt cung của Mã Lâm, Hoa Đề Lộ thấy nàng đã cời phục sức truyền thống, mặc vào quần áo của nữ tử Hán tộc. Cung trang thêu hoa mẫu đơn mặc trên người Mã Lâm, có một loại phong tình khác biệt, không giống với những nữ tử trong cung.

“Công chúa.” Mã Lâm tuy rằng vừa vào cung, cũng đã biết quy tắc, vừa thấy Hoa Đề Lộ đến đã định phúc thân hành lễ.

“Đừng như vậy.” Hoa Đề Lộ vội vàng đỡ lấy nàng. “Ta chỉ là khách sống nhò trong cung, chẳng phải công chúa gì cả.”

Mã Lâm sững sốt. Nàng trước khi vào cung đã nghe danh Hoa Đề Lộ, hiểu rõ nữ tử Trung Nguyên trước mặt có ảnh hưởng rất lớn tới hoàng đế, nếu muốn cũng có thể lực Khương quốc, nàng phải phí chút thời gian cho cô nương nổi danh này.

Dù sao, nếu có thể hòa hợp với Hoa Đề Lộ, nàng mới có thể thuận lợi tiếp cận hoàng thượng, nếu ngồi lên vị trí hoàng hậu Trung Nguyên, đến lúc đó thân phận của nàng sẽ có khác biệt lớn, không chỉ là công chúa Khương quốc được nhân dân trong nước kính yêu, mà còn là hoàng hậu được dân chúng Hán tộc tôn sùng.

Tương lai tốt đẹp cỡ nào! Chỉ cần nàng ra sức tranh thủ, hết thảy cũng không còn là ảo ảnh nữa.

“Nếu vậy. . . . Mã Lâm nên xưng hô với ngài thế nào?” Mã Lâm chớp chớp con mắt xinh đẹp hỏi.

Hoa Đề Lộ cười ngọt ngào, “Tỷ cứ gọi ta là Hoa Đề Lộ là được, ta đây cũng gọi tỷ là Mã Lâm, vậy được không?”

“Đương nhiên được.” Mã Lâm cũng cười. “Ta đang buồn phiền nơi đất khách quê người không có bằng hữu, không nghĩ muội lại nguyện ý làm bằng hữu của ta, ta thật sự rất vui.”

Hoa Đề Lộ rất có cảm tình với cô nương dị quốc này, cảm thấy nàng không giống người thường, khác với nữ tử trong cung mắt mọc trên đầu, mới đầu không rõ thân phận của nàng liền vênh mặt hắt hăm sai khiến, sau này biết rõ lại vội vàng nịnh bợ.

Nàng chán ghét loại người như thế, đối với những người ngu xuẩn cầu phú quý, nàng sớm học được phải thờ ơ lạnh nhạt, không để chính mình thành quân cờ tranh quyền đoạt lợi của bọn họ.

Bởi vậy, ở trong cung nàng ít khi chủ động tiếp xúc với người khác, cũng khó tìm thấy người làm cho nàng thuận mắt, cô độc lâu như vậy, không hiểu khi nào thì khát vọng có một tình bạn ngang vai ngang vế, đúng lúc này thì Mã Lâm xuất hiện. . . .

Hoa Đề Lộ quyết định, nàng muốn làm bạn tốt của vị công chúa Khương quốc này. Các nàng làm bạn của nhau, du ngoạn cùng nhau, nếu có thể, còn thân mật đùa vui với nhau, cùng chia sẻ bí mật. . .

Mã Lâm rất nhanh đã được toại nguyện, hòa hợp với Hoa Đề Lộ.

Người sáng suốt thấy tình huống này, đều hiểu rõ địa vị Mã Lâm sẽ thay đổi rất nhanh, vì thế thường có người đến biệt cung của nàng, mong Mã Lâm nói giúp các nàng vài câu trước mặt Hoa Đề Lộ.

Mã Lâm trước mặt mọi người cao ngạo như công chúa, nhưng trước mặt Hoa Đề Lộ lại thân thiết như tỷ muội tốt, mỗi ngày đều vui đùa khắp nơi cùng Hoa Đề Lộ, tán gẫu về đề tài mà Hoa Đề Lộ thấy hứng thú, mục đích chính là nhanh chóng tiếp cận Hoàng Phủ Phong Vân.

Hoa Đề Lộ hoàn toàn không nhận ra tâm tư của Mã Lâm, đối đãi với nàng như tỷ muội tốt, thậm chí còn thường nhắc tới nàng trước mặt Hoàng Phủ Phong Vân.

Dần dần, Hoàng Phủ Phong Vân cũng nhớ được Mã Lâm này.

Hoa Đề Lộ ăn điểm tâm ngọt mà Hoàng Phủ Phong Vân đút cho, vẻ mặt hưng phấn nhìn hấn, “Hôm nay Mã Lâm sẽ đến chơi với muội.”

“Nàng thích nàng ta như vậy?” Hoàng Phủ Phong Vân nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng, phát hiện bản thân mình ngày càng khó đề nén ý muốn có được tâm của nàng. Nếu nàng vĩnh viễn là của hấn thì tốt biết bao.

Hoa Đề Lộ ra sức gât đầu, tươi cười nói: “Mã Lâm chẳng thần không làm bộ, cũng không tự cao tự đại, muội rất thích nàng.”

Nhưng Hoàng Phủ Phong Vân cũng không để ý kết quả ba kia, mà là nữ nhân ngọc không hiểu tâm ý của hấn, thừa dịp không có ai, hấn quyết định nói rõ với Hoa Đề Lộ.

Vài ngày gần đây, hoàng thái hậu và đại thần trong triều thúc giục hấn lập hậu, còn an bài nữ nhân tới tắm cung của hấn hàng đêm, áp lực trầm trọng làm hấn gần như không thở nổi.

Hấn chỉ muốn nàng, lại không muốn phiền nàng, dù sao hấn chưa biết rõ, nàng có quyền luyện hấn không, hay chỉ xem hấn như huynh trưởng. . . .

Hoa Đề Lộ nói đến nước miếng tung bay, lại phát hiện Hoàng Phủ Phong Vân ánh mắt nóng rực nhìn mình, nhìn chăm chú khiến nai con trong lòng nàng nhảy loạn.

“Huynh, huynh vì sao lại nhìn muội?” Đối mặt với ánh mắt đắm đuối đưa tình của hấn, nàng lại cảm thấy có chút thẹn thùng.

“Nàng thật đẹp.” Bàn tay to vuốt khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của nàng.

Không biết vì sao, một lời nói đơn giản như vậy, lại làm lòng nàng rung động, đây là biến hóa đầu tiên sau năm năm hai người ở chung.

“Huynh muốn làm gì?” Nàng cau mày, phát hiện hôm nay hấn không giống bình thường.

“Muốn. . . .” Hấn cúi đầu nói khẽ, “Hôn nàng.”

Nàng còn chưa kịp phản ứng, môi mỏng của hấn đã chạm vào môi nàng, nàng chỉ có thể mở to mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú gần kề.

Buổi trưa hè, ve con ở trên cây kêu to, còn môi của hấn thì cản rõ thường thức tươi ngọt của nàng.

Mà lòng của nàng, đã sớm mất đi tiết tấu bình thường vì hấn mà cuồng loạn.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tử Điều Ngao Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Nụ hôn say đắm ngất ngây.

Nam nữ hoan ái triền miên.

Bảo người sao có thể quên?

Hoa Đề Lộ sững sờ nhìn phía trước, đầu óc trống rỗng.

“Lộ Nhi.” Hoàng Phủ Phong Vân vỗ nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cảm thấy biểu cảm ngây ngốc của nàng thật đáng yêu, làm hấn muốn ôm nàng vào trong lòng.

Hồi lâu, Hoa Đề Lộ cuối cùng cũng hồi thần, phát hiện mùi vị của hấn vẫn vương lại trên môi.

“Huynh huynh huynh. . . .” Hai óa mây hồng hiện lên trên khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn, con ngươi linh hoạt lần đầu biểu lộ vẻ bối rối.

“Cái này gọi là hôn.” Hoàng Phủ Phong Vân nhìn thẳng nàng, động tác tiếp theo bất ngờ khiến nàng không kịp phòng ngự.

Hấn lại cúi đầu hôn đôi môi mềm mại, lần này không phải hôn như chuồn chuồn lướt nước mà trực tiếp dùng đầu lưỡi cạy mở răng của nàng, di chuyển trong miệng nàng.

Hoa Đề Lộ không biết nên phản ứng thế nào, chỉ biết trừng to mắt, đề nam nhân kia tùy ý can quét môi mình, khuôn mặt nhỏ hồng như trứng tôm nẫu

chín,xấu hổ muốn tìm một cái lỗ để chui.

Không, không được, còn tiếp tục như vậy, sẽ không thể nào khống chế được,thế nhưng. . . .

Suy nghĩ và hành động củanàng không thống nhất, tay nhỏ bé chẳng những không đẩy hấn ra, còn nắm lấy vạt áo hấn, giống như chỉ cầnbuông lỏng, thân thể nàng liền biến thành bùn nhão.

Bọn họ không thể như vậy được! Hấn rõ ràng đối vớinàng như với muội muội, làm sao lại có hành độngkhinh bạc như vậy?!

Trong khi đầu óc của nàng còn đang hỗn loạn, bàn tay to của hấn đã dao độngtrước ngực nàng, muốnthăm dò cơ thể nàng.

“A. . . .” Cuối cùng nàng vẫn muốn phản kháng, mớto mắt trừng hấn.

Còn hấn chỉ mỉm cười mê người, đóa hoa nhỏ đángyêu so với tưởng tượng của hấn càng tươi ngọt hơn,một cái hôn đã không đủ đểthỏa mãn hấn rồi.

“Không thể như vậy. . . .” Nàng vô lực thở hỗn hển.

“Lộ Nhi. . . .” Hấn vì nàng mà mê muội thật sâu,giống như điệp luyện hoa, đã không có cách nào thoát khỏi nàng. “Ta yêu nàng.”

Yêu?! Hoa Đề Lộ kinh ngạc nhìn hấn, đầu như nổ tung, căn bản không kipsuy nghĩ.

Nàng vẫn cho là Hoàng Phủ Phong Vân và nàng chilà tình huynh muội, vì sao hấn đột nhiên nói yêu nàng?!

“Muội. . . . Muội không phải phi tần trong hậu cungcủa huynh, muội là Hoa Đề Lộ. . . .” Nàng sợ hấn bị choáng đầu, mắt nhìn không rõ mới nhận lầm người.

“Ta biết, nàng là bảo bốiHoa Đề Lộ của ta.” Lưỡi lửa nóng của hấn lướt qua môi mềm của nàng.

Hoa Đề Lộ nhú mày,không rõ vì sao sự tình lạphát triển đến mức này, nhưng nàng cũng không thểphủ nhận, nàng kỳ thực không chán ghét bị hấnđụng chạm. . . .

Chẳng lẽ nàng lại là nữhân dâm loạn đến thế? A a a ——

Nàng gào thét trong lòng,đồng thời Hoàng PhủPhong Vân cũng đề nàng xuống ghé quý phi, đôi mắt mê người nhìn nàng chăm chú.

“Ta chờ đến bây giờ đã quálâu.” Trước khi hành động,giai thích với nàng, nếu nàng chán ghét hấn, ít nhất thân thể sẽ có phản ứng.

Nếu nàng không chán ghéthấn, vậy thì ăn nàng trước, che chở nàng cả đời dưới đôi cánh của hấn ——đúng vậy, hấn là một nam nhân ích kỷ.

“Có ý gì?” Đầu óc nàng rốiloạn, căn bản không biết hàm ý trong lời hấn.

“Lộ Nhi, ta muốn nàng.” Hấn từng bước một xâmphạm nàng, nhìn về mặt mơ mơ màng màng của nàng, khoe môi hiện lên nụ cười anh tuấn.

Không nghĩ Lộ Nhi khôn khéo của hấn cũng có mặtlầm người ta triu mến như vậy. . . .

Môi Hoàng Phủ Phong Vănlướt qua cổ Hoa Đề Lộ, phun nhiệt trên da thịt nonmềm của nàng, khiến da thịt trắng nõn ửng hồng, giống như bông hoa hồngtươi đẹp.

“Không, không được. . . .”Giọng nói của nàng trong trẻo nhẹ nhàng, hoàn toànkhông có sức thuyết phục.

“Vì sao không được?” Bàn tay to của hấn đặt trên eo nàng.

“Huynh, huynh. . . .” Nàng không thể nghĩ ngợiđược gì, trực giác cho rằngđây là chuyện bất thường.

“Ta thích nàng, ta yêu nàng.” Lý do này đủ đểnàng trở thành nữ nhân củahấn, hấn tin rằng bé con quật cường này cũng có cảm giác với hấn.

Nghe vậy, Hoa Đề Lộ lại ngây ngẩn. Không nghĩ rằng tình cảm giữa bọn họ lại thành thế này.

Hoàng Phủ Phong Vân đề lên thân thể mềm mại của nàng, coi bỏ thất lung của nàng, thứ nam tính đè trênbụng nàng. Nhìn thấy vẻ sợ sệt của nàng, hấn khôngnghị được cười khê.

“Huynh, huynh là hoàngthượng, muội, muội không phải là phi tần trong hậucung của huynh. . . . Muộikhông, không có nghĩa vụ cùng huynh. . . .” Mồmmiệng của nàng trở nên không linh hoạt, giống nhuchính nàng cũng không xác định rõ tình cảm của mìnhvới nam tử trước mặt.

“Nàng chán ghét ta chạm vào nàng sao?” Hoàng PhủPhong Vân nghiêm túc hỏi, không hề chớp mắt nhìnnàng. Hấn không muốn bắt buộc đóa hoa nhỏ của hấn, nhưng hấn chắc chắn nàngkhông hề ghét hấn.

Hoa Đề Lộ mỉm môi, nghe đáp án thành thật tronglòng mình ——

Không chán ghét.

Tại sao có thể như vậy? Mặt nàng đỏ như quả táo, không biết nên trả lời hán thế nào.

Thấy nàng im lặng thật lâu, chậm chạp không chịu đáp lại, bàn tay to của Hoàng Phủ Phong Vân cố ý tiến vào trong vạt áo nàng, nhẹ nhàng vuốt ve một bên ngực nàng.

“A. . . .” Nàng sợ hãi kêu nhỏ, muốn tránh động tác của hán, lại bị hán đè chặt ở dưới.

“Không nghĩ bộ ngực của nàng lại mềm mại như vậy.” Hán nheo mắt cười, vuốt ve lên xuống. “Thì ra nàng đã trưởng thành.”

Hoa Đề Lộ xấu hổ cắn chặt môi, hán chỉ bóp nhẹ, thân thể của nàng đã giống như sắp tan chảy. . . . Tuy rằng còn cách một tầng áo lót, nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận rõ ràng độ ấm tay hán, khiến cho nàng xấu hổ rụt người lại.

Nhưng nàng càng trốn, hán càng cảm thấy đáng yêu, cũng càng muốn trêu đùa nàng.

“Hoàng, hoàng thượng. . . .” Chỉ có lúc này, nàng mới gọi hán một tiếng hoàng thượng.

“Nàng bình thường cũng không gọi ta như vậy.” Nhìn thấy con mèo ngang ngược biến thành dê con nghe lời, hán cảm thấy vô cùng thú vị, bàn tay to tiến tới cời quần áo nàng.

Cái yếm màu hồng lập tức lộ ra, bởi vì cả người nàng đang căng thẳng, có thể nhìn thấy hai nụ hoa loáng thoáng.

“Hoàng Phủ Phong Vân!” Nàng vừa tức vừa thẹn kêu. “Không được làm vậy. . . .”

Nhưng lúc này hán đã hoá thành mãnh thú không thể khống chế, đói khát muốn cắn nuốt nàng. Hán hôn lên nụ hoa cách cái yếm của nàng, đôi môi nhẹ mân quả đầu nhỏ mình chưa từng động chạm.

“A. . . .” Nàng nhũn mỳ, thanh âm bởi vì thờ dốt mà có vẻ kiều mị. “Không thể làm vậy, Hoa Nhi và Đóa Nhi vẫn ở bên ngoài. . . .” Nàng trăm phượng nghìn kẻ muốn đánh gãy tà niệm của hán, hi vọng có thể ngăn lại màn kịch tình mê đắm này.

“Không có lệnh của ta, các nàng sẽ không xông vào.” Hán đã sớm bố trí hết thảy, nô tỳ bên ngoài phải có lệnh của hán mới được tiến vào.

“A. . . . Vân. . . .”

Thanh âm êm ái của nàng thấm vào lòng hán, hán dùng một bàn tay khác vén váy nàng lên, tham lam tiến vào trong quần lót, ngón tay dài không ngừng qua lại, đè nhẹ lên hoa hạnh của nàng.

Thân thể của nàng vì bị đụng chạm mà run nhẹ, còn sinh ra một loại cảm giác kỳ quái, dần dần dâng lên phía trên nàng. Thật ra, nàng không chán ghét bị hán đụng chạm, thậm chí không thể không thừa nhận, đụng chạm của hán còn khiến nàng thấy khoái cảm. . . .

Lúc này, hán cời dây yếm ra, môi ấn trên cổ nàng, đầu lưỡi thăm dò hướng đến xương quai xanh.

“Đừng. . . .” Nàng vô lực cản trở, lời nói vào tai hán tựa như mèo con làm nũng, không giống như muốn hán ngừng tay.

“Nàng thật thơm” Trước đây rất lâu hán đã muốn làm như vậy, nhưng sợ sẽ dọa nàng, mới luôn nhẫn nhịn dục vọng của mình.

Năm năm đau khổ đè nén là quá đủ.

Hiện giờ hán muốn thỏa mãn mọi đòi hỏi trong lòng.

Đầu lưỡi như lửa nóng di chuyển đến trước ngực nàng, môi mút nhẹ chỗ hồng đã gồ lên, bàn tay to đặt giữa đùi nàng tìm kiếm hoa hạnh mãi cảm đã xuất ra xuân thủy.

“Ừm. . . .” Nàng cảm thấy ngượng ngùng, nhưng bản năng lại áp chế nó, không tự chủ chờ mong sự tình phát sinh kế tiếp.

Bàn tay to của hán nâng nhũ mị của nàng, hưởng thụ xúc cảm trong lòng bàn tay, vỗ về chơi đùa, đầu lưỡi không ngừng khiêu khích hai nụ hoa, không vắng vẻ một bên nào cả.

Bàn tay còn lại mân mê hoa hạnh ở thân dưới của nàng, không ngừng kích thích, khiến mật hoa càng chảy càng nhiều, gần như đã thấm ướt quần lót của nàng.

“A. . . .” Nàng thở hổn hển không ngừng, bật ra rên rỉ kiều mị.

Đó là thanh âm êm tai nhất hán từng nghe, kích thích mạnh mẽ dục vọng dưới hông hán.

“Nhìn xem, nàng ướt thật nhanh. . . .” Hán vừa nói vừa cời quần lót của nàng ra, tách ra cặp đùi xinh đẹp, khiến nhị hoa ướt sũng tiếp xúc với không khí

lạnh lẽo.

“Không, không được. . . .” Hoa Đề Lộ ra sức lắc đầu, hai tay bám chặt lấy lưng hắn. “Vân, không thể. . . .”

“Ta cam đoan nàng sẽ thích.” Hoàng Phủ Phong Vân cởi bỏ quần áo của nàng, đầu lưỡi đi vào miệng nàng, ngăn lại lời cự tuyệt.

Bàn tay chạm vào nhị hoa ướt sũng, vuron vào giữa khe hở hẹp chơi đùa thịt mềm trơn ẩm.

“Ừm. . . . Nơi đó, nơi đó không được. . . .” Nàng thì thầm nói, quay mặt tránh nụ hôn của hắn.

“Vậy phải thế nào mới được?” Hắn cười khế, bàn tay to không ngừng dịch chuyển nơi thịt mềm, không ngừng kích thích hoa hạch nhỏ nhắn cảm.

“A. . . .” Nàng ưỡn người, những nơi hắn vuốt ve khiến nàng ngứa ngáy không chịu được.

“Nàng thật mềm cảm, ta chỉ chạm nhẹ vào nàng, nàng đã ướt.” Trong tay Hoàng Phủ Phong Vân đã đầy mật dịch, mùi thơm nhẹ thuộc về nàng bay vào mũi, gọi lên dục vọng của hắn, làm hắn xoa bóp càng nhanh, ma sát thịt mềm tiết ra dịch trơn của nàng.

“Vân. . . .” Tiếng thở dốc của nàng càng lúc càng lớn, thân hình trần trụi tiến sát hắn, tìm kiếm an ủi.

“Nàng xem, cơ thể của nàng đang khoái lạc.” Hắn cố ý thổi khí bên tai nàng. “Muốn ta nhanh thêm hay không? Nàng càng lúc càng hưng phấn rồi. . . .”

“Ừm. . . .” Nàng không có cách nào cự tuyệt, ngón tay hắn mang đến vui thích khiến nàng khó kháng cự được.

Ngón tay hắn nhẹ nhàng xoay quanh hoa huyết, nhưng không trượt vào con đường bên trong, nàng lần đầu ném thử trái cấm, hắn muốn từ từ chiếm đoạt nàng.

Hắn tăng thêm lực ấn vào hoa hạch, khiến khoái cảm của nàng càng ngày càng tăng, bắt đầu lan tràn khắp cơ thể.

“Không, không. . . .” Tiếng kêu của nàng càng lúc càng kịch liệt, thân thể cũng đang đưa dử dội.

Cuối cùng, một cảm giác ê ẩm tê dại ở giữa hai chân nàng chột trờ ra ——

“A.” Đầu nàng trống rỗng, toàn thân như có dòng điện, giữa hai chân như có từng cơn co rút.

Cao trào lần đầu trong đời, khiến nàng không ngừng run rẩy, cửa huyết cũng chảy ra nhiều mật hoa, thấm ướt bàn tay to của hắn. . . .

Hoàng Phủ Phong Vân ôm lấy thân thể mềm mại không xương của nàng, nhìn nàng đỏ mặt hồi đắm đuối trong lòng mình, bộ dáng hỗn hển yếu kiêu khiến hắn thương tiếc không thôi, nhưng tiếp theo mới là màn diễn chân chính ——

Ý muốn chiếm giữ nàng, không phải là chuyện một, hai ngày.

Chỉ vì thương nàng, cưng chiều nàng năm năm, luôn không nỡ làm nàng rơi lệ, dù nàng khẽ nhủ mảy, hắn cũng cảm thấy đau lòng không thôi, cho nên mới đè nén bản thân. . . .

Lúc này, thấy nàng đã đạt tới cao trào, hắn mới đặt nàng lên ghế quý phi, bắt đầu cởi áo, phóng thích vật to lớn đã sớm căng cứng.

Hắn tách đùi nàng ra, để nụ hoa trần trụi hiện ngay trước mắt, chỉ thấy dịch hoa óng ánh thấm ướt bụi cỏ màu đen, thịt mềm đầy mê hoặc.

Nam căn nhắm vào hoa tâm, nhẹ nhàng di chuyển bên ngoài, để trước cửa huyết của nàng, khiến nàng có phần không thoải mái, nhưng sự ma sát này lại đem đến từng đợt ngứa ngáy cho nàng.

“Vân. . . .” Nàng không nhịn được run run, muốn biết dị vật vừa nóng vừa cứng kia là gì.

“Xuyt.” Hoàng Phủ Phong Vân không muốn nàng quá căng thẳng. “Đó là bảo bối giúp nàng khoái hoạt hơn.”

Hắn nâng chân nàng vòng qua eo mình, nam căn to lớn bắt đầu dò xét miệng hoa huyết, một hồi sau mới xâm nhập vào trong.

“Vân!” Nàng thét chói tai kinh ngạc, hắn nhét cái gì vào trong người nàng vậy?!

“Đừng sợ.” Hắn vỗ về nàng. “Ta cam đoan nàng sẽ rất thích.”

Hắn chậm rãi đẩy vật to lớn vào hang nhỏ ẩm ướt, nàng non nớt không biết đáp lại thế nào, để vật thô to của hắn căng cứng trong vách hoa yếu ớt, dần dần đi sâu vào cơ thể nàng. . . .

Theo sự xâm nhập của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhăn lại, đau đớn muốn đẩy hắn ra.

“Đau quá. . . .” Hoa Đề Lộ oán trách nhìn hắn, mặc dù có dịch hoa ẩm ướt làm trơn, nhưng con đường nhỏ hẹp vẫn đau đớn.

Hắn di chuyển eo, rút ra đâm vào trong con đường chật hẹp, muốn để nàng thích ứng dần dần với lửa nóng thân mật.

“Đau quá, đau quá ——” Nàng lắc đầu, muốn đẩy hắn ra, nhưng vật cứng nóng như lửa kia vẫn tàn sát bừa bãi trong người nàng.

Lúc này, hắn đột nhiên đẩy mạnh nam căn về phía trước, xuyên vào chỗ sâu nhất hoa tâm, nàng đau đớn nức nùi, hai tay ôm chặt cổ hắn.

Nước mắt chảy ròng trên má phẫn, hắn nhìn thấy bỗng đau lòng.

“Đừng khóc, đừng khóc. . . .” Hắn hôn lên nước mắt của nàng, dịu dàng an ủi, hi vọng có thể giảm bớt đau đớn cho nàng. “Nhịn thêm một chút là được.”

Hắn không dám tăng tốc độ, chỉ có thể đợi nàng thích ứng với lửa nóng của mình.

“Đau quá a. . . .” Nàng khóc như trẻ con, nhưng bởi vì hắn di chuyển liên tục mà dần tiếp nhận cảm giác này. “Ngừng lại có được không?”

“Không được.” Hoàng Phủ Phong Vân nhìn biểu cảm đáng thương tội nghiệp của nàng, tuy đau lòng nhưng không thể bỏ phí cơ hội tốt như vậy.

Hơn nữa khi con đường mềm mại ôm ấp sắt nóng của hắn, hắn giống như đang ở trên mây, không muốn buông tha nàng dễ dàng như vậy.

“A. . . .” Nàng thở mạnh vì kinh ngạc, khi hắn bắt đầu dùng lực va chạm hoa tâm của nàng, cả người giống như sắp phát điên, con đường non mềm bởi vì hắn rút ra đâm vào mà co rút, hai chân trắng nõn vòng chặt eo hắn.

“Thật chặt, đẹp quá. . . .” Hắn cúi đầu nhìn chỗ ái ân của hai người, nam căn dính máu trinh, mật dịch động tình lẫn lộn, khắp nơi tràn ngập hơi thở hoan ái ngọt ngào.

“A. . . . A. . . .” Nàng không cầm lòng rên rỉ thành tiếng, tóc dài xỏa tung. “Vân. . . . A a. . . . Vân. . . .”

Nghe nàng một lần lại một lần gọi tên của hắn, động tác của hắn càng thêm kịch liệt, hắn lật ngược thân thể mềm mại kia, tách bắp đùi nàng, để vật to lớn của mình lại tiến sâu vào hoa tâm.

Theo sự va chạm mạnh mẽ của hắn, đỉnh nam căn nhuộm màu đỏ sẫm, càng lúc càng vùng lên, sưng to, đã sắp kề cận giới hạn bùng nổ ——

“Lộ Nhi, Lộ Nhi. . . .” Hắn thét lên tên nàng, không có cách nào ức chế cơn sóng sắc dục.

Sau khi hét lên, hắn nắm chặt móng trắng của nàng, mạnh mẽ tiến sâu vào hoa tâm, khoái cảm dâng trào tràn đến, làm cả người hắn không ngừng run rẩy, đỉnh lớn bắn ra dịch trắng đậm đặc, tưới đầy hồ hoa của nàng. . . .

Giờ phút này, hắn đã có nàng trọn vẹn.

Đóa hoa nhỏ trần quý, đã bị hắn ngắt xuống, nuôi dưỡng trong thế giới của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Phi Từ Điều Ngao Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Hoa Đề Lộ dựa vào trong lòng Hoàng Phủ Phong Vân, nhu thuận như mèo con. Khi hoan ái điên cuồng qua đi, hai người đều thờ đốc không thôi.

“Rất mệt. . . .” Nàng miễn cưỡng mở mắt, nhìn nam tử phía trước, cảm thấy xương cốt toàn thân như tan tác.

Bàn tay to hất tóc bay rối bời tai nàng, hắn chau mày đặt quần áo lên che cho nàng, sợ nếu lơ là sẽ khiến nàng nhiễm phong hàn.

“Lần sau ta sẽ dịu dàng hơn.” Hoàng Phủ Phong Vân hôn hôn trán nàng, phát hiện hai má nàng càng đỏ hơn, vô cùng mê người.

Hoa Đề Lộ không được tự nhiên kéo xiêm y che đậy thân mình, hai mắt nhìn hắn chằm chằm.

“Tại sao. . . . Chúng ta phải làm chuyện này?” Nàng không hề tức giận, chỉ là không hiểu hỏi.

“Bởi vì ta muốn có nàng.” Hoàng Phủ Phong Vân vuốt tóc nàng, dịu dàng nói. “Trong năm năm này, nàng còn không rõ tâm ý của ta sao?”

“Chúng ta. . . .” Nàng không hiểu nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn, lộ ra vẻ ngây ngô khó thấy. “Không phải là huynh muội sao?”

“Chúng ta không phải huynh muội.” Hoàng Phủ Phong Vân để nàng tựa vào lòng mình nghỉ ngơi, bàn tay đùa bỡn tay nhỏ của nàng.

“Vậy thì chúng ta là gì?” Hoa Đề Lộ khó hiểu. Bọn họ phát sinh quan hệ thân mật như vậy, nếu thái hoàng thái hậu biết, nàng có bị đuổi ra khỏi cung không?

“Chúng ta là phu thê.” Sưng gay ngô của nàng làm hắn mỉm cười. “Nàng là hoàng hậu của ta.”

Hoàng hậu? ! Hoa Đề Lộ lập tức bật dậy, cái miệng nhỏ kinh ngạc không khép lại được.

“Huynh, huynh đừng có đùa. . . .”

“Nàng thấy ta đang đùa sao?” Tay hắn xoa mặt nàng không biết chán. “Ta mong nàng mãi mãi ở bên cạnh ta.”

Nàng khẽ cắn môi, cuối cùng thành thật lắc đầu. “Muội không thể làm hoàng hậu của huynh.”

“Vì sao?” Tay hắn cứng lại, lần đầu tiên trong đời hắn bị nữ nhân cự tuyệt.

“Huynh không có khả năng vĩnh viễn yêu một mình muội.” Dù nàng ở trong cung rất thoải mái, nhưng cũng hiểu rõ cuộc sống nơi đây không đơn giản như vậy.

Nàng cần một người có thể khiến nàng an tâm dựa vào cả đời, nàng chưa từng nghĩ sẽ thành hoàng hậu của hắn, trở thành người đứng đầu lục cung phần đại [1], đối với nàng mà nói là một gánh nặng.

[1] Hồi mâu nhất tiểu bách nhị sinh, lục cung phần đại vô nhan sắc (Một cười trăm vẻ thiên nhiên/ Sáu cung nhan sắc thua hồn phách son)

Lục cung: hoàng đế cô đại có 6 tẩm cung, phần chỉ nữ nữ. Chỉ hoàng hậu, phi tần trong cung.

Bởi vì nàng không thể nhìn hắn qua lại với nữ nhân trong hậu cung, không phải đêm nào cũng ở bên cạnh nàng. . . .

A, tại sao nàng lại có suy nghĩ như vậy? Còn nghiêm túc suy xét vấn đề này?

Hoa Đề Lộ nhìn không được cắn môi, cảm thấy tâm phiền ý loạn.

Cho tới bây giờ, nàng ra sức phủ nhận tình cảm của Hoàng Phủ Phong Vân đối với mình, cũng phủ nhận chính mình rung động trước hắn để tránh loại tình huống này xảy ra, cũng không nghĩ rằng hôm nay đã đi tới bước này. . . .

Vì sao hắn muốn lập nàng làm hậu? Nàng căn bản không hy vọng hai người có quan hệ như vậy a!

Bởi vì. . . . Nàng sợ hãi.

Đúng vậy, nàng rất sợ. Cả đời làm muội muội của hắn, nàng có thể bóc đồng tùy tiện với hắn cả đời, nhưng khi nàng trở thành hoàng hậu của hắn, đối mặt với rất nhiều chuyện, nàng sẽ không thể làm theo ý thích của bản thân, mà phải suy nghĩ tường tận trên lập trường của hoàng hậu một nước.

Như vậy rất mệt, nàng không muốn!

“Vì sao nàng lại không tự tin vào bản thân?” Hoàng Phủ Phong Vân không hề tức giận, sự nhẫn nại đối với nàng vĩnh viễn dùng không hết.

Hoa Đề Lộ xoay mặt, không muốn để hắn cảm thấy mình bất an.

“Không thích, muội không nghĩ sẽ làm hoàng hậu của huynh.” Nàng thoát khỏi cái ôm của hắn, vội vàng mặc quần áo chạy về tẩm cung của mình.

Nhìn bóng lưng của nàng, Hoàng Phủ Phong Vân vuốt cằm suy nghĩ.

Phản ứng của nàng ngoài dự liệu của hắn, hắn vốn cho rằng nàng sẽ rất vui vẻ trở thành hoàng hậu của hắn, sau đó vĩnh viễn ở bên hắn.

Nhưng đáp án của nàng lại không như hắn muốn.

Thẳng thắn mà nói, sự cự tuyệt của nàng đã chấn động hắn.

Đáng lẽ, trước khi biết rõ cảm giác của nàng, hắn không nên tự tin như thế. . . .

Hoàng Phủ Phong Vân ánh mắt thâm trầm, cho đến khi nàng đòi đi một lúc lâu, hắn vẫn nhìn phương hướng nàng rời đi.

Không muốn, không muốn! Nàng không muốn làm hoàng hậu của Hoàng Phủ Phong Vân!

Hoa Đề Lộ chu cái miệng nhỏ, vô cùng không vui.

Sau khi biết tình cảm của Hoàng Phủ Phong Vân đối với nàng, thái hoàng thái hậu chỉ hơi kinh ngạc, nhưng không hề phản đối, bởi vì nàng đã sớm muốn tác hợp Hoa Đề Lộ và Hoàng Phủ Phong Vân, chỉ đợi thời cơ thích hợp nói ra mà thôi.

Đáng ghét. . . . Không nghĩ tới sự tình chuyển biến nhanh như vậy, kỳ quái nhất là không có một ai phản đối, thật sự gặp quỷ rồi!

Không chỉ riêng Hoa Đề Lộ vì chuyện này mà không vui, Mã Lâm càng không có cách nào thừa nhận.

Sau khi nghe được tin tức, nàng kìm nén tức giận trong lòng, mặt ngoài thanh nhiên, tìm thời cơ đến thăm Hoa Đề Lộ, muốn hỏi cho rõ ràng.

“Hoa Đề Lộ, nghe nói hoàng thượng muốn lập muội làm hoàng hậu, có đúng vậy không?” Mã Lâm ngồi cạnh nàng, cực lực mềm giọng, sợ lộ ra sự bất an của mình.

Hoa Đề Lộ nhìn nàng, vẻ mặt bối rối không biết làm gì. “Ta. . . .”

“Là thật sao?” Mã Lâm mong chờ đáp án. “Hoàng thượng muốn lập muội làm hoàng hậu thật sao?”

“Là thật.” Hoa Đề Lộ uể oải gục đầu xuống. “Mã Lâm, làm gì bây giờ? Ta không biết nên làm gì. . . .”

Mã Lâm biến sắc. Nàng lúc nào cũng cố gắng biểu hiện tốt trước mặt hoàng thượng, lại không chiếm được ưu ái, cho dù ngày ngày tới cung Đề Oanh, cũng tình cờ gặp hoàng thượng nhiều lần, nhưng hẳn đối với nàng không có cảm giác gì, càng đừng nói hẳn sẽ triệu nàng thị tẩm.

Nàng là công chúa tôn quý của Khuynh quốc, thế nhưng lại kém một con bémol cô? Như vậy, tâm sức của nàng đều bị hẫng, mộng hoàng hậu của nàng tan biến trong một đêm.

“Muội lên làm hoàng hậu, cần gì hỏi làm thế nào?” Mã Lâm chanh chua nói, thiếu chút nữa không che dấu được suy nghĩ đích thực trong lòng.

Hoa Đề Lộ sững người, ánh mắt dời đến mặt Mã Lâm.

“Mã Lâm, tỷ đang tức giận sao?” Vì sao bạn tốt của mình lại tức giận? Nàng nghĩ mãi không hiểu.

Mã Lâm cũng phát hiện mình sơ hở, nhưng suy nghĩ vì đại cục, nàng cười nói: “Ta vui vẻ thay muội cũng không kịp, sao có thể tức giận được?”

Nhưng. . . . Rõ ràng nàng thấy sự tức giận trong mắt Mã Lâm. Hoa Đề Lộ than thở, “Ta thật sự không biết nên làm gì, đầu của ta hiện tại giống như bùn nhão.” Có lẽ vì nàng hoảng loạn nên mới nhìn lầm.

“Đừng cuồng, đừng cuồng.” Mã Lâm giả bộ an ủi nàng. “Muội thật sự không muốn làm hoàng hậu sao?”

Hoa Đề Lộ lắc đầu, nhưng một giây sau lại gật đầu, sau lại đổi lại, cứ như vậy nhiều lần, nàng không nhận được kêu to, “Ai, chính vita do dự nên mới cảm thấy phiền não như vậy!”

Nàng bật khỏi ghế, đi vòng quanh bàn.

“Có ý gì?” Mã Lâm nhíu mày, trong lòng dâng lên một tia hi vọng. Có lẽ nàng vẫn có cơ hội vượt qua Hoa Đề Lộ để trở thành người bên gối của hoàng thượng.

“Ta thích hoàng thượng, cũng muốn làm thê tử của hắn, nhưng. . . .” Hoa Đề Lộ cắn cắn môi, nắm chặt tay. “Ta không muốn chia sẻ hắn cùng nữ nhân khác.”

Nàng thật độc tài, nhất là trong tình yêu, càng không có cách nào nhượng nhịn.

Cho nên. . . . Đau đả không bằng đau ngắn, nếu yêu hắn vất vả như vậy, nàng thà không yêu còn hơn.

Mã Lâm không khỏi nhíu mày, “Nam nhân tam thê tứ thiếp rất bình thường, huống chi hắn là vua của một nước.”

Hoa Đề Lộ buồn bã lắc đầu, nói không lưu loát, “Cho nên ta rất phiền não. . . .”

Mã Lâm thấy nàng mâu thuẫn giãy dụa, trong lòng ghen tị vạn lần. Nữ nhân này đúng là có phúc mà không biết hưởng, nếu là nàng, nhất định không do dự đồng ý.

Tức giận và hận ý tự nhiên nảy sinh, nhưng vì tương lai của nàng, vì quyền thế của mẫu nghi thiên hạ, nàng phải nén xuống sự chán ghét với Hoa Đề Lộ.

“Vậy sao muội không nói rõ với hoàng thượng?” Mã Lâm vừa hỏi vừa nghĩ bước tiếp theo.

“Ta. . . .” Hoa Đề Lộ bầnkoãn vò góc áo. “Ta không biết nói với hắn thế nào. . . .”

Nàng rất muốn nói với Hoàng Phủ Phong Vân, nàng nguyện ý ở cùng hắn mãi mãi, nhưng không muốn chia sẻ hắn với nữ nhân khác.

“Ta có thể giúp muội!” Mã Lâm xung phong nhận việc. “Chỉ cần muội tin ta, để ta và hoàng thượng gặp riêng, lấy hiểu biết của ta về muội, nhất định có thể nói rõ suy nghĩ của muội với hoàng thượng.”

Hoa Đề Lộ kinh ngạc nhìn Mã Lâm, suy xét ý tứ trong lời nói của nàng.

“Tỷ muốn giúp ta?” Nàng nhìn nét mặt hưng phấn của Mã Lâm, trong lòng có cảm giác quái dị. “Nhưng ta cảm thấy làm vậy không tốt lắm, muốn nói gì. . . .” Nàng nên gặp Hoàng Phủ Phong Vân nói rõ ràng thì tốt hơn.

“Có chỗ nào không được?” Mã Lâm khẩn thiết nắm tay nàng. “Muội gặp hoàng thượng, khẳng định có gì muốn nói cũng nói không ra. Nhưng qua ta giải thích tâm ý của muội với hoàng thượng, như vậy có thể giảm bớt bất đồng giữa muội và hoàng thượng nha!”

Hoa Đề Lộ tĩnh tâm suy nghĩ, Mã Lâm nói vậy cũng đúng. Tính cách của nàng vốn nóng nảy, nếu nhất thời làm nàng không vui, nàng sẽ tức giận hành xử tùy hứng, khẳng định ngay cả một câu cũng không nói rõ.

Có lẽ để người thứ ba đến giải thích thì tương đối ôn hòa, cũng có thể làm Hoàng Phủ Phong Vân hiểu rõ bất an của nàng.

“Tỷ thật sự muốn giúp ta sao?” Hoa Đề Lộ tin tưởng nhìn Mã Lâm.

“Ta tất nhiên sẵn sàng giúp muội.” Mã Lâm tươi cười. “Muội là bằng hữu tốt nhất của ta, ta không giúp muội thì giúp ai đây?”

“Vậy ta nên làm thế nào?” Hoa Đề Lộ hiện tại không thể nghĩ được gì, chăm chú nhìn nàng.

Mã Lâm ghé vào tai nàng nói nhỏ.

Đầu tiên, con cóc này phải giúp nàng tạo cơ hội gặp riêng hoàng thượng, như vậy nàng mới có thể thực hiện kế hoạch của mình. Nói không chừng. . . . Nàng còn có thể thuận thế trừ bỏ mối họa lớn Hoa Đề Lộ! Mất đi một đối thủ mạnh, cơ hội thắng của nàng càng cao. . . .

Trăng bạc núp sau mây đen, khắp nơi đen kịt, chỉ có ánh nến của đèn lồng trên hàng lang uốn khúc.

Hoàng Phủ Phong Vân đúng hẹn tới ngự thư phòng, đợi Hoa Đề Lộ tới.

Nàng nói, nàng muốn nói chuyện riêng với hắn. Nhiều ngày trốn tránh không gặp mặt, nàng cuối cùng muốn gặp hắn nói cho rõ sao? Hắn ngồi trong thư phòng, im lặng chờ người trong lòng xuất hiện.

Thế nhưng khi thị vệ tiến vào thông báo, người tới không phải là Hoa Đề Lộ, mà là công chúa Khương quốc mới tiến cung không lâu.

Hoàng Phủ Phong Vân vốn không nghĩ sẽ gặp Mã Lâm, nhưng Mã Lâm lại đến nhắc lại lời của Hoa Đề Lộ, nói nhất định phải nói với hắn.

Không làm gì được, hắn đành để Mã Lâm tiến vào ngự thư phòng.

“Hoàng thượng.” Mã Lâm bưng bát canh gà đi tới, về mặt thì thùng phúc thân.

Đêm nay nàng trang điểm, còn bôi lên phấn hương bí truyền của Khương quốc, chỉ cần nam nhân vừa tiếp cận nàng, hít vào hương phấn trên người nàng, sẽ bắt đầu thấy choáng váng.

Đây chính là mục đích của nàng. Chỉ cần để Hoàng Phủ Phong Vân hít vào hương phấn mê hoặc nam nhân này, nàng liền quyến rũ hắn thành công!

“Hoa Đề Lộ đâu?” Hoàng Phủ Phong Vân nghiêm nghị hỏi.

“Nàng đưa lời nhắn, muốn nói chuyện cho hoàng thượng.” Mã Lâm cố ý tiếng gần, khiến khoảng cách giữa hai người chỉ còn gang tấc.

Hắn nhíu mày nhìn Mã Lâm. “Muốn nói gì, đáng lẽ nên gặp ta nói cho rõ.”

“Hoa Đề Lộ coi nô tì là bạn tri kỷ, nàng nói rằng nàng nói không nên lời.” Mã Lâm vừa nói vừa đặt canh gà lên bàn.

“Nàng rốt cuộc muốn người nói cái gì?” Hoàng Phủ Phong Vân nhăn mặt, cảm thấy có mùi quái lạ chui vào trong mũi.

“Hoàng thượng. . . .” Tay nhỏ bé của Mã Lâm đặt lên ngực hắn. “Hoa Đề Lộ nói nàng không hề thích hoàng thượng, mong hoàng thượng buông tha nàng.”

Hoàng Phủ Phong Vân nhíu chặt mày, căn bản không ngờ rằng Hoa Đề Lộ nhờ nàng nói lời này.

“Khi quân là tội mất đầu. . . .” Hắn đè thấp giọng, hất bàn tay nhỏ dấn trước ngực mình.

“Hoàng thượng, nô tì là bạn tốt nhất của Hoa Đề Lộ, sao dám lừa gạt hoàng thượng?” Mã Lâm cúi đầu, lời nói nửa thật nửa giả.

Hoàng Phủ Phong Vân đã hít vào hương phấn trên người nàng, bắt đầu cảm thấy đầu óc choáng váng.

“Nàng rốt cuộc muốn gì?” Hắn vì Hoa Đề Lộ trả giá nhiều như vậy, không hề có một nữ nhân nào được hắn đối đãi giống nàng, vì sao nàng không hề cảm kích.

“Hoàng thượng, nô tì rất thích người. . . .” Mã Lâm tiến lên nắm tay hắn, cố ý ghé vào tai hắn nói, để hắn hít càng nhiều hương phấn.

Hoàng Phủ Phong Vân hít phải phần hương liền mê mồi muốn ngủ, hai mắt díp lại.

“Hoàng thượng, đêm nay để nô tì hầu hạ ngài được không?” Ngón tay Mã Lâm vuốt ve mặt hân.

“Không. . . .” Dù sắp mất đi thần trí, hân vẫn cự tuyệt đề nghị của nàng.

Mã Lâm nhủ mảy, không nghĩ rằng hân ngoan cố như vậy. Thế nhưng cũng không sao, chỉ cần làm cảm tình giữa hân và Hoa Đề Lộ vỡ tan, chuyện khác sau này hãy nói.

Nàng không nhiều lời nữa, tiến lên hôn Hoàng Phủ Phong Vân, cho phần hương trên môi vào trong miệng hân.

Thấy mí mắt hân càng lúc càng khép chặt, cuối cùng hoàn toàn mất đi ý thức của mình, chỉ có thể nghe theo lệnh của nàng, Mã Lâm lộ ra tươi cười đắc ý.

Bước đầu tiên đã thành công, kế tiếp chỉ cần thu phục Hoa Đề Lộ, ngày nàng làm hoàng hậu Trung Nguyên đã tới gần!

Trời vừa sáng, Hoa Đề Lộ vội vàng đến biệt cung của Mã Lâm để hỏi, muốn biết kết quả nói chuyện của nàng và Hoàng Phủ Phong Vân.

Khi nàng cùng Hoa Nhi, Đóa Nhi đến biệt cung của Mã Lâm, lại không thấy có nô tì đứng ở bên ngoài, nàng đành phải mang theo hai cung nữ tiến vào.

Đi đến cửa phòng Mã Lâm, Hoa Đề Lộ nhắc tay định gõ cửa, cửa phòng lại bị một người mở ra, Mã Lâm quần áo không chỉnh tề, tóc tai bù xù xuất hiện trước mặt nàng, trong phòng lại vang lên một tiếng nói quen thuộc ——

“Đáng chết!”

Tim Hoa Đề Lộ đập mạnh, sững sờ đứng ngoài cửa không có phản ứng.

“Hoa Đề Lộ, Hoa Đề Lộ. . . .” Giọng Mã Lâm lộ vẻ lúng túng, nhưng khóe miệng lại nhếch lên.

Nam tử trong phòng vừa nghe thấy tên nàng, lập tức quay đầu nhìn về phía cửa phòng.

Hoa Đề Lộ và hân nhìn nhau, trong mắt hai người chỉ có đối phương.

Đó là Hoàng Phủ Phong Vân. . . . Nửa người trên của hân trần trụi, nửa người dưới che chắn mềm, nằm trên giường của Mã Lâm, không cần nhiều lời, nàng có thể đoán được chuyện gì đã xảy ra.

Hoa Đề Lộ cảm thấy tim rất đau, loại đau đớn như bị xé rách này, không thể dùng ngôn ngữ để hình dung.

“Người. . . .” Nàng cảm môi nhìn Hoàng Phủ Phong Vân, lại nhìn về phía Mã Lâm. “Người. . . .” Giữa hai người bọn họ sao lại có chuyện này?!

“Hoa Đề Lộ, ta không cố ý.” Mã Lâm vẻ mặt sầu thảm. “Ta chỉ nhất thời kim lòng không được, hơn nữa. . . . Ta là công chúa Khương quốc dâng lên, ta vốn nên hầu hạ hoàng thượng. . . .”

“Công chúa Khương quốc dâng lên?” Hoa Đề Lộ hai tay ôm ngực, cảm thấy hô hấp khó khăn. “Nghĩa là sao? Không phải người đến kinh thành làm khách ư?”

“Không.” Mã Lâm lắc đầu. “Ta vì hòa bình hai nước mà được hiến cho hoàng thượng. Nói cách khác, ta sẽ hầu hạ hoàng thượng vĩnh viễn, trung trinh không hai lòng.”

Hoa Đề Lộ lão đạo, không đứng vững được. Vì sao nàng không biết chuyện này?!

A. . . . Không, không phải nàng không biết chuyện, mà vì nàng không tin chuyện vô căn cứ, bởi vì nàng tin rằng Mã Lâm không có ý nghĩ không an phận với Hoàng Phủ Phong Vân.

Nhưng nàng đã lầm rồi, nam nhân nàng yêu không phải nam nhân bình thường, chỗ nàng ở không phải chỗ bình thường —— nơi này là hoàng cung, là địa ngục người người tranh quyền đoạt lợi! Sao nàng có thể ngu ngốc tin tưởng vào người khác?

“Lộ Nhi!” Hoàng Phủ Phong Vân khoác quần áo lên, muốn giải thích rõ ràng với nàng.

“Các người. . . .” Hô hấp của Hoa Đề Lộ càng lúc càng dồn dập, giống như khi nàng phát bệnh.

Hoàng Phủ Phong Vân còn chưa kịp đến trước mặt nàng, mắt nàng đã tối sầm rồi ngất đi, may mắn tay Mã Lâm kịp thời đỡ được, không để nàng ngã xuống đất.

Trước khi nàng mất đi chút ý thức cuối cùng, bên tai truyền đến tiếng thì thầm đắc ý của Mã Lâm ——

“Ta cảm tạ người, vì đã giúp ta có cơ hội ở riêng với hoàng thượng. . . .”

Chương 6

Ta cảm tạ ngươi, vì đã giúp ta có cơ hội ở riêng với hoàng thượng. . .

Những lời này tựa như ma chú, bóp chặt lấy tâm Hoa Đề Lộ, từng chữ đều như mũi nhọn, đâm sâu vào lòng nàng.

Hoa Đề Lộ tỉnh lại, người đầu tiên thấy không phải Hoàng Phủ Phong Vân mà là Mã Lâm.

“Ngươi cuối cùng tỉnh.” Mã Lâm mặc một bộ váy rực rỡ, vẻ mặt vẫn thân thiết như trước, cười mà như không nhìn nàng.

“Ngươi. . . .” Hoa Đề Lộ cố gắng ngồi dậy, vẻ mặt xanh xao nhìn Mã Lâm.

“Ngươi nhất định đang nghi ngờ, vì sao ta xuất hiện trước mặt ngươi, mà không phải hoàng thượng của ngươi đi?” Mã Lâm cười lạnh lùng, hồ hững nhìn nàng.

“Ngươi không phải là bạn tốt của ta sao?” Hoa Đề Lộ cắn môi, cuối cùng cũng hiểu ra Mã Lâm chỉ lợi dụng nàng. “Ngươi lợi dụng ta để tiếp xúc với hoàng thượng. . . .”

“Bằng không ngươi nghĩ ai có thể chịu được sự tùy hứng của ngươi?” Mã Lâm cười khê. “Không nghĩ rằng ngươi tùy hứng, tâm tư vẫn đơn thuần như vậy, may mà nhờ ngươi, hoàng thượng mới chú ý đến ta.”

Nghe vậy, tim Hoa Đề Lộ lại đau đớn. Có lẽ đúng như lời Mã Lâm, tâm tư của nàng quá đơn thuần, cho rằng mình có thể tìm được một người bạn tri kỷ.

Mã Lâm cười mở chân thành, lại hung hăng đâm nàng một dao, chẳng những phản bội tình bạn của nàng, còn chủ động quyến rũ Hoàng Phủ Phong Vân. . .

Cho dù nàng có thể không trách móc việc Mã Lâm quyến rũ Hoàng Phủ Phong Vân, dù sao đó là sứ mệnh của công chúa Khương quốc, nhưng Mã Lâm lại lợi dụng tình cảm của nàng để đạt mục đích, không khỏi khiến nàng tâm nguity lạnh.

Chẳng lẽ nàng phải sống dưới bóng ma như vậy cả đời, mỗi ngày đều lục đục, tranh giành nam nhân mình yêu với toàn bộ nữ nhân hậu cung?

Không! Nàng không muốn cứ nom nớp lo sợ, đau đớn như vậy nàng không chịu nổi.

“Cút khỏi tầm cung của ta —— cút!” Hoa Đề Lộ cau mày, sắc mặt tái nhợt kêu to.

Mã Lâm hừ lạnh, đi đến cạnh giường nhìn nàng nói: “Đuổi người nhanh vậy? Ta còn định nói tin tốt cho ngươi!”

Hoa Đề Lộ quật cường nhíu mày, hai mắt trống rỗng vô hồn.

Mã Lâm thấy bộ dáng chịu đựng của nàng, nhìn không được mỉm cười.

“Nể tình chúng ta từng là bạn tốt, ta liền chia sẻ niềm vui này với ngươi!” Nàng cười, đắc ý nói, “Hoàng thượng quyết định phong ta làm quý phi, mặc dù cách vị trí hoàng hậu một khoảng, nhưng sớm hay muộn cũng có ngày ta lên hậu vị.”

“Ngươi. . . .” Hoa Đề Lộ cắn chặt răng, “Ta sẽ lên hậu vị sớm hơn ngươi.”

Nàng không chịu được khiêu khích của Mã Lâm, tức giận đến mức cả người run rẩy, hai chân trần đứng ở sàn nhà lạnh băng.

Mã Lâm biến sắc, đột nhiên nhớ tới nữ tử trước mắt là một trong nhân tuyển làm hoàng hậu. Chỉ do ả nhất thời đắc ý vênh váo, liền quên mất Hoa Đề Lộ là mối họa lớn của mình!

Ả bỗng rút ra một thanh thủy chủ, âm ngoan nhìn Hoa Đề Lộ, từng bước tới gần. “Ta đây trước hết giải quyết ngươi.”

Thế nhưng Hoa Đề Lộ cũng không bị dọa. “Dù ngươi giết ta thì sao? Ngươi vẫn không thể đi khỏi cung Đệ Oanh, cũng đừng mơ đến mộng hoàng hậu của ngươi!”

“Vậy thì đánh cuộc xem.” Mã Lâm đâm về phía nàng.

Hoa Đề Lộ tuy rằng chưa khôi phục, nhưng vẫn kịp nghiêng người, chúi thủ chỉ xẹt qua ống tay áo, không tổn thương da thịt của nàng.

Nhưng nàng không cam lòng nén giận như vậy, vithể tiến lên cướp thủy chủ trong tay Mã Lâm, hai người vật lộn một hồi.

“Buông tay!” Trong hỗn chiến, Mã Lâm vuron tay tát nàng một cái.

Hoa Đề Lộ ngã về sau, đưng vào bàn trang điểm, một cây kéo theo đó roixuống đất, nàng không hề nghĩ ngợi nhậ lên, làm vũ khí tự bảo vệ mình.

Mã Lâm thấy tình huống không có lợi, quyết định lợi dụng ưu thế có vũ của mình, muốn mau chóng giải quyết Hoa Đề Lộ.

Ả xông lên trước, nhanh chóng bắt được cổ tay Hoa Đề Lộ, dùng sức xoay kéo sắc trong tay nàng, khi ả muốn đâm vào tim Hoa Đề Lộ, đột nhiên nghe thấy tiếng ồn bên ngoài.

Nghe kỹ lại, thì ra là hoàng thượng đến.

Mã Lâm nhúu mày, linh quang chợt lóe, đột nhiên buông tay để thủy chủ roixuống, Hoa Đề Lộ không biết quỷ kế của ả, vì bảo vệ mình nên nhậ lên thủy chủ.

Mã Lâm nắm bắt thời cơ, nắm hai tay Hoa Đề Lộ, liếc nhìn Hoàng Phủ Phong Vân đang tiến vào tẩm cung, lập tức kéo tay Hoa Đề Lộ đâm vào bụng mình.

Hoa Đề Lộ không hề nghĩ rằng Mã Lâm sẽ làm như vậy, nàng sững sờ tại chỗ, hai tay dính đầy máu tươi, sắc mặt tái nhợt.

“A” Mã Lâm ngã gò trên đất, hai tay ôm miệng vết thương. “Hoa Đề Lộ, là ta có lỗi, ta không nên đi trêu chọc hoàng thượng. . . . Nhưng vì ta lậ phi tử của ngài, ta hi vọng chúng ta có thể sống tốt với nhau. . . .”

Nghe Mã Lâm nói, Hoa Đề Lộ không hiểu nhúu mày, nhưng khi ngẩng đầu liền thấy Hoàng Phủ Phong Vân đứng ở cửa ——

Nàng lại trúng kế rồi!

“Ta không làm nàng bị thương.” Nàng ưu thương nhìn Hoàng Phủ Phong Vân, thì thảo biện giải.

Hoàng Phủ Phong Vân tiến lên ôm lấy Mã Lâm, không quan tâm Hoa Đề Lộ giải thích.

“Hoa Đề Lộ, ta luôn dung túng nàng, cho rằng nàng tâm địa thiện lương, sẽ không làm thương tổn người khác, nhưng hôm nay nàng đã khiến ta quá thất vọng!”

Hoa Đề Lộ vô lực ngã gò xuống đất, nhìn hấn ôm nữ nhân khác, đau lòng không thể kiềm chế. “Huynh ngay cả lí do cũng không hỏi đã định tội ta?”

“Nàng làm Mã Lâm bị thương.” Hoàng Phủ Phong Vân nhúu chặt mày, dù sao Mã Lâm là công chúa Khương quốc, tình thế nghiêm trọng như vậy, có thể gây chiến tranh giữa hai nước.

“Là nàng. . . .” Hoa Đề Lộ thì thảo nói, lại phát hiện dù mình đúng nhưng không nói rõ được.

“Nàng quá tùy hứng rồi.” Hoàng Phủ Phong Vân ánh mắt trách cứ. “Là ta đã làm như nàng.”

Ánh mắt Hoa Đề Lộ không rời khỏi hấn, lời nói của hấn như gai sắc vô tình, đâm vỡ nát lòng nàng.

“Hoàng thượng. . . .” Mã Lâm được Hoàng Phủ Phong Vân ôm vào lòng rút cuộc mở miệng. “Ngài ngàn vạn lần đừng trách Hoa Đề Lộ, là nô tì không đúng, đoạt ái của Hoa Đề Lộ, nô tì không nên tiếp cận hoàng thượng. . . .”

“Ta thân là vua của một nước, sao có thể để cho một nữ nhân làm cản?” Hoàng Phủ Phong Vân đang tức giận, vì duy trì tôn nghiêm đế vương, cũng vì an toàn của dân chúng, hấn không thể không che giấu cảm xúc chân chính của mình.

Dù sao, nhìn thấy Hoa Đề Lộ sắc mặt tái nhợt, hấn đau lòng nhiều hơn trách cứ. Nhưng sự đơn thuần thẳng thắn của nàng sẽ gây loạn, huống chi có một số việc không đơn giản như tưởng tượng của nàng.

Hoa Đề Lộ mím môi, nhìn bộ dáng nghiêm túc khó có thể tiến gần của hấn, lòng của nàng tan nát.

“Hoàng thượng, ngài đừng nóng giận, Hoa Đề Lộ sắp thành hoàng hậu của ngài. . . .” Lúc này Mã Lâm sẵn vai gây chuyện rồi hòa giải, không ngừng nói tốt cho Hoa Đề Lộ.

“Ta muốn suy xét lại chuyện này.” Hoàng Phủ Phong Vân nhúu mày quay mặt đi, không muốn nhìn khuôn mặt tái nhợt kia của nàng nữa, bởi vì càng để ý, hấn càng không thể rời khỏi nàng.

Nghe vậy, Hoa Đề Lộ một hơi nuốt không trôi, tức giận phát run, dè nén không được gầm nhẹ: “Huynh nghĩ rằng ta thật sự muốn làm hoàng hậu của huynh? Cho dù huynh là hoàng thượng, ta cũng không thèm lạ!”

Hấn đứng núi này trông núi nọ, không quan tâm đến cảm nhận của nàng, lại không biết rõ nguyên nhân hậu quả, liền tự định tội của nàng, hấn căn bản không hề hiểu nàng!

“Vậy thì như mong muốn của nàng.” Hoàng Phủ Phong Vân để lại những lời này, ôm Mã Lâm ra ngoài, lưu lại Hoa Đề Lộ nhìn bóng lưng tuyệt tình của hân.

“A. . . .” Khí huyết công tâm, Hoa Đề Lộ ho ra máu, nhưng ánh mắt lại cố chấp không chịu rời khỏi bóng lưng ấy.

Nàng không quan tâm mình có thành hoàng hậu hay không, nàng chỉ để ý hân lúc rời đi không hề nhìn lại.

Nàng sẽ khiến hân hối hận vì thời khắc này.

Edit: Sulli

Chương 6-2

Kỳ thực, chưa đến nửa canh giờ Hoàng Phủ Phong Vân đã hối hận rồi.

Hân hối hận vì nói nặng lời với Hoa Đề Lộ như vậy, dù sao năm năm này hân chưa từng lớn tiếng với nàng, càng không nổi nặng lời, nhưng vì xử lý chuyện của Mã Lâm. . . .

Haiz, may mà dao kia đâm không sâu, không có gì đáng ngại.

Hân không để bất cứ ai biết chuyện này, ba ngày qua ở bên Mã Lâm vì hi vọng nàng không nói cho sứ giả Khương quốc.

Cho nên, ba ngày qua hân không gặp Hoa Đề Lộ, dù sao nàng làm người khác bị thương là không đúng. . . .

Nhưng trong lòng hân vẫn gầy dụa, không thể tin rằng nàng đã thương người.

Bởi vì trong năm năm này, nàng ương ngạnh thì ương ngạnh, chưa bao giờ ra tay làm người khác bị thương, ngày trước có cung nữ không hiểu chuyện, làm vỡ chén lưu ly mà nàng thích nhất, tuy rằng nàng tức giận, nhưng không hề giáng huân tiểu cung nữ, thậm chí không để tổng quản xử phạt.

Nàng chỉ thờ dài bất đắc dĩ nói: “Cái cũ không đi, cái mới không tới.”

Cho dù đó là chén lưu ly độc nhất vô nhị, là quà hân tặng cho nàng.

Như vậy tại sao lần này nàng lại ra tay làm Mã Lâm bị thương? Huống chi Mã Lâm vẫn là bạn tốt của nàng.

Hân từng bí mật gọi Hoa Nhi và Đóa Nhi tới, thỉnh thoảng hỏi gì các nàng cũng không biết, chỉ nói hôm đó Mã Lâm muốn hai nàng chờ ở ngoài, bởi vì Hoa Đề Lộ khi đó còn hôn mê, các nàng không biết việc lớn xảy ra sau đó.

Hân càng nghĩ không thông, vì sao mấy hôm trước hân tình thấy Mã Lâm ở trên giường?

Ngay cả hộ vệ bên người hân cũng không rõ nội tình, bởi vì chính miệng hân nói muốn đưa Mã Lâm về.

Mọi chuyện quá kỳ quái.

Nhớ tới sáng hôm đó, Hoa Đề Lộ phát hiện hân cùng Mã Lâm ở một chỗ liền ngất xỉu, hân không khỏi đau lòng vạn phần.

Đã lâu bệnh tim của nàng chưa phát tác, bởi vì chuyện này lại tái phát, hân có nên đi thăm nàng không?

Hoàng Phủ Phong Vân đầu óc hỗn loạn, biết rõ mình không nên xem nặng một nữ tử như vậy, thậm chí còn nhớ thương, không bỏ xuống được, đối với Hoa Đề Lộ, mọi nguyên tắc của hân đều vô dụng.

Hai ngày không gặp nàng, hân vô cùng nhớ. . . .

Thôi, tôn nghiêm của nam nhân có là gì? Sau khi gặp nàng, mọi nguyên tắc của hân đều chịu khuất phục.

Kìm nén không được nhóm trong lòng, Hoàng Phủ Phong Vân quyết định đến cung Đề Oanh gặp Hoa Đề Lộ.

Không ngờ còn chưa đến tâm cung của nàng, Hoa Nhi và Đóa Nhi đã vội vàng chạy tới, vừa thấy hân liền quỳ xuống đất.

“Hoàng thượng, ngài nhất định phải ngăn cản tiểu thư!” Hoa Nhi nói xong, nước mắt liền rơi xuống “Tiểu thư quyết tâm muốn rời khỏi cung, không bao giờ trở lại nữa.”

“Ai cho phép nàng làm vậy?” Hoàng Phủ Phong Vân giận dữ, ánh mắt giống như phun ra lửa.

“Tiểu thư mấy ngày nay lại phát bệnh, hơn nữa còn nghiêm trọng hơn trước, ba ngày qua ho ra máu không ngừng, cho nên tiểu thư quyết định rời khỏi cung, trở lại chỗ ở trước kia tỉnh dưỡng.” Đóa Nhi cũng khóc theo, tuy rằng tiểu thư tùy hứng lại ương ngạnh nhưng đối với các nàng rất tốt.

“Vi sao không có người đến nói cho ta?” Hoàng Phủ Phong Vân càng nghe càng phần nộ. “Các người đứng hết lên, đưa ta tới gặp Lộ Nhi!”

“Tiểu thư không cho chúng ta bẩm báo hoàng thượng.” Hoa Nhi và Đóa Nhi vội vàng đứng lên, đi theo phía sau hần nói.

Hoàng Phủ Phong Vân lần đầu tức giận như vậy, hần không rõ, vì sao Hoa Đề Lộ phát bệnh còn ho ra máu mà không để người khác nói cho hần?!

Theo hai nô tì đi đến cửa cung, chỉ thấy Hoa Đề Lộ đang chuẩn bị lên xe ngựa, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng mất đi sức sống vốn có, tái nhợt như một tờ giấy.

“Không được đi.” Hoàng Phủ Phong Vân vừa thấy nàng liền gầm nhẹ.

Hoa Đề Lộ thờ ơ nhìn hần một cái, sau đó nâng váy bước vào xe ngựa.

Hoàng Phủ Phong Vân bắt chặp tất cả, kéo lấy tay nàng.

“Ai cho nàng đi?” Hần trợn mắt nhìn nàng, mất đi phong phạm của vua một nước.

“Ta vốn không thuộc về hoàng cung.” Hoa Đề Lộ rớt cuộc mở miệng, giọng điệu rất xa lạ.

“Nàng thuộc về ta.” Hần giận răng, gần như mất đi lý trí.

“Bất kỳ kẻ nào trong thiên hạ cũng thuộc về huynh.” Nàng cười khỏ, rõ ràng không dám yêu thương hần, nhưng cứ nghĩ sau này sẽ không được gặp hần nữa, khóe mắt đã ươn ướt. “Nhưng ta không nằm trong số đó.”

Tình yêu của nàng quá mức độc tài, quá mức tùy hứng, nhưng hần sẽ không chỉ thuộc về nàng.

Cho dù được hần sủng ái, được hần bao dung, nhưng gần vua như gần cọp, một ngày nào đó hần chán nàng, sẽ ném nàng ra một bên không thèm quan tâm.

Trong vài ngày ngắn ngủi, nàng đã chứng kiến lòng tin của hần, cùng với việc hần đứng núi này trông núi nọ, thì ra yêu tới cũng nhanh, trôi đi cũng mau.

Một khi đã như vậy, nàng cần gì phải lưu luyến?

Hoàng Phủ Phong Vân, là nam nhân nàng cần rời xa, cho dù tim đã trao cho hần thì sao? Lựa chọn của hần, thúc đẩy lựa chọn của nàng.

“Ta không cho nàng đi!” Lòng mảy mảy hần bết tắc nhũn lại, không ngờ rằng nàng có ảnh hưởng lớn với mình đến thế. “Chỉ cần ta ra lệnh, không ai có thể rời khỏi ta.”

“Cho dù gắng gượng giữ ta lại, ta cũng không ở được lâu.” Đôi môi nàng xám ngắt, vẻ mặt mệt mỏi. “Hay huynh cho rằng ta trốn tội? Ta bây giờ chứng minh mình trong sạch cho huynh xem. . . .” Nàng vạch ra vết dao ngày đó Mã Lâm để lại trên cổ mình.

“Đừng. . . .” Hoàng Phủ Phong Vân hoảng hốt, lúc này mới hiểu rõ cái gọi là tuyệt vọng.

“Huynh có biết ta không hề sợ chết hay không?” Vết đao đâm vào cổ nàng, có chút máu chảy ra. “Ồ trong cung sống không bằng chết, mới là trừng phạt lớn nhất đối với ta.”

Hần vô lực buông tay, người cương liệt như nàng, một khi đã quyết định, dù có nói thế nào cũng không thể thay đổi.

Nếu không để nàng rời khỏi cung, có lẽ nàng sẽ buồn rầu cho đến chết. . . .

“Rời đi cũng được.” Nếu tự do sẽ làm nàng vui vẻ, như vậy hần liền thành toàn. “Còn nhớ rõ lần trước nàng chơi cờ thắng ta một ván, muốn ta tặng thị vệ bên người cho nàng không? Nàng dẫn hần đi đi!” Hần ra hiệu cho Lê Chiến Thiết đứng bên cạnh.

Lê Chiến Thiết không nói gì, gật đầu nhận mệnh.

Hoa Nhi và Đóa Nhi thấy vậy, cũng vội vàng chặn trước xe ngựa.

“Hu hu. . . . Tiểu thư không cho Hoa Nhi đi cùng, vậy thì Hoa Nhi sẽ chết dưới vó ngựa.”

“Đóa Nhi cũng vậy. Tiểu thư bỏ Đóa Nhi, vậy thì Đóa Nhi sẽ kéo dây cương cho dù bị ngựa kéo cũng phải xuất cung theo tiểu thư.”

Hai cung nữ khóc đến mức bình minh vạn dặm, dù thế nào cũng muốn đi theo Hoa Đề Lộ.

“Các người. . . .” Hoa Đề Lộ chán nản, thấy sắc trời càng lúc càng muộn, nếu kéo dài nữa chỉ sợ không ra được cung, nàng đành bất đắc dĩ mở miệng, “Lên xe cả đi!”

Sau khi ba người lên xe ngựa, ánh mắt Hoàng Phủ Phong Vân vẫn không rời khỏi nàng.

“Nàng có thể trở về chứ?” Hấn nghiêm túc nhìn nàng, muốn có được đáp án.

Hoa Đề Lộ nhìn hấn thật lâu sau đó mới nói: “Chờ đến khi nào huynh tin tưởng ta, có lẽ ta sẽ trở về.”

Sau khi nói xong câu đó, nàng liền buông màn xe, ngăn cách ánh mắt hai người nhìn nhau, cũng cách trở tâm hai người yêu nhau.

Hí một tiếng, xe ngựa dần

dần chạy khỏi tầm mắt hấn.

Thật lâu sau, Hoàng Phủ Phong Vân mới hồi thần.

Thì ra, để một người rời đi, lại đau đớn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Phi Từ Điều Ngoa Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Tương tư oán đa tình khổ.

Đáng thương mảnh tâm lúc trước.

Gặp biển xanh khó muốn làm sông nhỏ.

Hoa Đề Lộ đã rời đi hai năm.

Trong hai năm này, Lệ Chiến Thiết và hai tiểu cung nữ không ngừng truyền tin tức vào cung để hấn có thể biết rõ nhất cử nhất động của Hoa Đề Lộ.

Sau khi nàng rời khỏi cung không hề quay lại Hoa phủ, nàng bán kỳ trân dị bảo mà hấn tặng thành tiền mặt, dùng bạc mua một trà lâu.

Mà hấn, cũng không để bụng tha cho nàng như vậy, cho dù giữa hai người còn có khúc mắc, nhưng nàng lại không chịu nói ra vì sao mình và Mã Lâm trở mặt thành thù, giống như hết thấy đều không liên quan tới mình.

Nàng không còn là người trong cung nữa, vì thế không đề cập tới chuyện trong cung, cũng không nói ra khúc mắc giữa ba người, lại càng không định cản trở mệnh hoàng hậu của Mã Lâm.

Yêu một người, chẳng cần có toàn bộ của hấn, ngược lại phải biết kịp thời buông tay.

Điểm này, nàng quả thật đã làm được.

Nàng không để hấn trong lòng nữa, cũng không muốn yêu hấn độc chiếm, bởi vì nam nhân nàng yêu không phải người thường.

Nhưng hấn không thể làm giống như nàng, nói bỏ là bỏ.

Hai năm qua, Mã Lâm không ngừng tiếp cận hấn, lại bị hấn ngăn ngoài cửa, bởi vì trong lòng hấn vẫn chỉ có một người. Cho dù nữ tử được hấn nâng trong lòng bàn tay vẫn tùy hứng ngang ngạnh, nhưng hấn không thể dứt bỏ, có lẽ cả đời cũng không thể.

Hấn yêu nàng, yêu bảy năm.

Mà nàng lại nói đi thì đi, không hề quyến luyến hấn.

Hấn sợ sẽ mất nàng, vì vậy hai năm qua, nếu không có chuyện gì hấn liền tới gặp nàng.

Thời gian trôi, hấn dần dần hoài nghi chân tướng xung đột giữa nàng và Mã Lâm.

Hoa Nhi và Đóa Nhi cũng thế độc, cho dù tiểu thư của các nàng xảo quyết bá đạo đến cỡ nào, cho dù bị các tàn phi khác xa lánh, nàng cùng lắm cũng chỉ làm cho bọn họ thét chói tai, chưa từng làm ai bị thương.

Lần quá đáng nhất là một tài nhân có ý xấu hạ độc trong thức ăn gia súc, hại chết chim hoàng yến nàng nuôi, nàng chỉ trả thù bằng việc trộn ba đậu [1] vào đồ ăn của tài nhân kia, làm cho ông đau bụng ba ngày mà thôi.

[1] Một loại quả ăn với liều nhỏ sẽ bị đi ngoài, đau bụng.

Dù bướng bỉnh, tâm địa nàng vẫn thiện lương.

Mà hắn, rõ ràng biết rõ tính tình của nàng, vì sao trước kia lại tức giận đến hồ đồ, sự việc thế nào cũng không hỏi đã định tội nàng, cho rằng nàng kiêu ngạo thành tính, vì ghen tị nên làm Mã Lâm bị thương, mà lại quên Mã Lâm thừa dịp nàng hôn mê, chủ động tới của tìm nàng. . . .

Lỗi lầm này, lưu lại khúc mắc trong lòng nàng, dù hắn cầu xin như thế nào, nàng vẫn không hồi tâm chuyển ý, cũng không nói ra chân tướng sự thật.

Nàng thà rằng ở ngoài cung làm một người dân bình thường, cũng không nguyện trở về hoàng cung gian trá đến tối kia, nhiều lắm là khi thái hoàng thái hậu chuyển nơi ở, hoặc là khi nàng có việc cần nhờ hắn, nàng mới chủ động vào cung.

Bằng không đều là hắn cô đơn không chịu nổi, xuất cung tìm nàng.

Tựa như đêm nay, nàng ngủ bên gối hắn, hai người cũng phát sinh quan hệ thân mật, nhưng lòng nàng lại cách hắn rất xa.

Khi nào thì nàng mới có thể giống trước kia, tự nhiên lại thẳng thắn nở rộ trong thế giới của hắn?

Nhìn dung nhan khi ngủ tươi ngọt của nàng, tâm hắn gọn sóng từng đợt.

Hai năm qua, hắn bắt đầu học cách tin tưởng nàng, cuối cùng cũng hiểu được lời nói ấy, càng sùng ái nàng gấp bội, quả thực đã đến mức khiến nàng coi trời bằng vung.

Cho dù Hoa Đề Lộ đối với hắn gọi thì đến, đuổi thì đi, hắn đều không nề hà, chỉ cần có thể làm nàng vui vẻ, bất cứ việc gì hắn cũng làm, giống như bị hạ ma chú, cả đời này không thể rời nàng.

Mà hậu vị bên cạnh hắn, vẫn luôn để cho nàng, chỉ cần nàng về bên hắn, vĩnh viễn đừng rời đi.

Thế nhưng. . . . Từ khi nàng rời khỏi cung, dường như đã thay đổi thành một người khác, càng thêm ngang bướng tùy hứng hơn trước, chỉ làm việc theo tâm tính của mình, dường như không để sinh tử của người khác vào mắt, ngay cả thân thể của mình cũng không để ý, không dùng thuốc đúng giờ.

Bệnh tim của nàng thường xuyên phát tác, làm hắn đau lòng không thôi, nếu quay lại hai năm trước, hắn nhất định sẽ kìm nén tức giận, nghe lời oán thán của nàng, mà không phải vì tự tôn nên cự tuyệt nàng.

Nhưng. . . . Bây giờ nói lời này cũng không có tác dụng.

Việc duy nhất hắn có thể làm là thuận theo tâm ý của nàng, để nàng vô ưu vô lo sống vui vẻ, cho dù trời sập xuống cũng có hắn đỡ, cho dù nàng muốn hái trăng trên trời hắn cũng hái.

Hắn, yêu nàng quá mức.

Tuy mỹ nhân đang ngủ này hai năm nay để hắn gần gũi, lại không chịu cho hắn một cơ hội nữa để chứng minh hắn chỉ yêu mình nàng.

“Lộ Nhi, nàng còn muốn tra tấn ta bao lâu đây?” Hoàng Phủ Phong Vân vừa yêu vừa thương nàng, nhè nhẹ má hồng nhuận kia, kim lòng không được cúi đầu nhìn nàng.

“Ừm. . . .” Hoa Đề Lộ cau mày, trở mình một cái, hai tay thật tự nhiên ôm eo của hắn, tìm kiếm vị trí thoải mái.

Nàng vui khuôn mặt nhónhắn vào trong ngực hắn, làm hắn không nhận được ôm chặt nàng.

Thôi, hai năm trước không tin tưởng nàng, đòi lấy sự bất đắc dĩ hôm nay, hết thảy đều do hắn tự chuốc phiền phức, không trách được ai.

Muốn trách thì trách hắn, lúc trước yêu nàng nhưng không tin nàng —— yêu một người thật không đơn giản.

Yêu, thật sự không đơn giản.

Có thể chịu được nữ nhân kiêu ngạo lại ương ngạnh như Hoa Đề Lộ, trên đời này có lẽ chỉ có mình Hoàng Phủ Phong Vân, hẳn quả không then là hoàng đế bao dung nhân từ nhất, ngay cả nữ ma đầu gặp ai giết nấy cũng coi như bảo bối che trong lòng bàn tay, quả thực là. . . .

Ông trời không có mắt.

Có hoàng đế, lại có một thái hoàng thái hậu yêu thương nàng làm chỗ dựa vững chắc.

Theo số lần ra vào trà lâu Long Phụng ngày càng tăng của Hoàng Phủ Phong Vân, ngoại trừ Lê Chiến Thiết là thị vệ của hắn, Lãnh Thanh Phách là chú họ của hắn biết thân phận chân chính của hắn, nhân viên trong trà lâu đều nhất trí cho rằng Hoàng Phủ Phong Vân là —— nam sủng của Hoa Đề Lộ.

Không sai, đường đường là hoàng thượng lại bị coi là nam sủng!

Mấy ngày nay, Hoàng Phủ Phong Vân đều ở trong trà lâu, nhận được ánh mắt đồng tình của bao người, cho rằng hắn không đàn độn thì mù mắt, mới có

thềcoi trọng kẻ ăn thịt người không nhà xương, nữ ma đầu ác bá kiêu vô lại nhưHoa Đề Lộ.

Đối với việc này, HoàngPhủ Phong Vân chỉ cười khổ. Trong thời gian ngắn,hắn rất khó giải thích rõràng vướng mắc giữa hắn và Hoa Đề Lộ, mà hắn cũng không muốn nói nhiều, dù sao càng ít ngườihiểu rõ nàng, càng ít ngườibiết tính tốt của nàng, người cạnh tranh với hãncũng sẽ ít đi.

“Hoa Đề Lộ ——” Đột nhiên có một tiếng rống to vang tận mây xanh, mộtbóng người to lớn vọt vào đại sảnh trà lâu, tay cầmmuôi xào, tay kéo một cô nương nhỏ nhắn, cô nươngkia dường như đang muốn khuyên nhủ hắn. “Nữ nhâncoi trời bằng vung nhà ngươi, sao lại bắt Tiểu BátĐiểm đồ hết nòi canh gà đi!”

“Hoa Đề Lộ!” Một tiếngnói lạnh lùng vang lên từ góc khác. “Đồ đáng chết!Biết rõ Lan Nhi sắp sinh, ngươi còn muốn ta xuốngphía Nam kiếm hàng?!”

“Hoa Đề Lộ, nữ ma đầu ăn thịt người không nhà xươngnhà ngươi. . . .” Tiếng nóiphẫn nộ. “Ta ở ngoài đầutư, vậy mà ngươi muốn chiếm một nửa quyền tàisân?”

“Tức chết ta, tức chết ta!” Khác với vài tiếng namnhân rống giận kia, lần nàylà một giọng ai oán nũngnịu. “Ngươi làm phu quânta ra nông nổi gì rồi? Dù hắn là khối gỗ, cũng là khốigỗ bảo bối của ta, ngươi lại mỗi ngày mang hắn đi không thấy bóng người.”

Hoàng Phủ Phong Vân nhìn thấy cảnh này, nhínkhông được nhúu chặt mày.

Thì ra có nhiều người oánghận Lộ Nhi như vậy? Hắn mở quạt ra, ngồi im khôngnói một câu.

Chỉ tiếc Hoa Đề Lộ sáng sớm đã ra khỏi cửa, lưu lại mọi người oán hờn khắpnơi, nhiều người tức giận khó tiêu, nhất thời hướngmũi nhọn về phía hắn.

“Ngươi! Quân nữ nhân nhângươi cho tốt, bảo nàng đừng quá kiêu ngạo, bằngkhông ông đây một ngày nào đó sẽ bằm nàng làm bánh bao thịt!” Hùng Báhung dữ vung muôi.

“Ngươi! Nếu không quản tốt Hoa Đề Lộ, món nợ nàyta sẽ đòi ngươi cả vốn lẫnlãi!” Bắc Thần Dương lạnhlùng nói, không giống như đang nói đùa.

“Còn tiếp tục như vậy, ta thật sự sẽ tự tay giết Hoa Đề Lộ.” Lãnh Thanh Pháchnhìn Hoàng Phủ PhongVân, nghiêm túc nói.

“Không được, chúng takhông thể chỉ oán giận không.” Cơ Đát quyết địnhtự mình cố gắng, nhất địnhphải làm Hoa Đề Lộ đềnbù. “Dù thế nào cũng phảicho nàng ném chút đau khổ!”

Hoàng Phủ Phong Vân bắtđắc dĩ thờ dài. Mặc kệ Lộ Nhi làm gì khiến những người này bất mãn, kỳ thực đầu sỏ gây nên chính là hắn, bởi vì hắn yêu chiều nàng quá mức.

“Phải làm thế nào?” Vọcủa Đại Hùng chen vào. “Hoa cô nương nếu biếtchúng ta muốn trả thù nàng, nhất định sẽ tứcgiận.” Nàng đã thấy Hoa cô nương nổi giận, thật khủng khiếp!

“Không phải trước đó nàgtừng tiến cung sao?” Bắc Thần Dương nhúu mày nhìnHoàng Phủ Phong Vân,trong mắt có ý tứ kín đáo. “Làm nàng lại tiến cung, hơn nữa vĩnh viễn đừng ra, vậy thì chúng ta có thể yên ổn rồi.”

“Vậy làm thế nào để nàng ngoan ngoãn tiến cung đây?”

“Chuyện này giao cho ta.”Lãnh Thanh Phách cườilạnh, mắt nhìn Hoàng Phủ Phong Vân. “Nhưng ta cần. . . . Nam sủng của Hoa ĐềLộ hỗ trợ.”

Hoàng Phủ Phong Vân bịđiểm danh đang uống trà, nghe những lời này, thiếuchút nữa phun hết ra.

Nam sủng?! Hắn không nghe lầm chứ?

“Ngươi không muốn vĩnh viễn chỉ làm một nam sủng không danh không phận chứ?” Lãnh Thanh Phách nheo mắt, dường như có chút khinh miệt nhìn hắn. “Nhiều năm như vậy cònkhông trị được nàng, ngươi phải tỉnh táo lại đi.”

Hoàng Phủ Phong Vân cười ôn hòa. “Chỉ cần nàng vui vẻ là được.”

“Phì!” Mọi người khinh thường nhìn hắn.

“Chúng ta bàn bạc kĩ hơn,lần này tuyệt đối không thểthả hổ về rừng. . . .”

Mọi người ngồi thành vòngtròn, bí mật trao đổi.

Ai. Hoàng Phủ Phong Vântan thầm, tuy rằng không muốn lợi nước đục, nhưnglại bị bọn họ kéo vào cùng một trận doanh.

Đáng nhẽ. . . . Hắn cho rằng với thân phận của mình, sẽ không để những người này tiếp tục xem nhẹ hắn, coi hắn là nam sủng của Hoa Đề Lộ. . . .

Hả? Mọi chuyện có vẻ hoải quái.

Bản năng Hoa Đề Lộ nói cho nàng như vậy.

Khi nàng trở lại trà lâu, mỗi người đều tươi cười hòa ái, khiến cho nàng thấy không thích hợp. Nữ ma đầu nàng khi nào trở thành đối tượng hoan nghênh của mọi người vậy?

Nàng nghi ngờ đi qua, thẳng đến khi Lãnh Thanh Phách chặn đường của nàng.

“Làm gì?” Nàng nhún mày, có chuyện tất có lý do.

“Hoàng Phủ Phong Vân hờn rồi.” Lãnh Thanh Phách tươi cười. “Hiện tại mọi người đều biết thân phận của hân, hân không phải nam sủng của cô, mà là đương kim hoàng thượng.”

“Vậy thì đã sao?” Nàng bĩu môi.

“Hân hờn rồi.” Cơ Đạt bên cạnh tiếp lời, đồng thời ôm lấy phu quân vừa vào theo Hoa Đề Lộ.

“Cho nên?” Hoa Đề Lộ không kiên nhẫn hỏi. Nàng biết Hoàng Phủ Phong Vân phải về cung, dù sao hân là vua một nước, không thể ở mãi bên cạnh nàng.

“Hân không muốn làm nam sủng của cô nữa!” Bắc Thần Dương tuy rằng cảm thấy kinh ngạc đối với thân phận của Hoàng Phủ Phong Vân, thế nhưng việc cấp bách trước mắt là giải quyết nữ nhân ác bá.

“Hân vốn không phải nam sủng của ta.” Hoa Đề Lộ hí mắt, lạnh lùng nhìn quét mọi người. Bọn họ rốt cuộc đang làm cái quỷ gì? Liên hợp lại thảo luận chuyện của nàng và Hoàng Phủ Phong Vân sao?

“Hân có một việc khó nói với cô.” Lãnh Thanh Phách nhìn nàng nói, “Cô có biết, hậu vị luôn để trống, đối với bách quan triều đình và dân chúng mà nói, là một nghi hoặc rất lớn, hân sớm hay muộn cũng phải lập hậu, mà không phải cứ quyến luyến cô.”

“Ba nghìn hậu cung giai lệ.” Hoa Đề Lộ cắt đứt lời nói của hân. “Ta biết đối với hân, ta chỉ là muối bỏ biển.”

Nàng không chiếm Hoàng Phủ Phong Vân, là Hoàng Phủ Phong Vân chiếm lòng của nàng.

Cho tới bây giờ, nàng vẫn không ngừng nhắc nhở mình, đừng yêu quá sâu.

Dù miệng nói không thương, nhưng lòng có thể không yêu sao? Nàng không muốn nghĩ tới việc này, không cho phép mình tìm đáp án.

Mọi người không nghĩ Hoa Đề Lộ khó đối phó như vậy, bọn họ khuyên can mãi nhưng nàng vẫn không phản ứng.

“Hân có thể lập những nữ nhân khác làm hoàng hậu.” Có người khích tướng.

“Vậy thì chúc mừng hân tìm được chân ái.” Hoa Đề Lộ lạnh nhạt đáp lại.

“Hân có lẽ về sau sẽ không tìm cô nữa.” Hạ liễu thuốc mạnh.

Hoa Đề Lộ im lặng, cuối cùng cười lạnh. “Tốt lắm, cầu về cầu, đường về đường, sớm tụ hợp.”

“.....” Được rồi! Bọn họ thua.

Thấy mọi người đều ngậm miệng, Hoa Đề Lộ ngẩng đầu ưỡn ngực tiếp tục đi về phía trước.

Lãnh Thanh Phách không nhịn được hỏi nàng: “Cô không hề cảm thấy Hoàng Phủ Phong Vân quan trọng chút nào sao?”

Nàng dừng bước, quay đầu nhìn hân. “Rất quan trọng.”

Nghe vậy, mọi người lại dấy lên hi vọng.

“Không có hân làm chỗ dựa vững chắc của ta, talam mưa làm gió như thế nào?” Hoa Đề Lộ dù nói như vậy nhưng không biết tại sao lòng lại phiền não.

Đừng nghĩ tới hân! Là do bọn người kia nói lung tung, làm loạn tâm tình của nàng.

Mọi người thờ dài một hơi, bắt đầu cổ vũ nàng. “Vay mau vào cung cầu hân, đừng lập người kia làm hoàng hậu!”

“Không có hứng thú!” Vừn hắc tới hậu vị, Hoa Đề Lộ liền cụt hứng. Đến nay, nàng căm ghét hai chữ “hoàng hậu” tới cực điểm.

Cái gì?! Mọi người trợn to mắt, phản ứng của nàng tại sao luôn ngoài dự liệu của bọn họ?

Nữ nhân khó trị!

Thật muốn trói nàng ném lên xe ngựa, sau đó bằng tốc độ nhanh nhất đưa đến hoàng cung, để nàng vĩnh viễn đứng ra ngoài chà đạp người đời. . . .

Lãnh Thanh Phách cùng những người khác trao đổi ánh mắt. Nếu kế hoạch “Chọc giận nữ ma đầu” không thành công, vậy thì đổi thành kế hoạch “Không trâu bắt chó đi cày”.

May mắn, bọn họ còn chưa tuyệt vọng.

“Gi vậy?” Thấy mọi người cười đến tà ác, Hoa Đề Lộ thấy không thoải mái.

“Không, không có gì.” Đồng loạt nhún vai.

“Vậy ngày mai ta tiến cung bẩm báo hoàng thượng quyết định của cô, mong hoàng thượng bắt đầu triệu tuyển tú nữ, chuẩn bị tuyển hậu.” Lãnh Thanh Phách quan sát biểu cảm của nàng, cũng không tin rằng nàng không quan tâm.

“Tùy người.” Hoa Đề Lộ hừ lạnh, xoay người rời đi.

Thế nhưng không biết vì sao, nàng bỗng cảm thấy chua xót.

“Thành công, thành công!” Chờ nàng đi mất, mọi người vui vẻ khoa chân múa tay.

Không lâu sau, bọn họ có thể thoát khỏi địa ngục, tự do qua ngày!

Bạn đang đọc truyện *Phi Từ Điều Ngoa Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Ế hoạch hai, không trâu bắt chó đi cày [1] ——

[1] Chỉ một việc làm bất đắc dĩ

Trong cung truyền ra thánh chỉ, tuyển chọn các cô nương xinh đẹp tuổi đôi mươi tiến cung làm tú nữ.

Hoa Đề Lộ không quan tâm, dù sao năm nay nàng đã hơn hai mươi, không nằm trong danh sách đó.

Thế nhưng ——

Nàng lại bị trời gô, bị miệng, giao cho quan phụ trách tuyển tú nữ!

Trước khi nàng hôn mê, còn nghe mọi người nhún nhún tên quan kia tuyệt đối không cời trời cho nàng, càng không thể lấy mảnh vải nhét miệng nàng ra, bởi vì. . . . Nàng sẽ cắn người!

Đáng chết! Tốt nhất đừng để nàng xuất cung, bằng không nàng nhất định sẽ hại bọn họ!

Đây là ý nghĩ duy nhất trước khi Hoa Đề Lộ ngất đi.

Khi nàng tỉnh lại đã là vài canh giờ sau, nàng một mình đợi trong phòng, vẫn bị trời như cũ.

“Ừm, ừm. . . .” Nàng giãy dụa kêu lên.

“Nghe nói có người đưa tới đồ chơi tốt.” Một nữ tử phong tư yếu điệu đi đến, nhìn Hoa Đề Lộ đang giãy dụa không ngừng.

“Ừm, ừm!” Mau thả ta ra! Hoa Đề Lộ nhún mảy, ánh mắt không phục tùng.

“Yên lặng!” Nữ tử quát nhẹ một tiếng, tay phải vung lên, một cây roi hướng về phía Hoa Đề Lộ, xẹt qua xiêm y của nàng. “Lần này tuyển chọn tú nữ, Tuyết Nương ta tuyệt đối không để cô nương không quy củ đến trước mặt hoàng thượng, cho nên chích là tú nữ có vấn đề, đều đưa tới chỗ ta dạy dỗ một phen, sau đó mới đưa đến trước mặt hoàng thượng.”

Hoa Đề Lộ cắn vai trợn mắt nhìn. Nàng ở trong cung, cho tới bây giờ chưa từng nghe qua cái tên Tuyết Nương, càng chưa từng nghe qua hậu cung có nữ nhân hung ác bá đạo như vậy.

“Người nhất định thấy nghiêng thân phận của ta!” Tuyết Nương đi tới trước mặt nàng, trên mặt che một tầng sa mỏng, dáng người cũng cao lớn hơn nữ tử. “Nhưng cho dù thế nào, ta là nữ quan dạy lễ nghi trong hậu cung, từ giờ trở đi, người phải nghe lời ta.”

Nói xong, Tuyết Nương bỏ mảnh vải trong miệng nàng ra, nhìn bộ dáng giấy dụn của nàng.

“Đáng chết, đáng chết, mau thả ta ra!” Hoa Đề Lộ hét to, từ trước đến giờ nàng chưa từng chịu khuất nhục như vậy. “Ngươi có biết ta là ai hay không? Ta là Hoa Đề Lộ, là cháu gái của thái hoàng thái hậu, còn không mau buông ta ra ——”

“Câm miệng!” Tuyết Nương vung roi lên tạo thành một vết máu trên mặt nàng, đau đớn đến mức làm nàng nghiêng răng trợn mắt. “Ta không phải nói nơi này ta lớn nhất sao? Chỉ cần đến nơi này của ta, mặc kệ là thân phận gì, cũng phải học lễ nghi rồi mới được bước ra!”

Hoa Đề Lộ cảm thấy gò má vừa nóng vừa đau, nhưng nàng cố nén nước mắt, chiaoán hận nhìn Tuyết Nương.

“Ta phải dạy dỗ ngươi thành nữ nhân ngoan ngoãn nhu thuận trong thời gian ngắn.” Tuyết Nương nhìn nàng, tựa hồ rất vừa lòng tác dụng uy hiếp bằng roi vừa rồi.

“Chờ ta bước ra khỏi đây, ngươi nhất định phải chết.” Hoa Đề Lộ lạnh lùng mở miệng, không chịu thua nhường nàng.

“Vậy ngươi cũng phải có bản lĩnh bước ra.” Tuyết Nương nở nụ cười. “Có rất nhiều cô nương vào nơi này của ta chịu không nổi huấn luyện khắc nghiệt, không tự sát bỏ mình thì cũng chỉ còn nửa mạng bị đuổi ra cung. Dựa vào đức hạnh của ngươi mà còn muốn ra ngoài. . . . Chậc!”

Nghe Tuyết Nương cười nhạo, Hoa Đề Lộ thở hổn hển.

“Ta nói rồi, chờ ta rời khỏi, ta sẽ đòi ngươi gấp bội!” Nàng thề, nàng nhất định phải rời khỏi đây!

Mặc kệ là Tuyết Nương hay người ở trà lâu, nàng nhất định phải làm thịt bọn họ!

Tuyết Nương búng tay, vài đại hán lập tức xuất hiện cúi trời cho Hoa Đề Lộ.

“Ngươi đừng mơ chạy trốn khỏi đây.” Tuyết Nương nheo mắt cười. “Chỉ cần bịt bắt lại một lần, ta liền cắt đứt gân chân của ngươi, cho ngươi vĩnh viễn ở đây.”

“Ngươi dám?” Hoa Đề Lộ đứng lên, cao ngạo nhìn nàng.

“Ngươi cứ thử xem!” Tuyết Nương lại vung roi vào tay nàng. “Thế nhưng trước đó, ngươi phải học cách tôn kính ta, kêu ta một tiếng Tuyết ma ma!”

“Đừng mơ. . . .” Hoa Đề Lộ ôm tay, choáng váng thấy vô số bóng người trước mắt.

Bốp, bốp, bốp. . . . Tay áo của nàng bị phá rách, lộ ra da thịt tuyết trắng, cùng với vết thương nhìn đến ghê người.

“Nha đầu, ngươi mạnh miệng, phải chịu đòn. . . .” Tuyết Nương xuống tay không lưu tình, uy hiếp nói.

Nhưng Hoa Đề Lộ mím môi không chịu khuất phục, roi không ngừng hạ xuống, cảm giác đau đớn bỏng rát truyền đến. . . . Cuối cùng, nàng chịu không nổi hành hạ như vậy, trước mặt tối sầm rồi ngất đi.

Tuyết Nương lúc này mới dừng tay, nhìn nữ tử không nhúc nhích trên mặt đất.

“Ngươi diễn quá nhập tâm rồi.” Một đại hán nói với Tuyết Nương, sau đó đi đến cạnh Hoa Đề Lộ bắt mạch cho nàng. “Nàng đau đến mức hôn mê rồi.”

“Ai bảo nàng bướng bỉnh như vậy!” Tiếng nói lạnh lạnh của Tuyết Nương biến thành giọng nam trầm thấp. “Xem ra muốn cái tạo nàng còn cần thời gian.”

“Ai.” Đại hán thở dài, ôm lấy Hoa Đề Lộ. “Nếu để Hoàng Phủ Phong Vân biết ngươi đánh nàng thành như vậy. . . .”

“Diễn cũng xong rồi, hần không thể oán giận.” Tuyết Nương hừ lạnh, vẫy vẫy tay. “Phiền ngươi truyền ngự y vào!”

Nói xong vứt roi xuống, hôm nay vai diễn của “nàng” đã xong rồi ——

Ngày mai lại tiếp tục.

Lộ Nhi, nàng đang làm gì đây? Vì sao bướng bỉnh như vậy? Nàng có biết nàng như vậy, ta đau lòng thế nào không?

Một bàn tay to nâng mặt Hoa Đề Lộ, dịu dàng vỗ về vết thương trên má nàng.

Là ai? Hoa Đề Lộ trong mê man cảm thấy bàn tay này rất quen thuộc, mà giọng nói dịu dàng kia là của một người ——

Hoàng Phủ Phong Vân.

“Hoàng Phủ!” Hoa Đề Lộ mở mắt khẽ gọi.

Nhưng người lại không phải là Hoàng Phủ Phong Vân, mà là một cô nương xinh đẹp đang đắp khăn lên trán nàng.

“Cô đã tỉnh rồi!” Cô nương vẻ mặt lo lắng, ánh mắt như có đau lòng vô hạn. “Cô có đói bụng không? Có lạnh hay không? Có chỗ nào không thoải mái?”

Hoa Đề Lộ miễn cưỡng ngồi dậy, sắc mặt tái nhợt nhìn cô nương.

“Cô là ai?” Nàng phòng bị nhìn cô nương xa lạ này, cảm giác có hơi kì quái.

Bởi vì cô nương này cũng cao lớn như Tuyết Nương, khung xương không giống nữ tử, nhưng dung mạo lại vô cùng xinh đẹp. . . .

Thật sự kì quái, sao nữ nhân ở đây đều cao lớn như vậy?

“Tôi là Tiểu Vân.” Cô nương cười ôn hòa. “Là tỳ nữ Tuyết ma ma phái tới chăm sóc cô. Cô có đói bụng không? Tôi vừa mang cháo tới.”

Hoa Đề Lộ lắc đầu.

“Nơi này. . . Là đâu?” Nàng nhìn bốn phía, tuy rằng không thể hoa lệ như cung Đền Oanh, nhưng cũng coi là tiện nghi.

“Nơi này về sau là phòng của cô.” Tiểu Vân vừa nói vừa bưng cháo tới. “Cô ăn nhiều một chút, ta sẽ đút cho cô. . . .”

Hoa Đề Lộ quay mặt, cự tuyệt ý tốt của Tiểu Vân. “Cô có thể giúp tôi rời khỏi nơi quái quỷ này không?”

“Giúp cô?” Tiểu Vân khó xử cúi đầu. “Tôi. . . .”

Thấy bộ dáng không biết làm sao của Tiểu Vân, Hoa Đề Lộ bắt đầu dĩ thử dãi. “Quên đi, tôi không nên ép buộc làm khó người khác.”

“Tôi sẽ chăm sóc cô thật tốt.” Tiểu Vân ngẩng đầu lên kiên quyết nói. “Nếu cô cần gì cứ việc nói cho tôi.”

“Vì sao cô lại đối xử tốt với tôi như vậy?” Hoa Đề Lộ nhìn vào mắt nàng, lại thấy một tia sáng dịu dàng quen thuộc, giống như của người kia. . . .

Ai! Nàng choáng đầu sao?

“Tôi. . . .” Tiểu Vân muốn nói lại thôi, sau đó tuột cười. “Tôi muốn làm bạn của cô.”

“Không cần.” Vừa nghe vậy, Hoa Đề Lộ hừ lạnh.

“Vì sao?” Tiểu Vân không hiểu hỏi. “Cô không thích tôi sao?”

“Ở trong cung, tôi không cần có bạn!” Hoa Đề Lộ mím môi, chưa từng quên chuyện cũ. “Cũng sẽ không khờ khạo.”

“Cô ghét hoàng cung như vậy sao?” Sắc mặt Tiểu Vân âm trầm, giọng điệu cũng thật bất đắc dĩ.

Hoa Đề Lộ im lặng một lát. Thấy biểu cảm khổ sở của Tiểu Vân cũng khiến nàng khó chịu, rốt cuộc là thế nào? Nàng trúng tà rồi sao?

“Là hoàng cung không cần có sự tồn tại của tôi.” Thế nhưng nàng còn mở miệng giải thích!

“Có cần cô mà!” Tiểu Vân đặt bát xuống, nắm bàn tay nhỏ bé của nàng. “Chẳng lẽ cô không phát hiện ra?”

Hoa Đề Lộ nhanh chóng rút tay về. Bàn tay Tiểu Vân khiến nàng thấy an tâm, thấy ấm áp, nhưng. . . .

“Đây là chuyện của tôi, cô không cần xen vào việc của người khác.” Nàng phảiphong bế trái tim, không cho bất cứ kẻ nào tiến vào.

“Cô có thể coi tôi như tri kỷ, tôi sẽ lắng nghe, tôi nguyện ý chia sẻ hi vọng ái ó cùng cô.” Tiểu Vân thấy nàng kháng cự, dịu dàng nói.

“Cô thật phiền!” Hoa Đề Lộ lườm nàng. Không biết vì sao, Tiểu Vân cho nàng cảm giác giống như người kia. . . .

Ai, rốt cuộc nàng bị làm sao? Vì sao cứ nghĩ đến Hoàng Phủ Phong Vân?

Nỗi nhớ như sóng trào đánh úp, nàng không nhịn được nghĩ, nếu Hoàng Phủ Phong Vân biết nàng bị đánh như vậy, hẳn có đau lòng hay không? Có sốt ruột hay không?

Nàng nghĩ không ngừng, lại không tìm được đáp án.

Điều duy nhất có thể xác định, chính là nàng đột nhiên rất nhớ hắn. . . .

“Mẹ kiếp, bà già chết tiệt!” Hoa Đề Lộ gầm nhẹ, sau vài ngày chịu ngược đãi, bất mãn của nàng cuối cùng cũng bùng phát.

“Nói lại lần nữa?” Tuyết Nương nhíu mày, mắt lạnh nhìn nàng.

“Bà già đáng chết, bà già đáng chết, bà già đáng chết!” Hoa Đề Lộ ra sức mắng.

Tuyết Nương hừ lạnh một tiếng, giọt rơi xuống về phía nàng, nàng nhắm mắt lại, chờ đau đón giáng xuống, nhưng lại không có cảm giác gì.

Bốp bốp bốp ——

Roi không ngừng hạ xuống, nhưng nàng lại không hề đau, bởi vì thân thể nàng được ôm vào trong một lồng ngực rắn chắc.

Tim Hoa Đề Lộ lơ lửng một nhịp, nom nớp lo sợ mờ mắt, cho rằng sẽ thấy gương mặt mà mình chờ mong, lại phát hiện ——

Tiểu Vân?!

Là Tiểu Vân ôm nàng, vì nàng mà chịu roi của Tuyết Nương, thay nàng chịu đau đón bồng rập!

“Cô làm gì vậy?!” Cho dù Hoa Đề Lộ tùy hứng đến mức nào, cũng không thể trở mặt nhìn người khác chịu khổ vì mình. “Mau tránh ra, Tiểu Vân!”

“Không việc gì.” Tiểu Vân cắn chặt răng, không nghĩ rằng Tuyết Nương xuống tay không lưu tình như vậy, nếu đánh vào người Hoa Đề Lộ, khẳng định sẽ làm vết thương trước đây của nàng chuyển biến xấu.

“Được, mới vài ngày ngắn ngủi mà cảm tình giữa các người đã tốt như vậy?” Tuyết Nương dường như đánh rất hứng thú, không hề chùn tay.

“Dừng tay, bà già chết tiệt!” Hoa Đề Lộ cắn răng, muốn thoát khỏi vòng tay của Tiểu Vân. “Cô bị ngốc sao, không có việc gì nên chịu roi cho tôi?”

Tiểu Vân cười ôn hòa, không quan tâm tới từng đợt roi như mưa hạ xuống.

“Tuyệt ma ma.” Đại hán bên cạnh không nhìn nổi, rút cuộc ngăn lại. “Rất nhiều chuyện phải có chừng mực.”

Tuyết Nương lúc này mới thu roi lại, hít sâu, tâm tình lúc này chỉ có một từ để hình dung ——

Sung sướng.

“Hai người hôm nay không được dùng bữa tối, quỳ trong này một đêm cho ta.” Tuyết Nương trừng mắt nhìn các nàng, sau đó đi ra khỏi phòng cùng đại hán.

Khẳng định Hoa Đề Lộ không bị thương nữa, Tiểu Vân mới buông nàng ra.

“Cô không sao chứ?” Hoa Đề Lộ vội vàng muốn nhìn lưng Tiểu Vân.

“Tôi không sao.” Tiểu Vân ngăn nàng, không muốn nàng xem vết thương. “Đừng lo, tôi da dày thịt thô, không đau.”

“Nhưng” Hoa Đề Lộ cau chặt mày, vẻ mặt như sắp khóc. “Bà già kia đánh người rất đau. . . .”

“Chỉ cần cô không đau thì tôi cũng không đau.” Tiểu Vân tươi cười. “Cô gần đây thay đổi rất nhiều, nhìn mấy ngày mới bùng phát, có tiến bộ rồi.”

Hoa Đề Lộ mệt mỏi ngồi dưới đất, nhìn bộ dáng của Tiểu Vân, lòng nàng dao động. “Vì sao cô đối xử tốt với tôi như vậy? Tại sao cần nhiều roi cho tôi?”

“Đối tốt với cô xuất phát từ nội tâm, không cần có lý do.” Tiểu Vân nắm tay nàng. “Tôi biết hiện tại tôi không hề từ bỏ, dù không có cách nào giúp đỡ, nhưng tôi sẽ làm bạn bên cạnh cô.”

“Tôi sẽ hại cô mất!” Hốc mắt Hoa Đề Lộ phấp phồng, lời nói của Tiểu Vân khiến nàng muốn khóc, hơn nữa sau khi Tiểu Vân xuất hiện, mỗi ngày nàng đều rất nhớ Hoàng Phủ Phong Vân. . . .

Tiểu Vân và Hoàng Phủ Phong Vân có một điểm giống nhau, chính là tận tâm tận lực, không cần hồi báo.

“Tôi không sợ.” Tiểu Vân lắc đầu. “Đây không phải lỗi của cô, cô không có ý.”

Cuối cùng, Hoa Đề Lộ không nhịn được rơi lệ. Nàng cho rằng mình rất kiên cường, sẽ không rơi lệ, sẽ không thương tâm khổ sở, kỳ thực nàng đã đánh giá bản thân quá cao.

“Cô đừng khóc mà!” Tiểu Vân tay chân luống cuống, bàn tay thô ráp lau đi nước mắt của nàng. “Có phải tôi nói sai cái gì không?”

“Tại sao cô lại đối xử tốt với tôi như vậy?” Nàng khóc đến mức bình minh vạn trượng. “Tôi rõ ràng là nữ nhân vô lý ương ngạnh, tôi không đáng để cô đối xử tốt với tôi như vậy. . . .”

“Cô tốt hay không tốt, là do tôi cảm nhận.” Tiểu Vân ôm nàng vào lòng. “Tôi bị thương không phải lỗi của cô, là tôi tự nguyện.”

Hoa Đề Lộ ở trong lòng Tiểu Vân khóc như một đứa trẻ, khóc ra hết thủy uất ức.

Thì ra, nàng vẫn khao khát tình cảm. . . .

Bất luận là tình yêu, tình bạn và tình thân, thứ nàng cần, đã đề nên rất lâu, lâu đến nỗi nàng quên mình cần cái gì.

“Đề tôi đối xử tốt với cô là được!” Tiểu Vân dịu dàng nói. “Tôi sẽ không làm cô tổn thương. . . .”

Hoa Đề Lộ nghẹn ngào, ngẩng đầu nhìn Tiểu Vân, hai mắt nàng đầm lệ, trong nháy mắt cảm thấy khuôn mặt Tiểu Vân và Hoàng Phủ Phong Vân là một.

Nàng hô hấp dồn dập, trái tim lơ một nhịp.

Lắc lắc đầu, nàng tự cho rằng mình bị ảo giác, Hoàng Phủ Phong Vân vốn không biết nàng bị người khác tính kế, đang chịu khổ nơi này.

“Được.” Hoa Đề Lộ quyết định hóa bị phần thành sức lực, nàng lau đi nước mắt trên mặt, lời thề son sắt, “Ta nhất định phải rời khỏi nơi quỷ quái này!”

“Cô nhất định làm được.” Tiểu Vân động viên nàng. “Cô kiên cường, thông minh như vậy, mọi khó khăn đều có thể giải quyết dễ dàng.”

Hoa Đề Lộ hít sâu một hơi, gạt đầu.

“Cám ơn cô, Tiểu Vân.” Nàng tươi cười. “Chờ tôi rời khỏi nơi này, chuyện đầu tiên tôi làm, chính là tính sổ với bà già đáng chết kia!”

Tiểu Vân bật cười nhìn nàng. Xem ra, nữ nhân rất hay ghi hận. . . .

Hoa Đề Lộ thề, chờ nàng bước ra khỏi đây, nhất định có oán báo oán, trừng phạt đám người dám hãm hại nàng!

Nếu báo không xong thù này, không thể chinh bộn họ đến mức sống không bằng chết, vậy thì cái tên Hoa Đề Lộ sẽ viết ngược lại!

Bạn đang đọc truyện *Phi Từ Điều Ngoa Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 9

Hoa Đề Lộ phải mất gần một tháng mới học được 8, 9 phần Tuyết Nương giao cho.

Nàng là cô nương thông minh, học cái gì cũng tinh thông, vì thế được nhóm cung nữ nhất trí tán thành, được đánh giá cao, từ tú nữ trở thành tài tử.

Kế tiếp, chỉ cần nàng biểu diễn xuất sắc ở yến hội tuyển chọn, sẽ có khả năng trở thành nương nương, nhưng điều nàng thấp thỏm không phải là vị trí hoàng hậu, mà là hoàn trả mọi ngược đãi của Tuyết Nương đối với nàng như thế nào.

Tuy rằng nàng đã rời đi nơi quỷ quái kia, nhưng lại không có cách nào tính sổ với Tuyết Nương, bởi vì hiện tại nàng chỉ là tài tử, theo quy định của hoàng cung, trước khi tuyển chọn chính thức không được gặp hoàng thượng, đương nhiên cũng không có khả năng nhờ hoàng thượng giáo huấn Tuyết Nương dù nàng.

Hoa Đề Lộ phiền chán đi dạo trong nơi ở của tài tử. Rốt cuộc phải dùng cách nào thì Hoàng Phủ Phong Vân mới chú ý tới nàng? Hay là. . . . Nàng thừa dịp trời tối, mạo hiểm thoát khỏi đây một lần?

Tâm vừa động, nàng vụng trộm chuồn ra ngoài cửa, lại đúng lúc va phải Tiểu Vân.

“A!” Hoa Đề Lộ sờ sờ cái mũi bị đụng đau, ngực Tiểu Vân sao lại cứng như vậy chứ!

“Cô không sao chứ?” Tiểu Vân nâng nàng dậy, nhìn xem nàng có bị thương hay không.

“Tiểu Vân!” Nàng thờ phì phì. “Sao cô lại đi vào đây?”

“Tôi đến ngự thiện phòng lấy chút điểm tâm cho cô ăn.” Tiểu Vân kéo nhẹ nàng ngồi xuống cửa. “Tôi thấy hôm nay trăng tròn, mấy hôm trước không phải cô đòi ăn bánh tuyết cấp lương [1] sao?”

[1] Hình ảnh

Tiểu Vân săn sóc làm Hoa Đề Lộ cảm động.

“Cô đối với tôi thật tốt!” Nàng cầm lấy bánh ngọt. “Cô dịu dàng như vậy làm tôi nhớ tới một người.”

“Là ai?” Tiểu Vân nhìn nàng. “Nam hay nữ?”

“Nam.” Hoa Đề Lộ mỉm cười, trong đầu hiện lên khuôn mặt của Hoàng Phủ Phong Vân.

Nụ cười của Tiểu Vân cứng đờ. “Ai làm cho cô vương bạn như vậy?”

Hoa Đề Lộ nheo mắt cười. “Chàng là nam nhân dịu dàng nhất trên đời, chàng luôn sợ tôi sinh bệnh, sợ tôi tức giận, càng sợ tôi không quan tâm chàng, cho nên dùng mọi cách làm tôi vui vẻ. Nếu không phải gặp cô, tôi còn định lên đi tìm chàng.”

Tiểu Vân nhìn bộ dáng phần khởi của nàng, biết là nàng cảm thấy vui vẻ tận đáy lòng, không khỏi ghen tị với nam nhân kia.

“Hắn cũng là người trong cung?” Tiểu Vân tò mò hỏi.

Hoa Đề Lộ mỉm cười, một lát sau mới gật đầu. “Ừ, chàng cũng là người trong cung.” Nàng thở ra một hơi, nhìn Tiểu Vân nói: “Nếu tôi nói chàng là hoàng thượng, cô có tin không?”

Tiểu Vân đầu tiên hơi sững sốt, sau đó lập tức cười, trong mắt toát ra vẻ thỏa mãn. “Chỉ cần từ miệng cô nói ra, tôi đều tin.”

“Cô thật sự rất dịu dàng.” Hoa Đề Lộ cười ngọt như mật, dường như nàng đã thoải mái tiếp nhận người bạn mới này. “Vậy cô có người trong lòng hay không?”

“Có.” Tiểu Vân gật đầu.

“Cũng là người trong cung sao?” Nàng tò mò hỏi.

Tiểu Vân muốn nói lại thôi, cuối cùng thở dài một hơi. “Cũng không xem là vậy. Người kia. . . . Có thể tự do đi vào cung, tôi cũng không biết khi nào mới thực sự có được người kia.”

“Vậy cô có nói với đối phương mình thương hắn không?” Hoa Đề Lộ tiếp tục hỏi.

“Có.” Tiểu Vân gật đầu. “Nhưng. . . . Đối phương vẫn cảm thấy tình cảm của tôi không sâu.”

“Cô nương dịu dàng như cô, làm sao hắn lại không thích?” Hoa Đề Lộ thở phì phì, cảm thấy bất bình cho Tiểu Vân.

“Nếu. . . . Tôi là thân nam nhi, cô có yêu tôi không?” Tiểu Vân mở to mắt nhìn, giọng điệu sâu xa.

“Ha ha!” Nàng cười lớn lắc đầu. “Không có khả năng, tôi sẽ không yêu người khác.”

“Vì sao?” Tiểu Vân dường như thất vọng, nhưng không hề tức giận hỏi.

“Tôi vừa nói qua rồi! Tôi chỉ yêu hoàng thượng, chỉ yêu Hoàng Phủ Phong Vân.” Nói đến đây, nàng cúi đầu xuống. “Bí mật này tôi chưa từng nói cho ai, chỉ có Tiểu Vân biết, cô không được nói đâu nha!”

“Tôi sẽ không nói cho người khác biết.” Tâm tình Tiểu Vân lúc này rất tốt, nhìn nàng không chớp mắt.

“Nói ra cũng thật buồn cười, Hoàng Phủ Phong Vân vốn không biết tôi yêu chàng.” Hoa Đề Lộ cười khanh khách. “Chàng vẫn cho rằng tôi hướng tới bầu trời bên ngoài, kỳ thực chàng lầm rồi! Tôi không hề hướng tới bên ngoài, tôi chỉ không cam lòng nhìn chàng ở cùng nữ nhân khác, cảm giác ấy khiến tôi hít thở không thông.”

“Vốn tôi luôn tự thuyết phục mình, chàng sẽ chỉ thích một mình tôi, thế nhưng tôi sai rồi, chàng và những nam nhân khác không giống nhau. . . . Hơn nữa hai năm trước, khi tôi thấy chàng và một cô nương tới từng cho là bạn tốt nằm cùng giường, lòng tôi gần như tan nát.”

Tiểu Vân im lặng nghe nàng nói, không hề lên tiếng cắt đứt.

“Người trong cung không hề đơn thuần chút nào.” Hoa Đề Lộ nhăn mặt. “Có rất nhiều bí mật tôi đặt trong lòng, không dám để người khác biết. Ví dụ như tôi cho rằng có thể tìm được bạn tốt ở trong cung, nhưng người kia lại phản bội tôi, lợi dụng tôi để tiếp cận hoàng thượng, đến cuối cùng. . . . Vì vị trí hoàng hậu, nàng thậm chí muốn giết tôi!”

Tiểu Vân thở hắt vì kinh ngạc, chuyện này Hoa Đề Lộ không hề nói tới, không có ai biết nguyên nhân. “Hoàng thượng. . . . không biết sao?”

“Chàng cho rằng tôi tùy hứng vô lý, yêu nên ghen tị, vì vậy hại đối phương.” Hoa Đề Lộ bất đắc dĩ nhún vai. “Thật ra tôi chỉ tự bảo vệ mà thôi. . . . Quên đi, đây là chuyện hai năm trước, không nói tới nữa.” Nàng lại tươi cười. “Nói chuyện của cô đi! Cô thật sự thấy người kia không thương cô sao?”

“Nghe cô nói như vậy, tôi cảm thấy. . . . Đối phương cũng yêu tôi.” Tiểu Vân cười. “Có một số việc, tận mắt nhìn thấy cũng không phải là chính xác, mà phải tin tưởng đối phương.”

“Đợi sau khi yến hội tuyển chọn kết thúc, tôi nhất định sẽ giúp cô ở cùng người trong lòng.” Hoa Đề Lộ cam đoan. “Giống như cô nói với tôi, không có chuyện gì tôi không làm được.”

Tiểu Vân xoa đầu nàng, ánh mắt mỉm cười.

“Đừng coi tôi như trẻ con!” Hoa Đề Lộ tránh tay của Tiểu Vân. “Tôi nghiêm túc đó!”

“Tôi tin cô.” Tiểu Vân gật đầu.

“Được rồi, tôi không lên đi gặp Hoàng Phủ Phong Vân nữa.” Hoa Đề Lộ tràn đầy tin tưởng đứng lên. “Tôi muốn dựa vào thực lực của mình, muốn cho tất cả mọi người biết, tôi cũng có bản lĩnh làm mẫu nghi thiên hạ!”

Tiểu Vân nhìn khuôn mặt tin của nàng, nụ cười ngày càng sâu.

Hoa Đề Lộ lúc này thật xinh đẹp, khắc sâu trong lòng người bên cạnh. . . .

Tin Hoa Đề Lộ được chọn làm tài nhân truyền ra, mọi người đều kinh ngạc vì vàng về cung, hơn nữa còn trở thành tài nhân.

Tất nhiên tin tức cũng truyền vào tai Mã Lâm.

Lúc trước, tuy rằng Mã Lâm như nguyện đuổi được Hoa Đề Lộ ra khỏi cung, cũng được phong làm quý phi, nhưng từ khi Hoa Đề Lộ rời đi, ả không còn cơ hội tiếp cận Hoàng Phủ Phong Vân.

Trong hai năm qua, ả không chỉ mất đi sự giúp đỡ của Hoa Đề Lộ, cũng mất đi giấc mộng hoàng hậu.

Tại hoàng cung xu lợi này, một khi mất đi chỗ dựa vững chắc, cho dù được phong làm quý phi, mọi người vẫn không đặt ả vào mắt, cũng không nể bợ lấy lòng ả như trước.

Cho nên khi nghe Hoa Đề Lộ về cung, Mã Lâm cảm thấy bất an, cảm thấy bị uy hiếp sâu sắc, vì thế ả chọn một ngày, buổi trưa đi đến nơi ở của tài nhân.

Vừa vào liền thấy Hoa Đề Lộ đang tập múa, điệu múa nhẹ nhàng đáng người động lòng, vẻ đẹp mị hoặc như vậy khiến người ta phải chú ý.

Nhưng khi nàng xoay người, không cẩn thận giẫm vào dải lụa nên trượt chân ngã xuống đất.

“Ôi!” Hoa Đề Lộ kêu, Tiểu Vân đứng bên cạnh vội vàng lên xem.

“Cô không sao chứ?” Tiểu Vân nắm mắt cá chân của nàng, muốn nhìn xem nàng có bị thương hay không.

“Tôi thật ngốc, một động tác cũng không làm được.” Nàng lè lưỡi trông rất đáng yêu.

“Cô đã làm hết sức rồi.” Tiểu Vân an ủi nàng, thấy nàng không sao liền đỡ nàng lên. “Cô nỗ lực luyện tập như vậy, hoàng thượng nếu biết sẽ rất cảm động.”

“Thật vậy sao?” Mặt Hoa Đề Lộ hơi phồng hồng. “Kỳ thực. . . . Tôi chưa từng làm chuyện gì vì chàng, nếu có thể làm chàng vui vẻ thì tốt rồi.”

Tiểu Vân đang định nói tiếp, lại bị khách không mời mà đến đánh gãy.

“Đề Lộ.” Mã Lâm thay đổi bộ dáng ác độc trước kia, nét mặt tươi cười. “Thật không ngờ có thể gặp lại muội.”

Hoa Đề Lộ vừa thấy nàng, nụ cười trên mặt chợt tắt.

“Ngươi muốn làm gì?” Nàng chần ở phía trước Tiểu Vân.

“Trò chuyện với bạn cũ thôi mà!” Mã Lâm gót sen nhẹ nhàng, đi đến trước mặt nàng. “Dường như muội làm gì cũng không tốt, bây giờ phải ở chỗ của tài nhân, hoàng thượng vậy mà không biết? Hay là hoàng thượng biết mà không muốn đến thăm muội?”

Hoa Đề Lộ ngẩng cao đầu, kiêu ngạo nói: “Trước yến hội tuyển chọn, hoàng thượng không thể gặp ta. Nhưng còn ngươi, ta khi hồi cung nghe rất nhiều chuyện, ngươi thành phi tử rồi cũng không có gì vui vẻ, không phải hàng đêm đều cô quạnh ở tẩm cung hay sao?”

Hừ, muốn so miệng độc, đây chính là sở trường của Hoa Đề Lộ, lăn lộn bên ngoài đã nhiều năm, đầu lưỡi của nàng tuyệt đối chanh chua hơn những người trong cung, nàng sẽ không ngoan ngoãn như trước kia để trúng quỷ kế của người khác!

“Ngươi!” Mã Lâm nổi giận, giờ tay muốn tát nàng.

Tiểu Vân nhanh tay nhanh mắt, ngăn lại động tác của Mã Lâm, ánh mắt lạnh lùng trừng ả.

“Buông ta ra! Đồ hạ nhân dơ bẩn!” Mã Lâm thờ phỉ phỉ giờ tay kia lên, Tiểu Vân tránh đi rất nhanh đồng thời cũng buông tay ả ra.

“Nếu ngươi dám làm nàng bị thương, ta sẽ không để yên cho ngươi!” Hoa Đề Lộ lườm Mã Lâm, một lần nữa chắn trước người Tiểu Vân. “Ngươi đã được thứ mình muốn, còn đến phiên ta làm gì?”

“Không có!” Mã Lâm ghen ngào. “Ta không được hoàng thượng sủng hạnh! Trong hai năm qua, ta luôn hao hết tâm tư tiếp cận hân, nhưng

hoàng thượng không cho ta vào cửa, cũng không chạm vào ta.”

“Ít nhất hoàng thượng cùng người cũng có lộ thủy nhân duyên, phong người làm quý phi rồi.” Hoa Đề Lộ nhú mày nói, cảm thấy ngực vẫn đau ê ẩm

“Ha ha!” Mã Lâm ôm ngực. “Cho dù ta dùng kết tiếp cận hân, đêm đó vẫn không có chuyện gì.” Ả bỗng dung mím môi, phát hiện mình đã làm lộ quá nhiều bí mật.

Nhưng lời này đã bị Hoa Đề Lộ nghe được, “Người nói hoàng thượng cùng người không có gì? Hết thấy đều là kế của người?”

“Chuyện đến nước này, người biết ta cũng không ngại, dù sao hoàng thượng cũng nghĩ lời nói của người không có căn cứ.” Mã Lâm cho rằng Hoa Đề Lộ đã thất sủng mới nói mà không kiêng nể.

“Đã qua, ta không so đo nữa.” Hoa Đề Lộ hừ lạnh. “Cám ơn người vì đã nói chân tướng hai năm trước, bằng không bây giờ ta còn nghĩ hoàng thượng không thương ta!”

“Người. . . .” Mã Lâm tức giận đến mức mặt đỏ tai hồng.

“Hiện tại ta có thể nói cho người, hoàng thượng chỉ yêu mình ta, cho nên chàng thủ thân như ngọc, đối với nữ nhân khác không hề động tình!” Hoa Đề Lộ cười lạnh vài tiếng. “Cho nên dù người dùng thủ đoạn thế nào, hao tổn tâm cơ cũng không hữu dụng, hậu vị đã là của ta rồi! Mà chuyện đầu tiên khi ta lên ngôi hoàng hậu, chính là trả gáp bội lần chuyện người đã làm với ta!”

Mã Lâm tức giận cả người phát run. “Người. . . . Tanhát định phải trừ bỏ người!”

“Hừ!” Hoa Đề Lộ vênh mặt, thô tục đáp lại. “Bà đây ở chỗ này ăn no chờ người!”

Mã Lâm thấy nàng không còn đơn thuần như hai năm trước, chỉ có thể tức giận rồi đi, nếu không lại tự rước lấy nhục.

“Cho là bắt nạt ta dễ thế sao?” Hoa Đề Lộ nhìn bóng lưng của nàng làm mặt quỷ.

“Nàng. . . . Chính là bạn tốt mà cô nhắc tới sao?” Tiểu Vân hỏi.

Hoa Đề Lộ cắn cắn môi, gật đầu nói: “Ừ, đây là bí mật của chúng ta, không được để ai biết nha!”

“Cô không định nói cho hoàng thượng những gì nàng ta làm sao?” Tiểu Vân nghiêm túc hỏi. “Hoàng thượng cũng là người bị hại.”

“Không, chuyện quá khứ để cho nó đi thôi. Hơn nữa, hoàng thượng không phải người bị hại, đáng đời hân, ai bảo lúc trước hân không tin tôi, đây là báo ứng của hân!” Nàng nhún nhún cái mui, ăn ngay nói thật.

Trán Tiểu Vân toát ra mồ hôi lạnh, thì ra suy nghĩ của nàng không giống những nữ nhân khác.

“Hơn nữa hiện tại tôi cũng không dễ bị bắt nạt, không thể lần nào cũng ý lại hoàng thượng!” Hoa Đề Lộ cười xán lạn. “Tôi phải học cách kiên cường, có một số việc vẫn nên tự xử lý. . . .”

Tiểu Vân im lặng hồi lâu sau đó tươi cười, nhìn xuống xúc động trong lòng, chỉ im lặng nắm tay nàng, cho nàng sự ủng hộ và tình cảm ấm áp.

“Được rồi, chúng ta luyện tập tiếp đi!” Hoa Đề Lộ bật dài băng lên, quyết định phải cố gắng hơn, để cho những người trong cung khinh thường nàng hiểu rõ nàng cũng đa tài đa nghệ!

Cuối cùng cũng đến yến hội tuyển chọn.

Không hề thiếu những nữ tử xuất sắc lên biểu diễn tài nghệ, Hoa Đề Lộ cũng là một trong số đó, phía trước không xa các nàng, Hoàng Phủ Phong Vân ngồi ở trên long ý quan sát hết thấy.

Thấy Hoa Đề Lộ, hân dường như không hề kinh ngạc, khóe miệng vẫn tươi cười, yên lặng nhìn nàng biểu diễn, nhìn sự nỗ lực và trưởng thành của nàng.

Yến hội liên tục cho tới chiều, sự lộ xác của nàng làm kinh động mọi người, họ không còn coi nàng là tiểu cô nương hồn nhiên ngang ngược trước kia, mà là nữ tử thành thực quyến rũ. . . .

Sau khi yến hội chấm dứt, nàng được hoàng thượng phong làm quý phi.

Không ai cảm thấy bất ngờ, bọn họ chỉ kinh ngạc vì Hoa Đề Lộ nỗ lực như vậy, bày ra tài hoa của mình trước mắt mọi người mà không phải được sủng mãi ở bên cạnh hoàng thượng.

Nàng trở lại cung Đề Oanh, một môi ngồi phịch trên ghế quý phi.

Haiz. . . Đã lâu không được thả lỏng như vậy. Hoa Đề Lộ nhắm mắt lại, đang muốn nghỉ ngơi cho tốt, đột nhiên có một bàn tay to dịu dàng phủ lên vai nàng.

“Ừm . . .” Nàng hưởng thụ bàn tay to xoa bóp, thoải mái khẽ ngâm.

“Vắt và cho nàng rồi.” Hoàng Phủ Phong Vân ngồi bên cạnh xoa bóp cho nàng.

“Muội bị ép buộc.” Nàng mở to hai mắt, nghĩ rằng mọi chuyện đã kết thúc, lật tức bật người lên, ngồi đèo lên đùi hắn. “Huynh nói đi! Vì sao muội bị trói vào cung huynh lại không biết? Khi muội trở thành tài nhân sao không đến gặp muội?”

Hoàng Phủ Phong Vân có nỗi khổ khó nói. Kỳ thực hắn luôn ở bên nàng, chưa từng rời đi, thế nhưng . . . Chuyện này hắn phải mở miệng thế nào đây?

Chân tướng sự việc rất đơn giản, chính là hắn bị mọi người ở trà lâu oán than dấy đất bức bách phải tham gia kế hoạch lần này.

Bọn họ liên hợp lại trói nàng đưa vào cung, nhưng lại cảm thấy đối với con ngựa hoang như nàng không có tác dụng, vì vậy quyết định dạy dỗ nàng tìm Cô Độc Vô Ái ở phường Nguyệt Ngâm dịch dung giúp mọi người, cũng để Cô Độc Vô Ái sắm vai Tuyết Nương, lại nhờ Hùng Phách tìm một loại thuốc kỳ lạ có thể làm giọng nam trong một thời gian nhất định nhỏ đi, những người còn lại làm tiểu tỷ trong cung.

Mà Hoàng Phủ Phong Vân, đương nhiên chính là người thân cận với nàng nhất—— Tiểu Vân.

Đây là lí do khi nàng bị dạy dỗ, tỷ nữ trong cung đều cao như vậy.

Đường đường là một hoàng thượng lại nam phần nữ trang, còn phải chịu thiệt ở bên cạnh nàng, mỗi đêm nhìn dung nhan khi ngủ, muốn ôm ấp cũng không được, đây là giày vò mức nào a!

Nhưng thu hoạch lớn nhất là hắn đã hiểu rõ suy nghĩ trong lòng nàng.

Không phải nàng không thương hắn, mà là từ nhỏ thiếu cảm giác an toàn, sợ hãi mất đi người bên cạnh, cho nên nàng thà không yêu còn hơn.

Sự hồn nhiên của nàng khiến hắn đau lòng, cuối cùng cũng rõ hai năm trước vì sao nàng muốn xuất cung mà không đồng ý làm hoàng hậu của hắn.

“Ngán người cái gì?” Hoa Đê Lộ chu miệng, đã lâu như vậy không gặp, nàng rất nhớ hắn. “Trả lời muội!”

“Ta yêu nàng.” Hoàng Phủ Phong Vân lúc này không nói lời dư thừa, thầm nghĩ muốn hôn nàng, vì vậy cúi đầu chiếm lấy đôi môi mềm mại.

“Ừm . . .” Môi bị hắn chặn lại, nàng không thể tiếp tục truy vấn, không giãy dụa nữa, hưởng thụ nụ hôn sâu của hắn.

Thình thoảng yên tĩnh một chút, làm một nữ nhân nghe lời cũng được.

Rất lâu sau, Hoa Đê Lộ mới đẩy hắn ra, rời khỏi làn môi của hắn.

Khuôn mặt nhỏ đỏ bừng vì bị hôn, đôi môi kiêu diễm như đoá hoa đào.

“Ta rất nhớ nàng. . . .” Hoàng Phủ Phong Vân lại bắt đầu hôn nhẹ cổ nàng.

“Đội, đội chút!” Hoa Đê Lộ cảm thấy có điều bất thường.

“Hử?” Hoàng Phủ Phong Vân không hiểu nhìn nàng. “Làm sao vậy?”

“Muội đột nhiên nhớ tới một người.” Nàng bị ảo giác sao? Tại sao lại cảm thấy Hoàng Phủ Phong Vân rất giống Tiểu Vân?

Khi nhìn thấy Tiểu Vân, nàng sẽ luôn nghĩ tới Hoàng Phủ Phong Vân, bàn tay của bọn họ. . . Cũng đều to như vậy?!

Hoa Đê Lộ nghi hoặc nắm tay hắn lên, lật ngược xem đi xem lại, sau đó lại đặt tay hắn lên mặt nàng, chốc lát sau, nàng liền vội vàng nhảy ra khỏi lòng hắn.

“Lộ Nhi, nàng muốn đi đâu?” Hoàng Phủ Phong Vân vội vàng gọi nàng lại.

Hoa Đê Lộ quay đầu lại nói: “Muội muốn đi gặp một người.”

“Ai?”

“Tiểu Vân.” Nàng xoa người, đi đến nơi ở của tài nhân.

Sắc mặt Hoàng Phủ Phong Vân thoáng chốc trắng xanh.

Bạn đang đọc truyện *Phi Từ Điều Ngao Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Hoàng Phủ Phong Vân cảm thấy mình sắp bị chinh đến thâm

Hắn tới nơi ở của tài nhân trước Hoa Đề Lộ, tìm được đám người Cô Độc Vô Ái, Lãnh Thanh Phách đáng chết, họ vẫn đang hóa trang nhân vật lúc trước.

Vốn cho rằng sau tuyển chọn, Hoa Đề Lộ sẽ quên bọn họ, nhưng không nghĩ tới nàng đang trên đường đến nơi này.

May mà Hoàng Phủ Phong Vân sai người tri hoãn nàng, bọn họ mới có thời gian chuẩn bị, thế nhưng . . .

Tất cả mọi người đều luống cuống tay chân.

“Ta còn cho rằng không cần phải mặc nữ trang nữa!” Cô Độc Vô Ái oán hận nói. “Vẫn phải mặc bộ trang phục đáng ghét kia!”

“Ai bảo chúng ta đều ngồi cùng một thuyền.” Lãnh Thanh Phách thở dài bất đắc dĩ.

Hoàng Phủ Phong Vân đột nhiên dừng động tác, nghiêm túc nói, “Ta nghĩ rằng, chuyện đến mức này, chúng ta vẫn nên nói thật với Lộ Nhi.”

“Ngài điên rồi!” Mọi người trảm miệng một lời kêu.

“Nhưng Cừ lừa gạt nàng cũng không phải cách hay. . . .” Hoàng Phủ Phong Vân không muốn lừa Hoa Đề Lộ nữa, cứ nghĩ tới vẻ tức giận, khó chịu của nàng, hắn lại cảm thấy đau lòng vạn phần.

“Chúng ta tính kể nàng nàng đã ghi hận trong lòng, nếu để nàng phát hiện ra, ngài không sợ bị nàng vứt bỏ sao?” Bắc Thần Dương nửa phân tích, nửa đe dọa nói.

Hoàng Phủ Phong Vân khó xử, tuy rằng Lộ Nhi đã đồng ý làm hoàng hậu của hắn, thế nhưng . . .

Nếu hắn lại tiếp tục giấu diếm như vậy, nếu một ngày nàng phát hiện sự thật, đến lúc đó chẳng phải càng thêm tội?

“Hoàng Phủ, đừng nôn nóng.” Lãnh Thanh Phách biết tính của hắn, biết hắn yêu thương Hoa Đề Lộ đến mức không bình thường, vì nàng mà không ngại khai bọn họ ra. “Chớ dù người quyết nói thật, tốt xấu gì cũng để chúng ta mang người nhà đi ẩn thân rồi nói.”

“Đừng vậy! Bằng không ngài sẽ hại rất nhiều người!” Cô Độc Vô Ái đảo cặp mắt trắng dã, nếu sớm biết hắn sẽ không đồng ý đóng nhân vật độc ác này.

Nếu để Hoa Đề Lộ biết Tuyết Nương chính là Cô Độc Vô Ái hắn, chỉ sợ không phải nhất trả nhất báo mà sẽ lột da hắn luôn!

Trời ạ. . . .

Mọi người cứ nghĩ đến hình ảnh Hoa Đề Lộ phát hỏa, tất cả đều rung mình một cái.

Khi bọn hắn đã hóa trang xong nhân vật của mình, Hoa Đề Lộ cũng đang đi tới.

“Tiểu Vân, Tiểu Vân ——” Nàng kêu to, không kiên nhẫn nói với Hoa Nhi và Đóa Nhi đi trước: “Hai người các người thật kì quái, cứ cản ta là làm sao?”

Hoa Nhi cùng Đóa Nhi toàn thân run run, căn bản không biết trả lời thế nào.

“Không đúng, sao sắc mặt các người khó coi vậy?” Nàng cảm thấy hai nha đầu này nhất định đang gạt nàng. “Hoàng thượng đâu? Sao chàng không đi cùng?”

“Hoàng thượng đang ở cung quý phi chờ ngài. . . .” Giọng của Hoa Nhi có phần mất tự nhiên.

Hoa Đề Lộ hí hóp mắt, chuyện này thật sự quái dị.

Khi nàng nói muốn đến nơi ở của tài nhân, sắc mặt mọi người bên cạnh đều trắng bệch, nhất là Hoàng Phủ Phong Vân còn không nói lời nào!

Hừ. . . .

Khi nàng đang suy xét, Tiểu Vân thân hình cao lớn cùng vài tiểu tỳ đi ra, Tuyết Nương cũng ở trong đó, sắc mặt mọi người đều rất kì quái.

Hoa Đề Lộ đi tới trước “các nàng”, chăm chú nhìn.

Đúng là rất quái lạ.

Bọn họ đều không dám nhìn thẳng nàng. . . .

Nàng đi tới đi lui vài lần, khi tới gần Tuyết Nương liền nghe thấy tiếng thở mạnh của nàng.

“Ha ha.” Giọng của Tuyết Nương vừa nhỏ vừa thê thếp, cực kì không bình thường. “Quý phi sao lại đến đây?”

Hoa Đề Lộ đảo mắt, càng cảm thấy quái dị hơn, Hoa Nhi cùng Đóa Nhi còn ở sau lưng nàng ra hiệu cho Tuyết Nương, không ngừng chỉ vào bộ ngực.

“Ngực, ngực.” Hoa Nhi ám hiệu bằng khẩu hình.

Thì ra vừa rồi bọn họ tay chân luống cuống, bộ ngực nhét vào quá vội, khiến cho ngực Tuyết Nương bên cao bên thấp. . . .

Ngực? Hoa Đề Lộ về mặt thản nhiên, dò mắt đến ngực Tuyết Nương.

Quá bất thường! Nàng hít sâu một hơi, cảm thấy trực giác của mình đúng, đột nhiên vươn tay chạm vào ngực trái của Tuyết Nương.

“A ——” Tuyết Nương giả bộ thét chói tai, vội vàng bảo vệ ngực mình, nhưng đã quá muộn, đồ độn đã bị Hoa Đề Lộ bóp méo.

“Ha.” Hoa Đề Lộ cười lạnh. “Bộ ngực Tuyết Nương sờ một chút liền bẹp rồi lại phục hồi nguyên trạng là sao?”

Nàng cười tít mắt đi đến phía trước hai nữ quan dầy nàng cảm, kì, thi, họa.

Bác Thần Dương và Lãnh Thanh Phách phản ứng nhanh, vội vàng bảo vệ ngực mình, nhưng Hoa Đề Lộ lại véo mạnh mũi bọn họ, mặt nạ của Lãnh Thanh Phách vì bị kéo mà rách một góc, lộ ra bộ mặt thật của hắn.

Bác Thần Dương thấy thế vội lui về sau, muốn tránh khỏi hành vi bạo lực của nàng, lại bị nàng giật tóc, tóc giả đội trên đầu liền rơi xuống đất.

Nam nhân!

Được lắm. Hoa Đề Lộ vẫn không hề nói một câu, đi đến trước mặt Tiểu Vân.

Thế nhưng Tiểu Vân lại không tránh, chỉ cau mày nhìn nàng.

“Tôi. . . .” Tiểu Vân mở miệng, giọng nói không lạnh lạnh như lúc thường mà lại trầm thấp.

Hoa Đề Lộ nhìn vào mắt Tiểu Vân, phát hiện bên trong vẫn là ánh sáng dịu dàng, không cần vạch mặt nạ của Tiểu Vân, nàng cũng hiểu rõ đó là ai.

“Hoàng Phủ Phong Vân.” Giọng nói của nàng lạnh đến cực điểm.

Vừa nghe nàng nói tên này, sắc mặt mọi người đều rất khó coi, còn Hoàng Phủ Phong Vân đánh bỏ hóa trang, lớp phấn son trên mặt không hề hợp với vẻ cương nghị tuấn tú của hắn.

“Lộ Nhi, nàng nhất định phải nghe ta giải thích. . . .” Hắn muốn giữ nàng lại, nhưng nàng thì tránh ra.

“Chính ta vui đến thế sao?” Nàng mặt không biểu cảm nhìn hắn. “Không ngờ huynh và bọn họ là cá mè một lứa.”

Dứt lời, nàng nhấc váy đi ra ngoài, không biết mình nên tức giận hay xấu hổ phát khóc.

Ngay cả hắn cũng giúp người ngoài ức hiếp nàng!

Đáng giận, nàng cảm thấy mình chẳng khác nào kẻ ngốc. . . .

Mọi chuyện đều như trò đùa, mà nàng giống như vai hề bị người đùa giỡn.

“Lộ Nhi!” Bàn tay to vươn tới, lôi nàng vào lồng ngực ôm ấp.

“Buông ta ra.” Nàng lạnh lùng nói.

Thì ra cảm giác của nàng là đúng, nàng thấy Tiểu Vân giống Hoàng Phủ Phong Vân, quả thật bọn họ là một người!

Đáng giận! Hắn sao có thể đùa giỡn nàng như vậy?!

“Không buông, nàng nói gì ta cũng không buông!” Hoàng Phủ Phong Vân lôi nàng ra sau tảng đá lớn, che đi hai người bọn họ. “Nàng hãy nghe ta nói, ta làm vậy là có nỗi khổ.”

“Có nỗi khổ gì? Huynh cũng giống như những người khác đùa giỡn muội, muốn chinh phục một phen, như vậy mọi người mới có thể vui vẻ.” Nàng cắn môi, oán hận nói.

“Ta chỉ hi vọng nàng ở bên cạnh ta, vĩnh viễn không rời xa.” Hoàng Phủ Phong Vân ôm chặt nàng, cho dù tay nàng không ngừng đánh vào người hắn, hắn vẫn không buông tay.

“Nhưng huynh gạt ta!” Hoa Đề Lộ vừa tức vừa thương tâm đâm vào ngực hắn. “Huynh vốn không đứng ở phía ta, không tin tưởng cũng không yêu ta. . . .”

“Ta yêu nàng, từ lần đầu tiên thấy nàng, ta đã yêu nàng.” Hắn không biết dùng câu chữ hoa lệ làm nàng vui vẻ, nhưng sẽ dùng thái độ dịu dàng nhất đối với nàng.

Hoa Đề Lộ vẫn không cam lòng, vừa thẹn vừa tức.

“Huynh cố ý.” Nàng tức giận cắn tay hắn để trút hết.

“Ta chỉ mong nàng ở bên cạnh ta, vĩnh viễn không rời, nếu không giả trang Tiểu Vân ở bên cạnh nàng, ta sẽ không biết bọn họ tính kế nàng thế nào. . . . Mà khoảng thời gian ở cạnh nàng, ta mới phát hiện mình chưa hiểu rõ nàng, chỉ cho rằng bao dung nàng là biểu hiện của tình yêu.”

Nghe hắn nôn nóng giải thích, nàng dần dần không giận nữa.

“Huynh. . . .” Khuôn mặt nhỏ của nàng đỏ lên. “Huynh cố ý lung lạc muội!”

“Ta chỉ muốn thêm hiểu nàng.” Hoàng Phủ Phong Vân ôm nàng. “Lộ Nhi, ta thật sự rất sợ sẽ mất đi nàng một lần nữa, có đôi khi ta thật ghen tị với chính Tiểu Vân, vì sao “nàng” có thể gần tâm nàng, có thể nghe thấy phiền não của nàng, mà ta chuyện gì cũng không biết, cũng không làm được gì.”

Hoa Đề Lộ im lặng. Kỳ thực hắn không sai, là tình hình nàng ngang ngược, có một số việc nàng cho rằng mình có thể, cho nên không muốn ý lại hắn. . . .

“Muội không muốn ý lại huynh là vì. . . . Muội sợ. . . .” Giọng của nàng vô cùng nhỏ.

“Sợ cái gì?” Hoàng Phủ Phong Vân nâng cằm nàng, chăm chú nhìn. “Có nhớ nàng đã từng nói với ta, nàng yêu ta, nhưng sợ ta yêu những nữ nhân khác, sợ phải chia sẻ ta với họ, đúng không?”

Nàng hiếm khi giống như tiểu cô nương thẹn thùng, nhẹ nhàng gật đầu.

Chuyện cho tới bây giờ, nàng không cần giấu diếm tâm sự nữa.

Đúng vậy, nàng thương hắn, đây là sự thực không thay đổi.

“Thế nhưng, huynh là hoàng thượng. . . .” “Hoa Đề Lộ bắt đầu dĩ vãng dài.” “Đây cũng là chuyện không thể thay đổi.”

“Nhưng ta có thể vì nàng tạo tiền lệ.” Hoàng Phủ Phong Vân hôn nhẹ môi nàng. “Vì nàng, ta có thể phế bỏ hậu cung, ngay cả Mã Lâm ta cũng có thể đưa về Khương quốc.”

Nghe thấy tên này, Hoa Đề Lộ bĩu môi lườm hắn. “Hừ, không phải huynh chọn tin nàng ta sao? Có thể đưa nàng ta xuất cung được sao?”

“Nàng hạ được làm ta hôn mê, lại muốn gây bất lợi với nàng, chẳng lẽ còn để nàng ta ở lại trong cung, để nàng tìm cơ hội làm hại nàng?” Hắn dịu dàng nói. “Nàng cũng đừng so đo, quá khứ là ta không đúng, tha thứ cho ta có được không?”

“Nhưng hận cũ còn thêm thù mới, đời này nợ ngươi ta rất nhiều, còn không rõ sao!” Nàng thừa nhận mình mất nhỏ mũi nhỏ [1], rất hay ghi hận!

[1] Chỉ người nhỏ mọn.

“Đừng đúng.” Hoàng Phủ Phong Vân ôm nàng càng chặt. “Tha thứ cho ta được không? Để chúng ta bắt đầu lại, có được không?”

“Không được.” Nàng quay mặt, vẫn hơi tức giận. “Mấy chục ngày muội bị ngược đãi, lại bị tên Cô Độc Vô Ái đánh chết thương vài roi. . . . Nói! Ai là chủ mưu?”

“Ừm. . . .” Hoàng Phủ Phong Vân khó xử. “Có thể không trả lời sao? Ta đã đồng ý với bọn họ, khi sự việc bại lộ không nói ai là chủ mưu, mọi người. . . . Có nạn cùng chịu. . . .”

“Chớ có gạt muội.” Nàng nhấn cái mũi, tay nhỏ lồi bàn tay to của hắn. “Huynh thực sự cho rằng bọn họ có nghĩa khí như vậy sao, sẽ có nạn cùng chịu với huynh?”

Hoàng Phủ Phong Vân bị nàng kéo về chỗ của tì nhân, chỉ thấy bên trong còn Hoa Nhi và Đóa Nhi núp ở góc run run, vừa thấy Hoa Đề Lộ, môi các nàng giật giật như bị rút gân.

“Tiểu, tiểu. . . . Tiểu thư. . . .”

“Người cùng hội cùng thuyền” trong miệng Hoàng Phủ Phong Vân đã sớm chôn đi, còn nói cái gì có nạn cùng chịu chứ!

“Được, huynh không nói ai là chủ mưu cũng không sao.” Hoa Đề Lộ cười lạnh. “Dù sao hoàng thượng chạy được chứ miếu không chạy được [2], chỉ cần là người của trà lâu và phường Nguyệt Ngâm, đừng mơ trốn được!”

[2] Có thể chạy lần này nhưng thế nào cũng phải quay lại, lúc đấy sẽ bị bắt.

Nàng thông minh như vậy, đã đoán ra đám người ở trà lâu phản bội tính kế nàng, thế nhưng không nghĩ rằng bọn họ lại trả thù thâm và hạ lưu như vậy.

Hừ hừ, được lắm, một người cũng đừng mơ thoát!

“Ừm . . .” Hoàng Phủ Phong Vân do dự. “Nếu thừa nhận chủ mưu là ai, tội của bọn họ có thể giảm bớt không?”

“Không.” Hoa Đề Lộ cười lạnh, bắt đầu xoa tay. “Dù sao huynh và bọn họ cùng trên một thuyền, tất cả đều có tội.”

Thời khắc báo thù đến, nàng sẽ hồi báo cho tốt!

“Vậy còn ta?” Hoàng Phủ Phong Vân vẻ mặt vô tội ôm nàng. “Có thể tha thứ cho ta không?”

Nàng ngẩng mặt lên, nhìn khuôn mặt dịu dàng của hắn, lâu sau mới chu miệng nói. “Thôi, muội không so đo với huynh nữa.”

“Thật không?” Hoàng Phủ Phong Vân vui sướng không thôi, không ngờ mình được ban ân của hoàng hậu.

“Bởi vì muội có cả đời để ức hiếp huynh!” Nàng hôn lên môi hắn.

Được rồi! Hắn đành chịu thiệt.

Chỉ cần có thể ở cùng nàng, cho dù bị ức hiếp cả đời, hắn cũng cam tâm tình nguyện.

Hoàng Phủ Phong Vân không cự tuyệt vị ngọt mà người trong lòng đưa tới, hào phóng hôn nàng thật sâu.

Hoa Nhi và Đóa Nhi vẫn đang núp trong xó, không dám cử động một chút nào.

Hoàng thượng không có việc gì, vậy. . . Kết cục của các nàng thì sao?

Hu, hu hu. . . .

Kết thúc

Vậy cuối cùng Hoa Đề Lộ chinh bọn họ thế nào?

Rất đơn giản, chính là làm bọn họ sống không bằng chết.

Thế nào là sống không bằng chết?

Vấn đề này càng đơn giản hơn, chính là cướp đi người quan trọng nhất của bọn họ.

May mắn những người này đều có một điểm yếu —— nương tử của bọn họ.

Thê tử của Bắc Thần Dương: Hạ Lan Ngọc.

Thê tử của Hùng Phách: Điền Tiểu Điểm.

Thê tử của Lãnh Thanh Phách: Hùng Bảo Bảo.

Thê tử của Cô Độc Vô Ái: Lục Hà.

Hoa Đề Lộ mang hết các nàng vào trong cung, ngăn cách các nàng khỏi trượng phu.

Trong đó có một ngoại lệ, chính là nương tử của Lệ Chiến Thiết. Tuy rằng Lệ Chiến Thiết không tham gia vào kế hoạch bắt cóc Hoa Đề Lộ, thế nhưng thê nọ phu hoàn, cho nên Hoa Đề Lộ vẫn mang Cơ Đất vào trong cung, ngăn cách phu thê bọn họ.

“Khi nào chúng ta mới có thể về nhà?” Hùng Bảo Bảo cũng không có gì xa lạ với hoàng cung, vừa ăn bánh ngọt vừa hỏi.

“Hu hu. . . . Người ta nhớ Hùng gia. . . .” Điền Tiểu Điểm khịt mũi, mím môi nói nhỏ.

“Hoa cô nương, oan oan tương báo khi nào mới hết?” Hạ Lan Ngọc ôn hòa khuyên giải. “Đứa nhỏ sinh ra không thể không có cha. . . .”

“Mau thả ta về! Ta muốn gặp phu quân nhà ta!” Cơ Đất không thuận theo kéo ống tay của Hoa Đề Lộ. “Van ngài, mau để ta thấy mặt phu quân!”

Hoa Đề Lộ chỉ nhú mảy, ngồi trên ghế quý phi đọc sách. “Trừ khi bọn họ qua được cửa ải của ta, bằng không đừng mơ gặp được các người. Học tập Lục Hà đi, nàng ngoan ngoãn, không ầm ĩ nào loạn.”

Lục Hà chớp mắt mấy cái, ngồi một bên im lặng thêu.

“Cửa ải gì?” Hùng Bảo Bảo tò mò hỏi.

“Qua năm cửa, chém sáu tướng.” Hoa Đề Lộ cắn hạt dưa, ung dung nói.

“Đó là cái gì? Có nguy hiểm không?” Điền Tiểu Điểm cau mày, lo lắng thay cho Hùng Phách.

“Không.” Hoa Đề Lộ bâng quơ. “Chỉ sống không bằng chết thôi.”

A? Sống không bằng chết? Các nữ nhân trong phòng nhìn nhau.

Cuối cùng. . . .

Hoa cô nương dùng chiêu đổi phó mấy nam nhân này đây?

Qua năm cửa, chém sáu tướng ——

Quả thật không khó, thế nhưng sẽ khiến bọn họ phát điên.

Cửa 1: Phân loại một thùng trộn lẫn đậu xanh, đậu đỏ, đậu tương trong một tối.

Cửa 2: Dọn dẹp nhà vệ sinh cao cấp trong cung.

Cửa 3: Châm nhỏ rau cải thành từng sợi trong một tối.

Cửa 4: Bắt 1000 con muỗi một tối.

Cửa 5: Một giờ ăn năm quả chanh, một cốc mật, năm quả mướp đắng, một thìa hạt tiêu.

Qua năm cửa này, còn có sáu tướng ra đề khó khăn nghiệm bọn họ. . . .

Nghe nói bọn họ vẫn đang nỗ lực phá cửa ải của Hoa Đề Lộ, bằng không kiếp này đừng mơ gặp thê tử yêu quý.

Thật đáng thương quá!

Bọn họ đã xem nhẹ Hoa Đề Lộ rồi.

Có lẽ cả đời làm nô lệ của nàng còn sung sướng hơn bị nàng chinh sống không bằng chết.

Về phần Hoàng Phủ Phong Vân thấy sắc quên bạn kia. . . .

Đương nhiên đạt được thiếu nữ Hoa Đề Lộ ngọt ngào xinh đẹp, cùng nàng sống hạnh phúc, bởi vì mọi trở ngại Hoa Đề Lộ đã giải quyết hết rồi!

Mà các nam nhân đang vội vã tìm lại hạnh phúc, cũng cố qua năm cửa, chém sáu tướng ——

Dù sao thì hạnh phúc, mọi người phải nỗ lực mới có được.

HẾT.

Bạn đang đọc truyện *Phi Tử Điều Ngoa Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.